

OYUNLAR 4
Evaristo • Prömiyer
Üstat Harpagon'a Saygı ve Destek Gecesi

Civan Canova

OYUNLAR 4

Evaristo
Prömiyer
Üstat Harpagon'a Saygı
ve Destek Gecesi

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | OYUN

Babıali Caddesi 14, Çağaloğlu 34110 Fatih, İstanbul
Tel: (212) 528 3314 — (212) 512 0503
www.ciniusyayinlari.com
iletisim@ciniusyayinlari.com

Civan Canova
OYUNLAR 4
Evaristo
Prömiyer
Üstat Harpagon'a ve Destek Gecesi

Yayına hazırlayan: Zeynep Aytekin
Kapak tasarımı: Diren Yardımlı
Dizgi: Neslihan Yılmaz

BİRİNCİ BASKI: Aralık, 2013

ISBN 978-9944-126-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Çatalçeşme Sokak No: 1/1
Eminönü, İstanbul
Tel: (212) 528 3314

Sertifika No: 12640

© CİVAN CANOVA, 2013

© CİNİUS YAYINLARI, 2013

*Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.*

Printed in Turkey

Civan Canova

Cinius Yayınları

İÇİNDEKİLER

Önsöz • 7

6 Üstü Oyun • 13

Oyun: **EVARİSTO** • 15

Prömiyer'in Prömiyeri • 39

Oyun: **PRÖMİYER** • 43

Harpagon Başlarken... • 135

Oyun: **ÜSTAT HARPAGON'A SAYGI VE DESTEK GECESİ** • 137

ÖNSÖZ

On beş tiyatro oyunu yazmışım bugüne kadar. Bir röportaj sırasında, oyunlarımı yazıp bitirdikten kısa bir süre sonra unuttuğumu söylemişim. Doğrudur. Ful yapraklarımı, farklı yapraklar toplamak uğruna, yönetmen, oyuncu ve seyircilere emanet ederek çıkarmışım aklımdan. “Sokağa Çıkma Yasağını” da öyle. Üstat Harpagon”u da, “Erkekler Tuvaleti”ni de, diğerlerini de. Biri soracak olsa, “Falanca oyunun konusu ne?” diye, uzun süre cevap veremem. Belleğimde hepsi birbirine karışmış durumdadır. Ayıklamak epey zaman alır.

Zaman geçip de oyunlarım sahnelenmeye başlayınca, onları farklı bir gözle izlediğimi hissettim. Sanki bir başkası yazmış gibi. Bazen eleştirdim izlerken. Bazen sinirlendim yazara, lafı uzattığı için. İçin için yönetmene kızdım bazen. Hatta oyunculara bile öfkeli olduğüm anlar oldu, çok nadir de olsa. Gene de, ne olursa olsun, sahnedeki oyunların ruhu benim ruhumu yansıtıyordu. Kızsam da, öfkelensem de, bazen sıkıcı da bulsam, aslında hepsini çok sevdiğimi anladım.

Oyunlar oynandığı zaman hayat bulur, şekillenir. Oynanan her oyunum, yazdıklarımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Basılanları ve kendi karaladıklarımı önüme dökerek yeni baştan okudum, kııptım, dizgi hatalarını düzelttim, ufak tefek eklemeler yaptım; çocuklarıyla her zaman ilgilenmese bile, arada saçlarını düzelten, onlara çekidüzen vermeye çalışan bir baba misali.

Kitap kapağı olarak oynanmış oyunlardan birer fotoğraf düşünmüştüm ilkin. Gelgelelim bu işin bürokrasisi benim tahammül sınırlarımı aştığından, bu dileğimi gerçekleştiremedim. İzin verilmesi için tiyatronun hangi birimine dilekçe yazmam gerektiğini öğrenmek, birkaç ziyaret ve bir o kadar da telefon konuşmasına mal oldu. Sonunda sıkıldım, pes ettim. Belki de doğrusu buydu. Sade bir kapak, oyunları sahne geçmişlerinin dışında bırakıyor. Oyunu, sahnelenmiş olan herhangi bir versiyonuyla ya da rolü canlandıran oyuncularla paralellik kurmadan, en saf haliyle, kendi hayal gücünüze teslim ediyorsunuz.

Ben de oyunlarımı sizlerin hayal gücüne teslim ediyorum.

CIVAN CANOVA

Mart, 2011

EVARİSTO

Yazan : Civan Canova

Yöneten : Nihal Koldaş

Oynayan : Ayşenil Şamlıoğlu

Mekan ve Kostüm Tasarım : Başak Özdoğan

Işık Tasarımı : İsmail Sağır, Onur Kiraz

Asistan : Sinem Öcalır

Fotoğraf : James Hughes

İlk sahneleniş: 28 Ocak 2013, **Yer:** Kumbaracı 50

“Evaristo, bugünü anlatmaya soyunmuş, ancak gözünü geçmişe, bugüne ve hatta geleceğe dikmiş bir oyun. İzbe bir sığınakta seyirciyi karşılayan oyun, ilerledikçe seyirci beklentisini bir uçtan öbür uca savuruyor. Evaristo, yazarın deyimi ile yaşsız bir kadının hayata tutunma mücadelesi. Yaşama tutkusu. On yıllar süren bir hikaye... Bir yandan da dünyanın yakın toplumsal tarihinin bugüne varışının karanlık bir yeraltı sığınağından gözlemlenişi... hem çok karanlık ve sert, hem çılgın ve eğlence- li... Yazar seyirciyi oyun karşısında kendini konumlandırmakta fazlasıyla özgür bırakıyor.”

NİHAL KOLDAŞ

6 ÜSTÜ OYUN

“6 Üstü Oyun” projesi Altıdan Sonra Yapım’ın yürütücülüğünde oluşturuldu. Türkiye’nin en üretken yerli oyun yazarlarının bir araya geldiği projede, Aralık ayından itibaren her ay bir oyunun prömiyeri yapılacak. Ayşe Bayramoğlu, Civan Canova, Ebru Nihan Celkan, Mirza Metin, Yeşim Özsoy Gülan ve Yiğit Sertdemir’in, “BUGÜN” teması altında yazdıkları tek kişilik oyunlar, duayen oyuncular tarafından sahnelenecek.

“6 Üstü Oyun” projesi bir Altıdan Sonra Tiyatro tasarımıdır
Projenin Sanat Yönetmeni: Yiğit Sertdemir

Ekin Yazın Dostları Tiyatro Ödülleri 2013 – Yılın Kadın Oyuncusu Ödülü –
Ayşenil Şamlıoğlu

Ekin Yazın Dostları Tiyatro Ödülleri 2013 – Yılın Oyun Yazarı Ödülü – Civan
Canova

Yeni Tiyatro Dergisi – Yılın Başarılı Kadın Oyuncusu Adayı – Ayşenil Şam-
lıoğlu

EVARİSTO

Dekor oynanılan mekandır. Köşede eski ve kirli bat-taniyelerden bir yer yatağı. Yatağın yanında irice bir çuval. Sandıktan bozma bir masa, üzerinde kuru ek-mek artıkları... Yerde sararmış gazeteler, oturak, tek ayağı kırık, samanları fırlamış eski bir berjer koltuk. Köşede iki adet çok eski bavul, yan duran tahta bir tabure... Çeşitli yerlere konmuş birkaç mum.. eski bir gramofon.. Tepeden bir yerden henüz yanmayan bir ampul sarkmaktadır.

Kişiler: Kadın – Yaşsız... deli mi ne...

1.SAHNE

Kadın, seyircilerin arasından sahne olarak kullanılan alana, yani sığınağa doğru ilerler. Üzerinde paçavraya dönmüş bir elbise, bir elinde pilli bir fener, diğerinde çöplerden topladığı yiyecek torbası, koltuğunun altında bir film afişi, ağzının kenarında sönmüş, yarım bir puro...

KADIN – *(Fenerle önünü görmeye çalışarak.)* Evaristo! Aşkım neredesin? Sana bir sürprizim var. Bugün gidemiyoruz hayyatım, boşuna yıkanma. Bermuda şeytan üçgenindeki hava muhalefeti sebebiyle, bütün okyanus ötesi uçak seferleri belirsiz bir süre için iptal edilmiş. *(Purodan dudaklarıyla bir fırt çeker, söndüğünü anlayınca dişlerinin arasından yere tükürür. Daha yüksek.)* Duydun mu beni? *(Bir an dinler, duymuş gibi.)* İyi o halde.. Ton balıklı pizza dilimleri getirdim senin için. *(Koltuğunun altındaki afişi bırakır.)* Hem de hiç ısırılmamış. Yanında da yarısı içilmemiş kutu kola. Kaçarken düşürdü sahibi elinden. Dedim ki kendi kendime, Evaristo kuru kuru çiğneyemez şimdi bu ekmek parçalarını. Bari alıp götürüvereyim şunu da sevinsin garip. Tanrı ihtiyar Electra'nın ihtiyaçtan kaynaklanan bu küçük hırsızlığını bağışlar umarım. Eğer ileride hesap soracak olursa da ilahi mahkemelerde kendimi şöyle savunurum. Yüce Tanrım! Duyduğuma göre savaflara harcanan para dünyanın yüzyıllık yiyecek ihtiyacından daha fazlaymış! Benim çaldıklarımı toplasan, hepsi, topu topu bir öğün bile etmez. Bu hesaba göre, ilahi hesap defterinin borçlular listesinde sonuncu sıralarda yer alıyor olmalıyım! *(Kıkırdar.)* Kendime de kutu bira çaldım. Türkler kendi

aralarında kavgaya tutuşmuş, yöresel olsun diye biber gazı sıkıyordu polis. O kargaşada kapıverdim kutuyu bakkaldan. Buz gibi Türk birası. *(Bir an dinler.)* Evaristo, duyuyor musun beni? Sana bir sürprizim var dedim! Çıktın mu küvetten? Tıraş oluyorsan idareli kullan suyu. Favorilerini de fazla kısaltma. *(Kibriti yakar, mumları tutuşturur.)* Büyük pil bulamadım hayatım. Bütün çöplere baktım. Bir süre daha mumla idare edeceğiz. Mum da biterse yandık.

Hani bankanın trafosundan kaçak elektrik hattı çekecektin? Sahtekar seni? Hani çocuk oyuncağı idi? Pis kandırıkçı. *(Kı-kırdar, masadaki yiyecek artıklarını eliyle yere süpürür, köşeden bir gazete alır, sandığın üstüne sererken haberi görür.)* Aaa! *(Mırıl mırıl okuduktan sonra.)* Şu magazin haberlerine de bir dur demek lazım artık. *(Torbadaki atık yiyecekleri çıkartırken kulise doğru seslenerek.)* Yeni bir film başlıyor sinemalarda. Koca koca afişler asmışlar yol boyunca. Bir hoşuma gitti, sorma. Sordum başladı mı diye, henüz gösterime girmemiş. Önümüzdeki hafta başlayacakmış. Belki de o zamana kadar biz gitmiş oluruz. Evaristo? Bil bakalım kimin filmi oynayacak sinemalarda? *(Bir an dinler.)* Ne? Oha! Bunadın sen galiba! *(Yanan mumlardan birini masaya koyarken.)* O söylediğin piyasadan çekileli yıllar oluyor. *(Bir an dinler.)* Asıl sen saçmalama Evaristo! En az otuz yıl. Hatta öldü galiba. Tabii ya, öldü Charlie Chaplin. Hatırlıyorum. Gene bir seyahat hazırlığı içersindeydik. Bütün gazeteler yazmıştı öldüğünü. Sonra o mecmuanın kapağındaki fotoğraf. Ay ne de güzeldi o fotoğraf. Siz erkekler yaşlandıkça daha çekici oluyorsunuz Evaristo. *(Sesini yükseltir.)* Kapağında Charlie Chaplin'in yaşlılık fotoğrafını görünce... *(Kıkırdayarak.)* üstüne işlemiştin mecmuanın. *(Kahkaha atar.)* Arjantin kanı işte. Kıskaç sevgilim benim. Ben de çok kızmıştım sana. Hatırladın değil mi, sonra da çişini prostat nedeniyle tutamadığını söyleyerek yumuşat-

mıştın beni. *(Bir an düşünüür.)* Yok canım ne yumuşaması.. Öfkeden deliye dönmüştüm. *(Ansızın öfkelenir.)* O dergi tefrika halinde Adolf Hitler'in anılarını yayınlıyordu Bay Evaristo! Ve ben, o üzerine işediğiniz sayıdaki bölümü okumamıştım henüz! *(Bir an dinler.)* Ne buyurdunuz? *(Yeniden kulak kesilir.)* Biliyoruz herhalde o anıları bir madrabazın kaleme aldığını! Öküz değiliz! *(Birasından içer.)* Biz de tanık olduk o soysuzun ve güce tapan genç karısının yakılışına. Belki onu bile unutmuşundur sen. Eva denen aşüfteyi söylüyorum. Resmen iktidar manyağı idi karı! Ama ne yazık ki iktidar denen canavar her zaman hayal edilen bedende olmuyor. "Global İktidar"dan söz ediyorum. Erkeklerle andropoz döneminden sonra uğruyor. "Kişiyeye özel iktidar" ise çoktan tasını tarağını toplayıp gitmiş oluyor, o yaşlarda. *(Birden sakinleşir.)* Ama gene de nefesim kesiliyordu o anıları okurken. Nasıl da sıkılmış Eva'sının sağ kalçasını, o parti gecesi, kapının aralığında, titrek parmaklarıyla, morartıncaya kadar. *(Tekrar öfkelenir.)* Sen benim kalçalarımı hiç öyle sıkmadın Evaristo! Küvete de hep Blondi ile girdin. O suda çırpınırken sen şarkı söyledin. Blondie'nin oral seks sevip sevmediğini bilemem. Görmeden suçlayamam da kendisini. Hayvandır yapar. Asıl mesele senin hayvan olup olmadığın. Bir de utanmadan Şarlo'ya trip atıyor. Kişisel iktidarlarını kaybetmemiş olan istisna ihtiyarları oldum olası kıskandın sen! *(Susar, sakinleşir.)* Evaristo? Bazı insanlar ne kadar güzel yaşıyor değil mi Evaristo? Biz nasıl yaşlandık acaba? Ben de fena sayılmam aslında. Suratsız bir kokana değilim en azından. Bakışlarımda bir Meryem ana masumiyeti yok belki ama cadı da sayılmam pek. McDonalds' daki paspasçı Türk'ün deyimiyle çılgın bir babaanneyim. Verrückte Oma! Duydun mu beni Evaristo? Çılgın babaanne diyor o Türk oğlan bana. Amcası ülkesinde hapisteymiş. Tahliye olursa, o da gelecekmiş

buralara. Mcdonalds'ın karşısına kebabçı dükkanı açacaklar-
mış birlikte. Mahkemeyi etkilemek için sosyal medyada ses-
lerini duyurmaya çalışıyorlarmış şimdilerde. Yeterli desteği
sağlayamazlarsa ateşe vereceklermiş kaldığı hapishaneyi. Yani
her halükarda çıkaracaklar adamı içerden. Duy bak, insanlar
nasıl çaba gösteriyor? Amca diyorum amca. Paspasçı oğlanın
amcası. (*Birasını diker.*) Çok yakında köşeye dönerci dükkanı
açıyorlar. Döner - ayran, bir buçuk Euro. Parası olan için fena
değil. İyi ki evimiz Türk mahallesinde hayatım. Çok hoş in-
sanlar şu Türkler. Bunu oğlana da söyledim, "Ben Türk deği-
lim" diyerek kızdı bana. Oysa bal gibi Türk. Yoksa Türkler, biz
Arjantinliler gibi safkan değil mi? Ha, Evaristo? Ne olursa
olsun. Ben şahsen çok çekici buluyorum. Alman kanı karı-
şanları sevmiyorum pek. Ne o öyle sarı siyah, alacalı bulacalı!..
Erkek dediğin esmer olmalı. Göbekli olmalı. Sonra vurdu mu
ses getirmeli. Ter, nikotin, sarımsak ve ayak kokmalı. Sonra
bıyık. Bıyık çok önemli. (*Sesini yükseltir tekrar.*) Sen de daha
bir hoş oldun aslında, bıyıklarını inceltip, aşağı doğru sarkı-
tınca Evaristo. O etli ve mahcup dudakların daha bir çıktı
ortaya. Canım sevgilim benim. Buenos Airesli ünlü grafiti
ustası Evaristo. Aynı zamanda bir silahşör. Erkeğin ve erkek-
liğin sembolü. Hephaistos maskesi takmış bir Apollon! Çok
çekiciydin Evaristo, çok. Yani çok daha eskiden demek istiyο-
rum. Daha doğrusu o yitik kuşağın kadınları, henüz çiçek
çocuklarına hamile kalmamışken. Tango kokusu vardı hava-
da. Ve ihtirasın ayak sesleri. Evaristo salondan içeri adımını
attığında ben dahil bütün ergen kızların heyecandan dilleri
tutulmuştu. Önce bir delikanlı bağırarak ismini anons etmiş-
ti. Sonra o çift kanatlı kapı ardına kadar açılmış, sonra da
bütün heybetinle sen girmiştin içeri. Tanrım! Harikulade bir
andı. O an orada bulunanlar arasında hayattaki ilk orgazmını
yaşayan yalnızca bendim diyecek olursam, sana ve iktidarına

karşı büyük haksızlık etmiş olurum Evaristo. Duydun mu
beni? Müthiş bir objeydin sen. Nasıl derler, çok şeyyy bi auran
vardı.. saldırgan. Bütün bakışlar senin üzerinde odaklanmış-
tı. O an hissetmişim aşkımızın sonsuza kadar süreceğini.
(*Kendi kendine söylenir.*) Büyük ihtimal diğer kızlar da his-
setmiştir bunu. Tabii kendileri için. Hatta delikanlılar bile...
Ve bu masalsı kahramanın yolu günün birinde, bir biçimde
eski kıtaya düşer. Kaderin kötü cilvesi, karaya ayak bastığı gün
savaş çıkmıştır. Sonra Nazi vahşeti, derken toplama kampları...
Ne hayat be! (*Alayla seslenir.*) Yazsan roman olur roman!
(*Sessizlik.*) Hayatını diyorum... Hani saçlarını uzatmıştın bir
ara. Ayağında Bodrum işi deri sandaletler, kıkında yırtık blue-
jean, üzerinde Che Guevara baskılı t-shirt, gözünde Lennon
gözlükleri... Gene bir yolculuk öncesiydi. Evsiz bir Macar
delikanlısının boğazını kesip bıçağı kıkına sokmuş, sonra da
elektrogitarını çalmıştık, sırf sen akor basmasını öğrenesin
diye. Hatırladın mı? Az daha başımız derde giriyordu. Neyse
ki oğlan eşcinsel olduğu için, olay soruşturma raporuna "bu-
nalım neticesi intihar" olarak geçmişti. "All You Need Is Love"ı
çıkartmaya çalışırken cereyana kapılmıştın şu köşede. (*Kıtır-
dar.*) Nasıl da çırpınmıştın yerde, üzerinde gitar, dakikalarca..
Geberip gidiyordun az kalsın. Ölmüştüm gülmekten. (*Gözle-
ri dalar.*) Ne güzel anılar. (*Sessizlik.*) Hadi Evaristo, pizzalar
kokuşmak üzere. (*Dinler.*) Hayır sevgilim, şu an protez yaptı-
racak paramız yok maalesef... Bay İgor'un verdiği beş euroy-
la birlikte sadece sekiz euromuz var. Onu da harcamayalım
müsaadenle. Havaalanına gidiş paramız o bizim. Ya yolda
acıırsak? Hele bir işlerimizi yoluna koyup yeni malikanemi-
ze yerleşelim, o zaman yaptırırız protezlerini. Belki harp
malulü ve de mağduru olduğun için sağlık hizmetlerinden de
yararlanırsın, bedavaya gelir. Hatta ben bile yararlanabilirim
eş durumundan. Tanrı affetsin, hiç bu yılki kadar dara düş-

memiştik. Avrupa Birliği de etkiledi tabii. Elimizdeki son külçe yok pahasına gitti. La Plata'ya varır varmaz ilk işimiz Arjantin Merkez Bankası'na uğrayıp kredi kartı başvurusunda bulunmak olsun. Sonra da faşist generallere kafa tutan Mayo Anneleri'ni ziyaret eder, hayırdualarını alırız. Az destek olmadım onlara ben bu dehlizden. Arjantinli bir düşkün. Bir asilzade. Üstüne üstlük bir "Mayo Annesi". Dernek yardımlarında çok işe yaradı bu özelliklerim. Hem diğer evsiz göçmenlerden daha fazla yardım aldım, hem saygı gördüm. (*Yer yatağının yanındaki çuvala yaklaşıp, bakar.*) Şu elmas torbasını nakde çevirebilsek mesele kalmaz da... dikkat çeker. Sormazlar mı adama, nereden buldunuz bir çuval elması diye? Hani şöyle desek.. elemanlar çuvaları bankaya taşıyorlardı.. çuvalın birini düşürdüler.. biz de içinde ne olduğunu bilmeden... (*Keser, düşünür.*) Yok, yemezler. Ne biçim hava muhalefetiymiş bu anlamadım. (*Bavullardan birini yere yatırır.*) Şeytan diyor ki, yırt uçak biletlerini kal burada sonsuza kadar! (*Bavulu açar, konuşurken bir yandan bavulun içinde katlanmış halde duran eski moda elbiseleri çıkartır, 40'lı yılların modası bir elbise çıkarır, bakar.*) Aa! Unutmuştum ben bu elbiseyi. (*Gülümser, tekrar katlayıp bavula koyarken.*) Orda giyerim gene. (*Yüksek sesle.*) Ama çok kibar davrandı kız. İsrail havayollarındaki satış elemanı diyorum. Öğleden sonra tekrar uğramamı söyledi. (*Konuşurken diğer eşyaları da itinayla tekrar bavula doldururken.*) Evaristo! Saç boyası bavuldaymış! (*Kendi kendine.*) Neyse, gerek kalmadı artık. (*Yüksek sesle.*) Nişanlısı uzun yol kaptanıymış. Kızın nişanlısı diyorum. Ayarlayabilirse, belki hafta sonu transatlantikle yollayacaklar bizi. Hem ikinci bir balayı olur. Ha unutmadan, pasaportlarımıza baktı, ay sonuna kadar evimize gidemezsek, ki hiç sanmıyorum fırtınanın o kadar süreceğini, Arjantin Konsolosluğuna uğramamızı söyledi. Damga mı ne vurdurtmamız gerekiyormuş. Şeyi

geçmek üzereymiş.. kullanım tarihi. Hem fotoğraflarımızı da yenileriz. Kalırsak tabii o tarihe kadar. Ama diner nasıl olsa fırtına. Konsolosluğa falan gitmemize de hiç gerek kalmaz. Evaristo? Beni dinliyor musun, yoksa duvarlara mı konuşuyorum? (*Kulisten tıkırtılar gelir. Kulak kesilir.*) Hayır hayatım, Lufthansa grevdeymiş. O yüzden İsrail havayollarıyla çalışıyoruz. Mecburen. Ama illa uçakla gidelim, deniz beni tutar dersin hiç uğraştırmayalım kızcağızı. Burada pinekleyip seferlerin başlamasını bekleyelim. Belli de olmaz bu okyanus havası. Bakarsın ansızın diner fırtına, iki gün sonra uçuveririz. Ha, internetten de kontrol edebilirmişiz transatlantik seferlerini. Öyle söyledi Anna. Kız yani. Transatlantiğin fotoğrafını JPG formatında bilgisayarımıza indirip duvar kağıdı da yapabilirmişiz. JPG demişken, senin bornozunu yıkadım, kuruttum, ütiledim, katladım, siyah bidonun içine koydum. Göğsünde JPG arması olanı kullanma sakın. Bizim değil o. Aklıma gelmişken, bankanın güvenlik görevlisine rica ettim, senin adına açmış olduğu 'Twitter' ve 'Facebook' hesaplarını dondurdu şimdilik. Gidince açtırırız tekrar. Saf çocuk. Beni görünce, geldi gene deli karı diyordur içinden. Ama seviyor da bir yandan.. Güvenlik görevlisi diyorum. Bilse yıllardır tam altlarında yaşadığımızı, kafayı yer. (*Kıkırdar.*) Dinliyorsun beni değil mi? Microsoft'un köşesindeki çöp bidonunun yanına ekranı çizik bir monitör bırakmışlar. Dün de oradaydı. Hatta bir önceki gün de.. Tamir edebilirim dersin getiririm gelirken. "Sahne Işıkları"nı izlerken tekme attığın televizyonun tüpünü ona takarsin. Olmaz mı? İkisi de cam sonuçta. Karlı marlı bakarız işte. N'apacağız bütün gün boş boş? Kurulandıktan sonra varis çoraplarını giymeyi unutma sakın. Microsoft dedim hayatım. Hayır, bizim üstümüz değil. Bizim oturduğumuz bina Amerikan Konsolosluğunun malı. Ama bir Türk bankasına kiralamışlar. Tam şu dehlizin bitimindeki duvarın

gerisi de bankanın ana kasası. Başka bir deyişle, Türk usulü Amerikan rüyasıyla aramızdaki mesafe, yalnızca doksan santim. Aman, bize ne canım. Şu kredi kartı işini unutmayalım gidince. *(Bir an susar.)* Evaristo? Hadi tahmin etsene kimin filmi oynayacak yakında. *(Bir an dinler.)* Peki tamam. Yorma sesini. Söyledim sana orgazm olurken o kadar bağırma diye. Bak, gitti canım ses. Film diyorum. Afişini bile getirdim senin için. Bakalım kimin filmi olduğunu tahmin edebilecek misin? İstersen bir şeyine iddiaya girelim. Ne? *(Dinler.)* Hayır hayatım, televizyonda izlediklerimiz bugünün filmleri değil, eskiden çekilmiş onlar. Evet hayatım, “Büyük Diktatör” de eski. Hem de çok eski. *(Ansızın öfkelenir.)* Üsteleme Evaristo! Şarlo öldü! *(Söylenerek.)* Damar sertliği işte. Ne öfkesi belli oluyor ne sevgisi. Eskiden de böyle miydi bu? Yok canım. Öyle olsa aşık olur muydum? En çok nesini sevdim acaba? Sanırım aurasını. Ya da yatak dışındaki o bitip tükenmeyen enerjisini. Ya yatakta? İnlediğimi duyunca zafer kazandığını düşünürdü. Ben de hiç bozmazdım onu. İnlemeye devam ederdim. *(Gözlerini kapatır, mırıldanır.)* Okşa beni pırasam! Hadi. Hadi. Hadi ama... Evet. Oluyor galiba. Evet, evet, evet! *(Kulisten çılgınlığı andıran bir sıçan cıyıklaması gelir.)* Ne oldu öyle? Evaristo? Aşkım iyi misin? *(Kulis neresiyse oraya doğru telaşla yürür ve bir süreliğine kaybolur. Dışarıdan sesi gelir. Nazlatır gibidir. Önce adama söylediğini sanırsınız.)* Canım.. bebeğim... güzelim benim.. Dur ısırma kulağımı. Isırma dedim gıdıklanıyorum ama.. Dön bakayım kışını. *(Cıyıklama duyulur tekrar.)* Yok yok acıtmayacağım. Bakacağım sadece. Sen de niye soktun ki burnunu oraya? *(Kucağında iri bir sıçanla – elbette yapma – girer, hayvanı okşayarak nazlatır.)* Ooo, oo, oo.. babası kışına mı vurmuş... Ama o ısırığın basit bir et parçası değil ki Bondie. Onu da kemirip yutacak olursan nasıl çişini yapacak babacık? Ne söz vermiştik? Kulak memelerini, meme uçları-

nı ve malum yerleri kemirmek YASAK! *(Hayvanı sıçramış gibi hoplatır, tutar, tekrar nazlatır gibi.)* Ağlama, ağlama, uyardım sadece. Ooo, oo,oo... Babası kışına mı vurmuş küçük Blondie'nin... Blondie Arjantin'e mi gidecekmiş... *(Kulise doğru.)* Teessüf ederim Bay Evaristo! İkamet etmekte olduğumuz bu küçük ve sevimsiz dünyanın sadece bize değil, başka canlılara da ait olduğunu unutuyorsunuz bazen. Ya sen debeleinirken kırılıydı kolundaki serum şişesi? İyi, tamam! Çabuk kes tırnaklarını! *(Dinler.)* Ne söylenip duruyorsun hala orada kendi kendine? Ne? İnanmıyorum! Dahi sevgilim benim. Demek başardın. Tahmin etmiştim ama ben. Evaristo'nun elinden hiçbir şey kurtulmaz demiştim. *(Yanmayan ampulü görür.)* Ampul bile bulmuş! Elektriği nasıl bağladın peki? *(Dinler.)* Öğle tatilinde öyle mi? Personel yemekten. Peki ya kameralar? *(Dinler, kıkırdar.)* Vay kurnaz vay! *(Kendi kendine.)* Bugüne kadar bekle, tam gideceğimiz gün hat çek. Söylüyorum işte düpedüz damar sertliği. *(Kucağında sıçan, bavullara bakar bir an. Kulise yürüyerek.)* Söylemiştim değil mi hayatım? Bugün gidemiyoruz. Bermuda şeytan üçgenindeki hava muhalefeti sebebiyle, bütün okyanus ötesi uçak seferleri belirsiz bir süre için iptal edilmiş. *(Işık alınır. Sadece mumlar.. Müzik. “Beatles - All You Need Is Love” başlar.)*

2.SAHNE

Müzik sürmekte. Sadece mumlar yanmaktadır. Kadın mum ışığında sahneye gelerek gramofonu çalıştırır. “All You Need Is Love”ın yerini Marlene Dietrich’in “Lili Marlen” şarkısı alır. Tekrar kulise gider ve tekerlekli sandalyeyi iterek sahneye getirir. Evaristo tekerlekli sandalyede. Sandalyeye bağlı bir serum askısı vardır. Askının üzerinde, hortumu koluna bağlı bir serum şişesi.. Bütün bunlar, Evaristo’nun başından aşağı kirli, pırtık, eskiden beyaz olan bir örtü örtülmüş olduğu için henüz görülmemektedir. Örtünün altında, kucığında sıçan vardır.

KADIN – *(Tekerlekli sandalyeyi sahneye getirirken.)* Kıpırdama Evaristo! Mızıkçılık yok! Anlaştığımız gibi. Tam üç tahmin hakkın var. Üçünde de bilemezsen bu gece sana yatak yasak! *(Kadın müzik eşliğinde dans etmeye başlar.)* Duydun mu beni? Bilemezsen yatak yasak sana baldır budalası pis Arjantinli. Elin pipinde uyursun artık. Uyuyabilirsen tabii. Ama eğer bilirsen... O zaman sabaha kadar Satirikon! Sen, ben ve eski tüfek. *(Gramofonu susturur, tabureye çıkar.)* İyi düşün Evaristo. Cevapları aldıktan sonra kaldıraacağım örtüyü. Bakalım neler hissedeceksin o zaman. *(Ampule doğru uzanır, teli tutar, birden çeker elini.)* Ay. Açık bir tel mi var burda? *(Çekinerek çevirir ampülü, ışık yanar.)* Oldu işte. Eline sağlık sevgilim. Dediğim gibi, eğer bilemezsen oynaşmak yok. Evet... Seni dinliyorum. *(Bir an dinler gibi kulak verir, sonra duymuş da anlamamış gibi, yaklaşarak.)* Ne dedin? Yapma aşkım. Sende resmen “Charlie Chaplin” takıntısı var. Elbette o değil. İki

hakkın kaldı. Hayır, Angelina Jolie de değil. Seni çapkın moruk seni. Erkek dedik, kadın değil. Peki. Angelina’yı saymıyorum. Son iki hakkın! *(Dinler.)* Evaristooo! Bunadın galiba sen! Marlene Dietrich de kadın. Erkek dedik erkek! Kadın değil! Bunu saydım artık. Son hakkın. Hayır, mızıkçılık yok! Son hakkın dedim! *(Dinler.)* Emin misin? İyi düşün. Bak son hakkın. Hayır Evaristo, “Lessie” de değil. *(Afişi yerden alırken.)* Şu evrende en kıyak iş bilinçsizlik. Kapılacaksın bir çekim gücünün cazibesine, sürekli onun çevresinde döneceksin. Gözlerini kapatıp sadece döneceksin. Patlayıncaya kadar. *(Evaristo’ya bakar.)* Ne yazık ki beni çeken güç benden önce patladı. *(Örtüyü kaldırır. Üzerinde bornoz ve çizme, kucığında uyuyan sıçanla iskelet ortaya çıkar. Kadın, iskeletin karşısına geçer.)* Gülme Evaristo! *(Sıçana.)* Sen de uslu dur Blondie. Sakın uyanayım deme! Yemeğini yedin sen. O pizza dilimleri babanın. Evet sayın seyirciler. Karşınızda... *(Afişi açar. “Hitler: Der Untergang” afişi. Afişte Hitler’in yüzü. Alay ederek.)* Frankenstein! Senin filmin oynuyor Evaristo. *(Afişi iskelete yaklaştırır.)* Gördün mü? Ne büyük bir onur bizim için, öyle değil mi? Buenos Airesli ünlü grafiti ustası Cesar Evaristo Abandaoune. Pasaportundaki adı. Ve karısı Electra Abandaoune. Pasaportundaki adı. “Electra” ismini, o sakız çiğneyen subay vermişti bana, o baskının gecesinde. Ben “Evita” olsun diye rica etmiştim ama “Evita” ismi yollanacağımız ülkede kafa karışıklığına yol açabilirmiş. Öyle söyledi o subay. Belki o zaman da bugün olduğu gibi dalga geçtiler bizimle. Sözde bu sığınakta bir gece konaklayıp sonra gizlice Arjantin’e uçacaktık. Aradan yıllar geçti. Belki de kasten bıraktılar. Diri diri gömüldük bu mahzene çünkü, günü gelince hortlayacağımızı umdular. Sonra da tamamen unuttular. Unutmasalar bile gerek görmediler uyuyan hayvanı uyandırmaya. Ağzı laf yapmayan bir kemik yığını. Ulumayı unutmuş bir çakal. Ne işlerine yarasın ki?

Piyasada çakal çok. Evaristo ve Electra. Yıllar geçtikçe geçmişleriyle ilgili yeni hikayeler uydurdular kendilerine. Hippy oldular, öğrenci hareketlerine katıldılar, birahanelerde karın tokluğuna şarkı söylediler. Hep arasındaydık kalabalıkların. Ama her zaman sıradandık. Hiç dikkat çekmedik. Sonra Türk mahallesi kuruldu. İyi de oldu. Cami köşesinde dilencilik. Acılı bir Mayo annesine kim el uzatmaz ki? Dini farklı bile olsa... Kim dokunabilir bu zavallı, düşkün, güngörmüş ihtiyarlara? Zaten kader dokunmuş dokunacağı kadar. Üstelik bütün evrakları yasal. Üstelik özgür ve demokrat bir ülke burası. Unuttular bizi sevgilim. “İnsanların yaptığı kötülükler arkalarından yaşar. İyiliklerse çoğu zaman kemikleriyle birlikte gömülür.” Hadi Führer’inkiler de öyle olsun. Sadece senaristler ve oyun yazarları hatırlıyor seni. O da yarım yamalak. Onlara da sinir oluyorum zaten. Alayı korkak! Israrla senin küllerinin üzerinden başkalarına mesaj vermeye çalışıyorlar. Gücünü kaybetmemiş olsan, seninle ilgili kalem oynatabilirler miydi acaba? Ödlekler! Yakacaksın bunların alayını Berliner Ensemble’ın bilet satış gişelerinin önünde... ibreti alem için... gör bak bakalım bir daha suyumuz sabunumuza dokunan bir oyun yazıp sonra da filmini çekebiliyorlar mı! (*Bir an bakar.*) Bay Cesar Evaristo Abandaoune! Gene Joseph Paul Goebbels’in bornozunu giymişsin! Ya gelirse adam pat diye? (*Tekerlekli sandalyeyi sandığa doğru yaklaştırırken.*) Hadi, ye pizzanı. Kolanı da iç yudum yudum. Kimbilir kaç yıl oldu. Joseph, Magda, çocuklar ve biz, sığınağın önünde ayakta duruyorduk. Derken ayırdılar bizi diğerlerinden. Sen, ben ve Joseph. Üçümüzü de çırılçıplak soydular. Tıpkı onlar gibi Evaristo. Tıpkı onlar gibi çırılçıplak soydular. Askerin parmakları etime değdi. Öyle utanmıştım ki... Böylesine insanlık dışı bir vahşeti değil görmek, yaşamak, o güne kadar duymamıştım bile. Düşünsene sevgilim. Rütbesiz bir askerin parma-

ğı kıcıma değişiyor. İyyy.. Önce giysilerimizin yakılışını izledik. Führer ve taze karısı Eva, birkaç dakika içersinde dumanlara karıştı. Bir avuç kül halinde tarihe gömdüler bizi Evaristo. Sonra elimize yeni pasaportlarımız tutuşturuldu. Sığınaktan çıkarıldığımızda gözlerimiz bağlıydı. “Nereye götürüyorsunuz bizi?” diye sordum sakız çiğneyen subaya, “Yeni vatanınıza.” diyerek gülümsedi. Sonra neler oldu bilmiyorum. Kendime geldiğimde buradaydık. Magda yoktu. Çocuklar da yoktu. Ben, sevgili Führer ve Joseph. Elimizde bavullarımız... Joseph yılanmak istemişti galiba. Dua etmişti uzun uzun. Sonra da kaybolmuştu ortadan. Bir daha hiç görmedik onu. Magda’yı ve çocukları da görmedik. Büyümüştür kızlar. Oğlan da öyle. Pilot olmak istiyordu. Oldu mu acaba? Kimbilir nerededirler? Neler uydurdu satılmış basın zavallılar için. Yok önce çocukları zehirlemiş de... ardından karısını öldürüp intihar etmiş de... Hiçbirine inanmadım. Gülüp geçtim. Joseph’in eşyaları hala burada. Hiç dokunmadım. Gelir nasıl olsa almaya, günün birinde. Yıllardır aynı günü yaşıyoruz Evaristo. Ve ben artık “bugün”ün dışındaki zaman dilimlerinde var olmak istiyorum. Bugünü böyle hayal etmemiştim Evaristo. Hiçbir zaman. Şu halinle bile olsa, al götür istiyorum Electra’nı, ait olduğumuz zaman dilimlerine. Güç orada sevgilim. Aşk orada. Burada sadece korku var. Korku başkalarının olmalı Evaristo. Bize huzur lazım. Ona gerçek kimliğimi açıkladığımda ne diye bağırdı o serseri Türk, biliyor musun? “Verpiss dich!”. Sonra suratıma tükürdü, sonra bir daha bağırdı. “Hysterische Oma!”. Oysa güvenmiştim ona Evaristo. Her sabah bedava çay veriyor, hatırımı soruyordu. “Ben de Führer’in nikahlı karısıyım” deyince gözü döndü. Halbuki kendi ballandıra ballandıra anlatıyordu yediği bokları. Yok otobüsü nasıl ateşe vermiş de, yok molotofu nasıl patlatmış da.. Öyle güzel anlatıyordu ki, dayanamadım bir anda ben de öttüm. Ne bileyim, yakın buldum

kendime. Terbiyesiz. Gücü ancak evsiz bir ihtiyara yetiyor. Yakacaksın bunların alayını göçmen danışma bürosunun girişinde... ibreti alem için... gör bak bakalım bir daha siktir çekebiliyorlar mı arkamdan! (*İskeletin elini tutarak.*) Evaristo? Erkeğim... Ne işimiz var bizim Türk mahallesinin dehlizlerinde? Bana deli muamelesi yapıyorlar Evaristo. Sence deli miyim ben? Hayır, öyle sanmaları aslında işime de gelir de... Yok canım niye deli olayım? Bi kere deli olan sensin. Ben belki de çift kişilikliyim. Ama o da olamaz. 1945 yılı nisan ayından beri Elektra'yım ben. Yani tek kişilikle dolaşıyorum. (*Düşünür.*) Bir kere Eva ile yaşımız tutmaz bizim. Anam yanında karı. (*Kıkırdar.*) Ben de az değilim hani. Subay pasaporta doğum tarihimini yanlış yazdı diye hemen havaya giriyorum. (*Düşünür.*) Olmuş muydu böyle bir şey? Yoksa kıçımın mı uyduruyorum? Aman, neyse ne! Tabii Anna denen yosmaya açıklamadım gerçek kimliğimi. Nasıl açıklayabilirdim ki? Şu İsrail havayollarındaki kızı diyorum. Anna Frank. Nişanlısının okyanus ötesi transatlantik seferlerini anlatırken, güya bana çaktırmadan arkadaşlarına göz kırpyordu. Sonra da hep birlikte kıkırdıyorlardı. Yüzüne vuramadım. Saf saf gülümse dim. Kim olduğumuzu öğrenecek olursa yanarız Evaristo. Gözüm kör olsun kaçırlılar bizi. Bir anda kendimizi soykırım mahkemesinde buluruz, Tanrı saklasın. Sokaktaki insan unuttu belki ama canı yananlar asla unutmaz. Transatlantik seferlerine de internetten bakacakmışım. Resmen alay ettiler. Onuruma dokundu. Beni kafayı sıyırmış yaşlı bir dilenci olarak görüyorlar sevgili Evaristo! İblisler! Kanımızı emiyorlar! Yakacaksın bunların alayını, İsrail havayolları satış bürosunun caddeye bakan balkonunda... ibreti alem için... gör bak bakalım bir daha dalga geçebiliyorlar mı benimle! (*Masanın sandığın - üstüne serdiği gazete parçasını alır.*) Şu habere bak! (*Okur.*) "Nazi lideri ve karısının tarih kitaplarında yazdığı gibi

intihar etmediği, Arjantin'e kaçıp burada yıllarca yaşadıkları öne sürüldü." (*Gazeteyi fırlatırken.*) Yalan üstüne yalan! Utanmadan bir de kitap yazmış herif. Parsayı hep başkaları topluyor. Kaçamadık ki biz! Bir sabah kendimizi burada bulduk ve de hala da buradayız! Elimizde pasaportlarımız, kalakaldık! Bay Cesar Evaristo Abandaoune ve Bayan Electra Abandaoune! Ha, bir de Yahudilerden aldığımız yol harçlığı. (*Çuvala bakar.*) Bir çuval elmas. Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Hiç aramadılar bizi sevgilim. Elbise yanıklarıyla yetindiler ve tarihe öyle yazdılar. Her an gidebiliriz diye bu akşama kadar hiç açmadım valizlerimi. Kabul, sana "Evaristo" dite hitap etmem alışkanlığı. Ve de mecburiyet. Ayrıca sevdim de ben bu ismi. Ama yetti artık. Ben Führer'imi geri istiyorum! İmparatorluğumuzu geri istiyorum! Uyan artık iskelet suratlı! Sırtıma karşımda! Brevik mağazasının vitrinlerinde fahiş fiyatlara satılan zıpır işi deri montlarla, beyzbol sopalarıyla, zincirle, sustalıyla falan olacak iş değil bu. (*Kırık koltuğu iskeletin karşısına çeker, oturur, karşılıklı konuşur gibi.*) Bak Evaristo, belki sana şaka gibi geliyor ama olmayacak şey değil. Zamanında nasıl olduysa bugün de olabilir. Her şey eskisi gibi olmalı. Ülkedeki bütün dikiş makineleri aynı elbiseyi dikmeli! Herkes tapmalı sana! İstisnasız herkes! Bütün kanı temizler, sütü bozuklar, ak kaşıklar, kara kuşaklar, keskin sarkeler, çöpsüz üzümler, tüyü bitmemişler, deli fişekler, serseri kurşunlar, yakan toplar... herkes! O zaman hiç önemli değil bu halin. Ben gene severim seni. Şarlo'yu sevdiğimden daha fazla severim Evaristo. Hadi, uyan artık. Başaracaksın. (*İskeleti ellerinden tutar.*) Ha gayret sevgilim. Bir kere ayağa kalkıp derin bir nefes alsan gerisi gelir. İşte bunu. Ama gerçekten iste. Önemli olan beyinde halletmek. Şu serum şu damarından çıkar çıkmaz sıvamalısın kolları. (*Ayaklanır.*) Öncelikle yepyeni, çağdaş bir Goebbels buluruz kendimize. Grup sayfalarına

bakarız, gözümüze kestirdiklerimize istek yollarız.. Hatta ona bile gerek kalmaz. Dur bir dakika. Propaganda meselesini PR şirketleriyle halledebiliriz Evaristo. Öyle ya. Afiş ve slogan konusunda uzmanlarla birlikte düşünür, birlikte karar verirsiniz. En azından senin de fikrini sorarlar. Hatta belki de sen çizersin afişleri. Öyle ya. Grafiti ustası değil misin? Hatta istersen önce duvarlardan başlayalım. Bir kutu boya, iki fırça işimizi görür. Ne dersin? Geceleri çıkarız. Bütün boş bulduğumuz duvarları kafamıza göre renk renk boyarız. Çiçek resimleri, sevgi sözcükleri, kalp şekilleri.. Önemli olan dikkat çekmek. Gizli gizli yol almalıyız Evaristo. Hiçbir şey sarih ve berrak olmamalı. Tıpkı bugün olduğu gibi. Tasarım çok mühim. Hatırlasana. Berlin duvarı bile grafitiler sayesinde yıkılmamış mıydı? Biz de katılmıştık kutlamalara. Bedavaya bol bol şalgam suyu içmiş, lahmacun yemiştik. *(Bir an durur, yüzü düşer.)* Ama bu iş için çok boya lazım bize. Ayrıca iki fırçayla da olacak iş değil bu. Bu da demek oluyor ki bize çok para lazım. Elmas çuvalı olmaz. Riskli. Çizmelerin? İbret müzesi belki birkaç euro verebilir. Fırsatçılar silahlarını iyi paraya okuttular ama o silahlar zaten kendinden değerli idi. Üstüne senin piyasa ederin de eklenince cukka para. Ama kokuşmuş deri parçalarını kim ne yapsın? İnanmazlar ki senin çizmelerin olduğuna. Zaten inanacak olurlarsa bu sefer bizi içeri tıkırlarlar. Hiç olmazsa şu çekilen filmlerden, kitaplardan ya da ne bileyim, belgesellerden falan telif alabilsek... Nerde... Kendi yazdığın kitabın bile kavgasını veremiyoruz. *(Bir an düşünür.)* Buldum! Anılarımız! Onları ben kaleme alırsam yırtarız belki. İnternette bir hesap açtırırız bankanın güvenlik görevlisine. Oradan yayınlırız. Araştırsalar bile karşılına Türk bankasının bilgisayarını çıkar. Oraları karışır belki biraz ama biz yırtarız. Düşünsene Evaristo. Eva küvetin içinde. Çırlıçıplak. Üzerinde sadece sabun köpüğünden bir tül var. Führer

küvetin başında. Dimdik. Yani ayakta duruyor demek istiyorum. Üzerinde üniforması, başında kasketi, ayağında çizmeleri, elinde “Krieghoff Driling” marka, altın kaplama bir av tüfeği. Bugünkü piyasa değeri tam yüz kırk bin dolar. Sen, ben ve eski tüfek. Führer’in sağ elinin işaret parmağı tetikte. Nam-lunun altın kaplamalı ucu ise Eva’nın dudakları arasında. Barut ve altın kokusu. İkisi bir arada. Bir kadın için bundan daha tatminkar bir pozisyon olabilir mi? Dört dörtlük bir adrenalin kürü. Rüya gibi. Genç kızken çok korkardım bu tarz düşüncelerden. Anlık zevkler uğruna günaha girmek istemezdim. Bu sebeple de sürekli meşki es geçip aşka sığınmak zorunda kaldım. Orgazm sonrasında ise sigaralarımızı yakardık. Sen, gençliğinde değil zengin ve çıtır kızların, fahişelerin bile yüzüne bakmadığını, tanıştığın bütün kadınların alay konusu olduğunu, özlemine duyduğun süt beyazı apış arasını ve bir çift bacağı çok geç bulduğunu anlatır, hıçkırıklara boğulurdun. Bense dumanımı havaya üflerken şükrederdim Tanrı’ya, karşıma başka bir Tanrı çıkardığı için. Zaman onu bir harabeye çevirmiş olsa bile, neticede safkan Tanrı. Tanrıların sureti sorgulanabilir mi? Ya ben? Hayalleri ve güzel bacakları olan Münihli bir model. Kutsal tencereye uygun bir kapak. Ne kadar mutluydum kartal yuvamızda. Ne güzel manzarası vardı balkonumuzun. Dağlar, ağaçlar, kuş sesleri... Sonra gökyüzü. Ufuk çizgisi kızıl ve dumanlıydı. Ama bizim tepemize nedense pembe olarak yansiyordu o kızılık, o duman. Pespembe. Işığın büyüğü işte. Bizden uzaklaştıkça kıvılcıkla dönüşüyor. Sanırsın ki dünya genelinde bir bahar havası. *(Tekrar düşünceli bir tavır takınarak.)* Para eder mi acaba bu anılar? İlgilenir mi kimse? Artık çabuk unutup insanlar. Oval ofis macerası bile uçup gitti birkaç yıl içerisinde. Failler de öyle. Yok, yok. İyi bir PR şirketi bulmadan yürümeyecek bu iş. Halkla ilişkiler çok mühim. Sonra basınla ilişkiler, koruma

güçleriyle ilişkiler, muhaliflerle ilişkiler... Bu gibi angarya işleri o McDonalds' daki paspasçı Türk'e mi sorsak acaba? Kulaktan dolma da olsa fikir verebilir belki. Ya da amcasına falan sorar. İlk etapta önemli olan, seni çok farklı bir imajla tüketiciyle yeniden tanıştırmak. Şimdi Sezar'ın hakkı Sezar'a. İsminin bir marka değeri var belki ama bize bir getirisi yok bunun! Olsa, iş bir patente bakar. Sonra gelsin dolarlar, euro-lar, rubleler, yenler, riyaller... Bak Che Guevara afişlerine, t-shirtlerine.. Yok satıyor! Ya sen? Arkadaş listen bile bomboş. Twitter'da ise sadece iki "follower"ın var. Ben ve Şeytan. Ha, unuttum söylemeyi. Şeytan son 'Tweet'ine cevap yazmış. (*Oynayarak.*) @Adolf; Off! Çok sıkılıyorum! @Şeytan; Gel yanık oynayalım. Şu listeni biraz daha kabartıp sosyal medyayı şöyle bir sallayabilirsek iş biter aslında. Of, ne zormuş bu işler. (*Gözü dalar bir an.*) Tanıştığımız gece, kapıdan Adolf yerine Apollon girseydi.. İhtiyar Adolf da üzerinde uşak kostümüyle, onun ismini anons etseydi... hangisini severdim acaba? Keşke bugünün dünyasında genç kız olsaydım. Çoğalırdı seçenekler. Führerler arasında seçme şansım olurdu en azından. Değerli eşyalarımızı yanımıza alalım. Hırsızlar kol geziyor etrafta. (*Diğer mumları da teker teker üfler, köşedeki çuvalı tutar, sürüklemeye başlar, delik çuvalın altından küller yere yayılırken farkına varmadan konuşur.*) Şu Rus zenginleri ne kadar görgüsüz oluyor değil mi Evaristo? Çöpleri karıştırırken "Moskova Geceleri"ni mırıldandım diye herif yanan purosuyla birlikte tam beş euro verdi bana. Dilenciye bu kadar para verilir mi? Döverler adamı. Şarkıcılığa mı başlasam acaba? (*"Moskova Geceleri"ni mırıldanır, döner, yerdeki külleri görür, kıkırdar.*) Bir çuval insan külü. Yani başka bir deyişle, bir çuval karbon. İster insan külü olsun, isterse elmas.. Neticede ikisi de karbon. İkisinin de piyasa değeri eşit. Çünkü ikisinin de özü aynı element. Ama bu çuvalın bir de manevi

değeri var. Altı milyon insan bedeninden geriye kalan sadece bu. Bir çuval kül. Ne kadar az değil mi? Altı milyon candan geriye kalan sadece bir çuval kül. Gene de, şöyle bir hesaplayacak olursak eğer... açlığa ve ölüme terk edilen Hindulardan geriye tam beş çuval kalırdı. Katledilen Kızılderili sayısı on beş milyon diyorlar. Eder iki buçuk çuval. Köle ticareti sırasında ölen kölelerin toplamı sanırım kırk küsur milyon. Eder yedi çuval. Bir iki milyonluk ufak çaplı meblağları saymıyorum. Hepsini toplayacak olursak... sen çürümeye başladığından bu yana, Vietnam Sırbistan hattı boyunca hatırı sayılır sayıda çuval doldurulabilirdi. Hatta insanlık tarihi boyunca biriken çuvalların toplamını bile geçebilirdi bu sayı. Ya bizim çuvalımız? Devede kulak. Ben konuşurum Tanrı'yla. "Bu hesaba göre" derim, "Gördüğün gibi, gene ilahi hesap defterinin borçlular listesinde sonuncu sıralara düştük." (*Çuvalı bırakırken.*) Bu iş böyle. Yırtık olacaksın. Yoksa götü kurtaramazsın. İstatistik de önemli tabii. İstatistik, kafa kağıtları, kayıtlar... (*Bir an adama bakar.*) Doğru mu Evaristo? Bizim baharımızın bitiminde komünistler kapitalistlere tam dört milyon adet protez bacak ısmarlamış. Tanesini kaç mal edip kaç sattılar acaba? Hadi. Yesene pizzanı. Tok musun? Peki. Sen bilirsin. Kola? Yok, içme onu artık. Gazı kaçmıştır. Madem pizzanı kahvaltıda yemek istiyorsun, o halde şimdi uyku zamanı. Fırçalamıştın değil mi dişlerini? Yemek yemediğine göre bir daha fırçalamana gerek yok. Yaptıracağız protezlerini gidince, söz. İyiye gidiyorsun ama. Serumunu da bitirdik mi, kış bastırmadan yeniden ayaklanırsın, ben sana söyleyeyim.. Canavar gibi olursun canavar. Seni gidi iktidar fosili seni. Şu sefil halin bana ne düşündürüyor biliyor musun Evaristo? Hani günaha girmek gibi olmasın ama, galiba sadece Karl Marks denen adam değil, yüce Tanrı da değişimden yana. Ama nedense birine tapan diğerini yok sayıyor. (*Bir an düşünür.*) Ben çok

mu cahilim Evaristo? Efendim? *(Cevap almış gibi gülümser.)* Teşekkür ederim hayatım. Sen de öylesin. Ampulü de söndürüm ki fatura bankaya girmesin, öyle değil mi? Sonra borç takıp kaçtı diye laf eder arkamızdan orospu çocukları. Hiç sevmem arkamdan konuşulmasını, hiç! *(Tabureye çıkar, bir an iskelete bakar.)* Telleri ters bağlamadın değil mi Evaristo? Yoksa yangın çıkar. Sen hiç yangın çıkardın mı Evaristo? *(Kıkırdar.)* Yanlış anlama sakın. Metafor yapmıyorum. Çocukluğunda diyorum.. *(Ampule bakar.)* Şimdi ben bu tellere dokunacak olursam, gitar çalan Evaristo misali, çırpınır mıyım acaba yerlerde? *(Bir an tellere bakar, dokunmayı göze alamaz.)* En iyisi içeriden halletmek. *(Tabureden iner, tekerlekli sandalyeye yönelir.)* Hadi bakalım kemik yığını. Rüya görmeye gidiyoruz. Yarın gece söz sana. Anlarsın ya. Sen, ben ve o eski tüfek. *(Sandalyeyi kulise doğru iterken.)* Bugün uçamıyoruz, söylemiş miydin? Bermuda şeytan üçgenindeki hava muhalefeti sebebiyle, bütün okyanus ötesi uçak seferleri belirsiz bir süre için iptal edilmiş. *(Durur ufka bakar.)* Aslında ufuk çizgisine bakınca anlaşılıyor. Tuhaf bir kızılık var gibi.. Sadece okyanus tarafında değil.. her tarafta.. Bahar havası diyor televizyonlar ama... bilemedim. *(Tekerlekli sandalyeyi yeniden iter. "Lili Marlen"i söyleyerek kulise doğru kaybolurlar. Ampul söner. Karanlık)*

CİVAN CANOVA,
Eylül 2012

PROMİYER

Yazan:	Civan Canova
Yönetmen:	Işıl Kasapoğlu
Dekor Tasarım:	Hakan Dündar
Kostüm Tasarım:	Esra Selah
Işık Tasarım:	Hakan Özdemir
Yönetmen Yardımcısı:	K. Alpay Aksum
Asistanlar:	Nevra Sayar, H. Ebru Gülerarslan
Sahne Amiri:	H. Reşit Erte, Ö. İsmet Kızılbıçlı
Işık Kumanda:	Emre Erbaş
Rol Dağılımı:	Bengisu Gürbüzler Doğru, Tuncay Aynur, Alpay Aksum, Özgür Keçeci, Gökçe Yurtsal, Umut Toprak, Özge Mirzalı, Doğan Doğru, Özgür Baş, Mustafa Uzman, Ahmet Çökmez, Yaşar Özboz, Eren Özyalçın, Ebru Gülerarslan, Nevra Sayar, Işıl Yücel, Mehmet Kızagül, Süleyman Kabaali, Emrah Değiş Soylu, Tuan Öztürk, Ozan Arabacı, Pırıl Kadioğlu, Gülesin Gelenbevi, Gülay Say

İlk Oyun : 14 Nisan 2010, Konya Devlet Tiyatrosu

PRÖMİYER'İN PRÖMİYERİ

'Prömiyer' benim on dördüncü oyunum. On üçüncü olması için araya bir çocuk oyunu sıkıştırmıştım. Batıl inancım olduğundan ya da çocuk oyunlarını daha az ciddiye aldığımdan değil... Ne bileyim, hani varsa bile bir hikmeti, bari Prömiyer'e dokunmasın diye düşünmüş olmalıyım. Şaka değil, anlık da olsa aklımdan geçmişti bunlar. Gene de 'Prömiyer'e başladıktan sonra yarım bırakarak bir çocuk oyunu üzerine çalışmam tamamen tesadüfi oldu.

O yaz, çok heyecan duyarak oturmuştum masa başına. Niyetim şu an bitmiş halini izleyeceğiniz oyunu yazmak değildi. Birbirinin içine geçmiş zaman dilimlerini kurgulayacaktım. Antik Çağ, Rönesans ve şimdiki zaman. Bu dönemlerde yaşayan kişileri buluşturmakti niyetim. Çatışma, çağlar arasındaki zihniyet ve algılayış farkından kaynaklanacaktı. Konuyu az çok toparlamıştım kafamda. Sonra araya başka işler girdi, yazmaya ara vermek zorunda kaldım. Koşuşturmalar sona erip de sıra yeniden yazmaya geldiğinde ise maalesef kendimi ilk başladığım zamanki havamdan oldukça uzaklaşmış hissettim. Kaderde çocuklara bir oyun hediye etmek varmış.

Aradan bir yaz daha geçti.

Prömiyer’i bitirmek üzere yeniden açıp yazmış olduğum ilk sahne taslaklarını tekrar okuduğumda, kurgulamaya çalıştığım dünyanın aslında komediye daha yatkın olduğunu düşünmeye başlamıştım. Shakespeare’in dediği gibi, hayatın kendisi zaten bir sahne değil miydi? O halde fantastik bir kurgu yapmak yerine, gerçek tiyatro sahnesinde oynanan dönem oyunlarının, hayatta vuku bulabilecek biçimde birbirine karışması, hayatın doğal akışına daha uygun olacaktı.

Bir yanım böyle düşünüyordu ama diğer yanım ilk başladığım halini sürdürüp geliştirme konusunda ısrar ediyordu.

Sıra kendimi ikna etmeye gelmişti.

Zaten şimdiye kadar yeterince uçmamış mıydım yazarken? Ayrıca yayıncım da söyleyip duruyordu, “Biraz da ayakları yere basan oyun yaz” diye. Böylelikle onun önerisini de bir kez olsun kulak ardı etmemiş olacaktım. Üstelik oyun bitiminde oyuncular kara kara düşünen seyirciyi uğurlamak yerine, eğlenmiş ve az çok gülmüş insanlara selam verip el sallayacaklardı. E ben de bir oyuncuydum nihayetinde. Finalde düşünceli suratlar görmektense gülen çehrelerle vedalaşmayı tercih ederdim.

Geceler boyu kendimle mücadele ettikten sonra nihayet son kararımı verdim ve komedide karar kıldım.

İşte böyle başladı ‘Prömiyer’ maceram. Bir yıla yakın boğuştuk kendisiyle. Ve bitirip kapağını kapattığımda, her oyunumla olduğu gibi onunla da ayrıldı yollarımız. Her yeni oyunu bitirdiğimde aynı duyguya kapılırdım ve şöyle derim biten oyunuma;

“Artık sana ancak günün birinde seyirci koltuğundan bakabilirim. O da hak ediyorsan ve şansın varsa. Ve... ikimiz de oldukça değişmiş olsak bile, emin ol hoşlanırsız bu buluşmadan.”

Oyunu yazarken duymak istediğim en güzel haber ise kapağını kapattıktan tam bir yıl sonra sevgili Işıl Kasapoğlu’nun telefonuyla fısıldandı kulağıma;

“Konya Devlet Tiyatrosu ‘Prömiyer’in dünya prömiyerini yapacak.”

Bu sefer sevgili Işıl boğuşmaya başladı onunla. Ve de tiyatrocular kardeşlerim.

Yazarlığa soyunmuş bir aktör telepatisiyle, yer yer seslerini duyar gibi oldum uzaktan. Bazen tıkadım kulaklarımı. Bazen de kahkahalarını hissedip mutlu oldum. Cümlelerim ve yazdığım sahneler üzerindeki irili ufaklı makas darbelerini yüreğimde hissettim. Yazar olarak bozulsam bile aktör olarak hak verdim makasçılara. Hele oyunu, yönetmenimin o sempatik ve de tipik şahin gözlükleriyle okumaya çalıştığımında, kendimi eğlenceli, işe yarar ama biraz da çenesi düşük buldum.

Yazma, basma, okuma, seçme, yönetme ve oynama fasılları bitip de sıra selama geldiğinde ise canı gönülden alkışladım bütün emeği geçenleri.

Ve de tüm çabalarımız, izleyenlerin salondan mutlu ayrılmaları içindir. Hani bizler de, işin sahne ve sahne gerisindeki emekçileri olarak, çalıştığımız işten haz alır da tadını çıkarırsak ne ala.

Başta Konya Devlet Tiyatrosu müdürü sevgili okul arkadaşım Tomris Çetinel’e, oyunumu sahneye koymaya değer bulan sevgili Işıl Kasapoğlu’na, oyuncu kardeşlerime ve ‘Prömiyer’i elinden tutup tiyatro hayatımıza sokan ve onunla prömiyer yapan, ona terini katan herkese sonsuz teşekkürlerimi ve sevgilerimi sunuyorum.

CIVAN CANOVA

PRÖMİYER

(Oyun, Üç Perde)

KİŞİLER

Bernardo
 Fransisco
 Karakaş – Polis Memuru
 Kaytan – Danışma görevlisi
 Claudius
 Fortinbras
 Horatio
 Ophelia
 Haberci
 Jül Sezar
 Calpurnia
 Meçhul (Asker) – Jül Sezar'da figüran
 Birinci Asker - Jül Sezar'da figüran
 İkinci Asker - Jül Sezar'da figüran
 Kral Oidipus
 Hamlet
 Hayalet
 Mezarçı
 İkinci Mezarçı
 Yönetmen
 Bayan Coco – Kostüm sorumlusu
 Polonius
 Garson
 Çiçekçi Çocuk
 Koro Başı
 Gertrude
 Suflöz
 Güvenlik Görevlisi
 Leartes
 Osric
 Kahin
 Ve bilumum Hamlet karakteri

Dekor: Sahnenin ortasında başka bir sahne. Bir alışveriş merkezinin içinde bulunan tiyatronun sahnesi. İki yanda kulislerin bir bölümü görülmektedir. Sağ kuliste aksesuar masası. Arka fonda Elsimore şatosu surlarının görüntüsü. Sahnenin arka fonu oyuncuların arka kulise geçebileceği şekilde, iki kanatlıdır. Arka yanda sahne üstüne çıkan döner merdiven.

'Danışma', 'Gelinlikçi', 'Kulis', 'Tuvalet', 'Soyunma Odası' gibi sahneler ışık ve dekor parçaları yardımı ile aynı mekanın farklı bölümlerinde oynanacaktır.

1. PERDE**1. SAHNE****(Danışma)**

*(Üzerinde 'Danışma' yazan bir bölmenin arkasında
 Kaytan. Karşısında polis memuru Karakaş)*

KARAKAŞ – *(Elindeki dosyadan okuyarak)* Uzun boylu, kumral, üzerinde kırmızı ekose yün kazak, buz mavisi mont ve bej rengi kadife pantolon bulunmakta. Sabah bu kılıkla çıkmış apartmandan. Kapıcının ifadesi böyle.

KAYTAN – Suçu neymiş peki?

KARAKAŞ – Kabahatler kanununa göre tedbirsizlik. *(Elinde kedi çantası, üzerinde palto, bere, güneş gözlüğü ile Claudius girer. Yeni gelmektedir. Konuşmaları duyunca durur, kulak kabartır)* Az kalsın yangın çıkartacaktım.

KARAKAŞ – Yangın mı çıkartacaktım?

KARAKAŞ – Tanıyor musunuz kendisini?

KAYTAN – Tanımaz mıyım? Arkadaşları onu Hamlet diye çağırır.

KARAKAŞ – *(Dosyaya yazarak)* Kod adı Hamlet.

CLAUDIUS – *(Yaklaşarak)* Pardon. Ne olmuş Hamlet'e?

KAYTAN – Yangın çıkarmış.

KARAKAŞ – Çıkartmamış.. yani az kalsın...

CLAUDIUS – *(Keserek)* Nerede vuku bulmuş hadise?

KARAKAŞ – Oturduğu bekar evinin mutfağında.

CLAUDIUS – Ne diyorsunuz! Peki sonra?

KARAKAŞ – Üst katta ikamet eden mülk sahibinin ifadesine göre olay şöyle gelişmiş.

Adamın ağzından okuyorum. *(Elindeki dosyadan okur)* “Yanık kokusunu alınca önce itfaiyeyi aradım. İtfaiye meşgul sinyali verince, ‘Alo Polis’ hattını çevirdim. O da meşgul sinyali verince son çare olarak narkotik şubenin ihbar telefonuna duman ihbarında bulundum.” *(Okumayı keser)* Neticeye geliyorum. *(Tekrar dosyadan okur)* “Daire kapısı emniyet güçleri tarafından koçbaşıyla kırılarak içeri girilmiş ve dumana sebebiyet veren ateşin, altı yanık vaziyette unutulmuş olan çaydanlık sebebiyle meydana geldiği anlaşılmıştır. Beş adet narkotik görevlisi, mahalle muhtarı ve apartman sakinlerinin yardımıyla alev alan mutfak perdesi söndürülmüş, yangının çevreye yayılması önlenmiştir. Yapılan detaylı arama sonucunda evde yasak maddeye, yasak yayına veya bir başka suç unsuruna rastlanmamıştır.” *(Okumayı keser)* Eğer Hamlet mutfak duvarını boyatmayı kabul eder ve kira borcunu kapatırsa, ev sahibi şikayet dilekçesini geri alacak. Ama asıl önemlisi, yapılan araştırma neticesinde, olaya sebebiyet veren kişinin yoklama kaçağı olduğu tespit edilmiştir.

CLAUDIUS – Kulaklarıma inanamıyorum! Askere mi alacaklar Hamlet’i?

(Kapıdan elinde torbasıyla Fortinbras girer, önlerinden geçerek bir iki adım atar)

KARAKAŞ – Mümkündür. *(Kaytan’a)* Çağırabilir misin şu Hamlet’i bana?

(Fortinbras ‘Hamlet’ lafını duyunca durur ve dinlemeye koyulur)

KAYTAN – İmkansız. Bu akşam prömiyeri var.

KARAKAŞ – Neyi var?

KAYTAN – Prömiyer prömiyer.

CLAUDIUS – Binlerce davetli gelecek bu gece.

KAYTAN – Salon doksan kişilik ama...

KARAKAŞ – Hamlet için mi gelecekler?

CLAUDIUS – O öyle sanıyor da... değil tabii. *(Kaytan’a)* Kapıya irice bir çelenk bırakacaklar Kaytan efendi. Sarı karanfillerle süslü bir çelenk. Aklında olsun.

KAYTAN – Bir buket kırmızı gül geldi az önce Bay Claudius. Bir demet de sümbül.

CLAUDIUS – Onları biliyorum. Onlar değil. Bu daha büyük. Takriben bir buçuk insan boyunda.

KAYTAN – Tamam Bay Cladius. Gelince yollarım yukarı.

KARAKAŞ – Konuyu saptırmayın. Gelip ifade vermesi lazım.

KAYTAN – Kimin? Hamlet’in mi?

KARAKAŞ – Evet, Hamlet’in.

CLAUDIUS – Askerlik şubesine mi?

KARAKAŞ – Önce bize, sonra askerlik şubesine.

CLAUDIUS – Size mi?

KARAKAŞ – Karakola yani.

POLONIUS – *(Günlük kıyafeti ile kapıdan girerken)* Herkese merhaba.

CLAUDIUS VE FORTINBRAS – Merhaba Polonius.

KAYTAN – İyi günler Bay Polonius. *(Polonius yürüyerek diğer taraftan çıkar)*

FORTINBRAS – *(Yaklaşarak)* Bay Claudius? *(Oyundaki sözlerinden)* “Nedir bu kızılca kıyamet? Yoksa krallık ininde bir şölen mi var?”

CLAUDIUS – Duydun işte. Her yerde aranıyormuş.

FORTINBRAS – Kim? Hamlet mi?

CLAUDIUS – Ben isim vermem genç adam.

FORTINBRAS – Peki sebep? Neden arıyorlar Hamlet’i?

CLAUDIUS – Oturduğu apartmanı ateşe vermiş.

FORTINBRAS – *(Oldukça yüksek)* Ne!

CLAUDIUS – Ssst. Yavaş.

FORTINBRAS – *(Usulca)* Emin misiniz?

CLAUDIUS – *(Usulca)* Yeminle sana. *(Fortinbras yüzünde şaşkınlık ifadesiyle hareketsiz kalakalır. Fortinbras'a sır verir gibi)* Sadece polis değil asker de işin içinde.

FORTINBRAS – *(Bir an dehşetle Claudius ve Karakaş'a bakar, telaşla kulis tarafına doğru çıkarken Hamlet'in sözlerinden esinlenerek)* “Koruyun bizi göklerin koruyucu melekleri, gerin üstümüze kanatlarınızı!”

CLAUDIUS – *(Bir an ne yöne gideceğine karar veremez)* Bari ben de şu çelenge bir bakayım, ana girişe bırakmış olmasınlar.

(Geldiği yöne doğru söylenerek çıkar)

KARAKAŞ – *(İçeri girmeye yeltenir)* Bari ben de bir içeri girip şu Hamlet'e bir bakayım..

KAYTAN – *(Önünü keserek)* Hop! Olduğun yerde dur bakalım sen! Baksana gözlerime. Seni bu kapıdan içeri sokacak göz var mı bende? İyi bak iyi..

KARAKAŞ – *(Adamın gözlerine bakar bir süre)* Bu gözler... İnanmıyorum ya! *(Adama bakar bir süre)* Kaytan amca?

KAYTAN – Evet?

KARAKAŞ – Kaytan'sın sen değil mi? Yangın söndüren Kaytan.

KAYTAN – Bıraktım itfaiyeciliği. Gösteri sanatlarına bulaştım.

KARAKAŞ – Kaytan amca ben Karakaş.

KAYTAN – Kim?

KARAKAŞ – Karakaş, Karakaş. Yorgancının oğlu.

KAYTAN – Karakaş? Len sen büyüdün de polis mi oldun çırpı bacak?

KARAKAŞ – Oldum ya... Peki sen nasıl düştün buralara?

KAYTAN – Sıkıldım yangın söndürmekten. Biraz da sanat ateşiyle yanayım dedim. Alışveriş merkezinin sahne gösterileri de-

partmanına danışman yaptılar beni. Anlayacağın tiyatronun danışma bürosundayım. Tiyatro olayı, ne bileyim... Yangın söndürmeye benzemiyor. Daha sıcak bir iş. Hah! Hamlet de geldi işte.

KARAKAŞ – Hani nerede?

KAYTAN – Dekor kapısından girdi. Buradan görüyorum ben. Monitörden.

KARAKAŞ – *(Sözde orada var olan monitöre doğru uzanır)* Bakayım.

KAYTAN – Sen bakma. Şimdilik Hamlet'e dokunmak yok.

KARAKAŞ – Dokunmayacağım. Sadece karakola kadar eşlik edeceğim kendisine.

KAYTAN – Ama oyun bittikten sonra.

KARAKAŞ – Tamam. Oyun bittikten sonra.

KAYTAN – Yoksa karışmam. Ne olursa olsun.. The show must go on.

(Karanlık)

2. SAHNE

(Sahne)

Bernardo sahnede yalnızdır.

BERNARDO – “Kim var orda?” (Bir süre bekler) “Kim var orda?”
(Bekler) Fransisco?

FRANSISCO – (Kulisten seslenerek.) Bekle, geldim! (Üstünde günlük gömleği ve kazağı, altında dar oyun pantolonu, elinde çizmesinin teki ile girer) Tamam, yürü sen.

BERNARDO – Söyledim işte. “Kim var orda?”

FRANSISCO – (Çizmeyi giymeye çalışarak) “Önce sen söyle. Dur orada! Tanıt kendini.”

BERNARDO – “Yaşasın kral!”

FRANSISCO – “Bernardo sen misin?”

BERNARDO – “Benim.”

FRANSISCO – “Çok yaşa nöbeti aldığın için benden. Soğuk ciğerlerime işledi.”

BERNARDO – (Bir an durur, düzeltir) “Acı bir soğuk var, ciğerime işledi.”

FRANSISCO – Laflara takılma, devam et.

BERNARDO – Shakespeare nasıl yazdıysa öyle söyle.

FRANSISCO – “Çok yaşa nöbeti aldığın için benden. Acı bir soğuk var, ciğerlerime işledi.”

BERNARDO – (Düzeltilir) Ciğerime. (Kısa bir sessizlik) Lütfen.

FRANSISCO – “Acı bir soğuk var dışarıda Bernardo. Ta ciğerlerime kadar işledi.”

BERNARDO – Rica ediyorum.

FRANSISCO – (Keserek) Ben de rica ediyorum Bernardo. Üs-

tüme gelme. Oyun başlasın, söz sana. Üstat nasıl yazmışsa öyle söyleyeceğim. (Söylenir gibi) Sanki başrol. Alt tarafı kırık kırık ‘Bernardo’.

BERNARDO – Ben memnunum rolümden Bay Fransisco!

FRANSISCO – Bak Bernardocuğum. “Beş dakika ezber geçelim” dedin, kırmadık, çayımızı bıraktık geldik...

BERNARDO – Bu gece ilk gecemiz. Üstelik oyunu izlemeye sevgilim gelecek. Üstüne üstlük babasıyla birlikte gelecekler. Yani müstakbel kayınpederimle. Üstüne üstlük adam beni ilk kez görecektir.

FRANSISCO – Mesele şimdi anlaşıldı. Benim ezberimle ilgilenmez onlar. Rahat ol.

BERNARDO – Ama unutursan ucu bana da dokunur.

FRANSISCO – Neden? Sen oldukça iyisin. Yönetmen de memnun.

BERNARDO – Sahne alışverişi oğlum! Elektrik! Tek başına oynanmıyor bu meret.

FRANSISCO – Bana işimi öğretme!

BERNARDO – Benim derdim rezil olmamak. Oyunu biz açıyoruz. Nasıl başlarsak öyle gider.

FORTINBRAS – (Telaşla girer) Duydunuz mu çocuklar! Çalkalanıyor bütün şehir.

BERNARDO – Lütfen Fortinbras. Prova yapıyoruz.

FRANSISCO – Yeni mi geliyorsun Fortinbras?

FORTINBRAS – Girişteki şarküteriden akşam için Arnavut ciğeri aldım. Biz bitirmeden kapatır dükkanı, aç kalırım sonra. Torbayı da verdim yukarı, bizim kafeteryaya. Koysunlar dolaba da bozulmasın. Oyundan sonra bir iki kadehle iyi gider. Yalnızlık zor.

FRANSISCO – Ne oldu o hoşlandığın çocuk?

FORTINBRAS – Hangisi?

FRANSISCO – Hani söylüyordun ya, itfaiyeci miymiş neymiş...

FORTINBRAS – Abartılı buldu içimdeki yangınları. Bu saatte ne provası ayol böyle?

BERNARDO –Ezber alıyoruz Fortinbras.

FORTINBRAS – Hamlet mahalleyi kundaklamış!

FRANSISCO – Ne!

BERNARDO –Kundaklamamış. Evde yangın çıkmış ama öyle fazla bir hasar olmamış. Sadece mutfaktaki perde tutuşmuş.

FORTINBRAS – Üstelik kırmızı bültenle aranıyormuş.

BERNARDO –Abartma. Sadece askerlikle ilgili sorunu varmış o kadar.

FORTINBRAS – Sen nereden biliyorsun bunları?

BERNARDO –Girişteki simitçi söyledi.

FRANSISCO – O nereden biliyormuş?

BERNARDO –Tiyatro idaresini arayan bir polis memurundan duymuş.

FRANSISCO – Neden partnerinle paylaşmadın bu bilgiyi Bernardo?

FORTINBRAS – (*Fransisco'ya*) Aman, bilmez bu öyle şeyler. (*Söylenir*) Çapulcuları doldurdular tiyatroya...

BERNARDO –Ben miyim çapulcu?

FORTINBRAS – Hayır canım, Hamlet'i söylüyorum. Neresi Hamlet'se? Uyuz.

FRANSISCO – Ama ne!

FORTINBRAS – Bu arada son havadis. Taksi durağının orada Kraliçe Gertrude'ü gördüm. Koştura koştura mitinge gidiyordu şıllık. 'Dünya Kadınlar Günü' nedeniyle yürüyüş mü ne varmış.

BERNARDO –Nasıl olur? Akşam oyun var.

FORTINBRAS – “Fazla sürmez, bir iki bağırıp gelirim” dedi. Mühim olan katılmakmış. Kendini gösterecek ya haspa... Sonra da boyun damarlarını çıkarta çıkarta hönküdü suratıma, “Bana işimi öğretme” diye. Agresif karı.

BERNARDO –Ayıp oluyor ama...

FRANSISCO – Sen niye katılmadın Kadınlar Günü yürüyüşüne Fortinbras?

FORTINBRAS – Yapım gereği aynı güne iki faaliyet birden sığdıramam ben. Bir yandan tiyatro bir yandan sivil toplum mücadelesi bozar beni. Öyle yükseklerde de gözüm yok pek. Koca koca rolleri küçücük dünyana sığdırmaya kalkarsan infilak edersin. Çevreni de yakarsın sonra Tanrı saklasın. Ben huzur içersinde yaşayıp Fortinbras olarak ölmek istiyorum. Hayalet geldi mi?

FRANSISCO – Soyunma odasında. Tek başına pinekliyor.

FORTINBRAS – Otuz yıllık karısını erkek kardeşine kaptırdı ya, bunalımda zavallı.

Bernarda - Ayıp ayıp...

FORTINBRAS – (*Bir an Bernardo'ya bakar*) Ayıpmış. Sende ruh yok ruh. Basit bir dedikodu zincirine bile şu kadarcık olsun katkıda bulunmuyorsun. Yaratma gücün sıfır. Hadi kolay gelsin. (*Diğer yöne doğru çıkarken*) Bana bakın.. Bir şey duyacak olursanız...

FRANSISCO – (*Arkasından*) Merak etme. Çıtlatırız.

BERNARDO –Aman, eksik kalma.

CLAUDIUS – (*Girer*) Selam gençler.

FRANSISCO – Selam yüce kralımız.

CLAUDIUS – Duydunuz mu rezaleti? Herif resmen Neron sanmış kendini!

FRANSISCO – (*Ağzından laf almak için*) Hayırdır ağabey? Kimmiş o?

CLAUDIUS – Ben isim vermem delikanlı. Şu adi, şu mayası bozuk herifi kast ediyorum.

Hani kendi ifadesiyle. Hani diyor ya... (*Oynayarak*) “Ah, ben ne adi, ne mayası bozuk herifim” diye. (*Küçümseyerek kıkırdar*) Aslında diyemiyor ya, neyse. Kifayetsiz.

FRANSISCO – *(Atılır)* Hamlet! Kesin onu kast ediyorsunuz. Kalıbımı basarım Hamlet.

CLAUDIUS – Hazmedemedi koca rolü. O yaştaki bir eşek yavrusunu tutup da bir dünya klasiğinin lokomotifini yaparsan, ne kendini çekebilir ne de vagonları.

FRANSISCO – Ama ne. Katır mı yok koca tiyatrodan?

CLAUDIUS – Ama ne. Hamlet yirmili yaşlarda olabilir. Ama bir aktör Hamlet rolünü ancak ellisinden sonra oynayabilir. Doğalı budur.

FRANSISCO – Kesinlikle. Eğer bir suçu varsa da girsin hapse, çeksin cezasını. Şu kadicak acırsam namerdim.

CLAUDIUS – Demek biliyorsunuz.

(Cladius'un elindeki kedi çantadan ard arda "miyav" sesleri gelir. Bir süre bakışlar)

CLAUDIUS – Strese girdi zavallıcık. *(Çantaya doğru)* Sus bakayım. Korkacak bir şey yok. Baba burda.

BERNARDO – Ne var o çantada Bay Cladius?

CLAUDIUS – Son Mohikan'ın yavrusu.

FRANSISCO – Son Mohikan da kim?

CLAUDIUS – Benim İnan kedisi. Komşunun Van kırmasıyla çiftleşince yavruların birine el koydum ve Sakallı'ya gala gecesi hatırası olarak hediye etmek istedim. Atıştık ya geçen gün, gönlünü alayım dedim. Büyüklük bende kalsın. Yönetmen olmuş belki ama ne de olsa oğlum yaşında. Aramızda kalsın şimdilik. Selamdan sonra vereceğim. Bir de kart yazdım, iliştiireceğim üstüne. *(Okur)* "Yüzyılın dahi yönetmenine." *(Kıkırdayarak, fısıltıyla)* Eğer inanacak olursa yandık.

BERNARDO – Yönetmene kedi mi getirdiniz?

CLAUDIUS – Suss! Şimdilik aramızda. Oyun bitimine kadar Bayan Coco'ya emanet edeceğim. Yatıştırıcısı da var. İki damla içti mi yeni evine gidinceye kadar mışıl mışıl uyur. Kimleri

davet ettiniz bakalım bu gece? Benim en az iki sıra davetlim var. Sadece bir sıra, diksiyon sınıfındaki bayan öğrenciler.. Hepsinin bilet parasını cebimden verdim. *(Usulca)* Geldi mi Sakallı?

FRANSISCO – Henüz kendi değil ama çiçeği geldi az önce.

CLAUDIUS – Çiçeği kim? O suflöz kız mı? Bakmaz ona o kız. Yeminle size.

BERNARDO – Çiçek diyor çiçek. Gerçek çiçek. Çiçekçinin yanında çalışan çocuk getirdi az önce. Yönetmene verilecek dedi.

CLAUDIUS – Ya benim çelenk? O geldi mi?

FRANSISCO – Ben görmedim.

BERNARDO – Ben de görmedim.

CLAUDIUS – O kadar söyledim kızlara ama dinletemedim. Benim yıllar boyu tiyatroya verdiğim hizmet karşılığında değil çiçek, heykelimi dikmeleri icap edermiş. Hadi size kolay gelsin. Gördüklerinize söyleyiverin bi zahmet. "Kral Cladius'a çelenk gelecekmiş" deyin de atılmasın sağa sola. *(Çıkarken)* Selamda sahneye de getirsinler ki seyirci de görsün. Oyunun reklamı olur böylelikle. *(Döner)* Müessif olayla alakalı yeni bir şey duyacak olursanız...

FRANSISCO – Merak etmeyin, çitlatırız.

(Cladius çıkar)

BERNARDO – *(Lafını tekrarlar)* "Bir şey olmadı ya nöbetinde?" *(Fransisco cevap vermez)* Hadi ama Fransisco.

FRANSISCO – Benim asıl öfkem kime biliyor musun Bernardo? Willy amcaya.

BERNARDO – Willy amca mı?

FRANSISCO – Shakespeare. Çok kızgınım Shakespeare'e. Daha doğrusu kırgınım. Es geçmiş Fransisco'yu. Unutmuş. Ya da önem vermemiş. *(Yukarıya doğru bağırır)* Heey! Willy! Sana söylüyorum! Duyuyor musun beni? Fransisco için şöyle içli

bir tirad yazsaydın, eline mi yapışırdı yani? Ha? (*Yukarıya doğru bağırarak*) Cevap versene!

HABERCİ – (*Döner merdivenin üstünden sesi gelir*) Heey!

FRANSISCO – (*İrkilir*) N’oluyoruz ya!

HABERCİ – (*Yukarıdan*) Kimse yok mu?

FRANSISCO – (*Yukarı doğru seslenerek*) Kimsin sen?

HABERCİ – Heeeeey!

FRANSISCO – (*Yukarı doğru seslenerek*) Willy amca?

BERNARDO – Saçmalama Fransisco.

HABERCİ – (*Döner merdivenden aşağı inerken*) “Sizler ki, bu ülkenin en ünlü büyüklerisiniz! Bu anlatacaklarıma nasıl katlanacaksınız? Bu acıya nasıl dayanacaksınız?! Size soruyorum ey Thebai halkı!” (*Nefes nefesidir. Üzerinde klasik kostümü, alnında pamuk ve yara bandı. Telaşla sağa sola koşturur, etrafına bakınır*) Sanırım yanlış yerdeyim. Çok karanlık burası. (*Ansızın Bernardo ile Fransisco’yu fark eder, korkar*) Anne! (*Bir an karşılıklı bakışlar. Hafiften utanmıştır*) Kusura bakmayın. Kimse var mı diye sormuştum ama cevap gelmeyince... (*Kısa bir bakışma*) Ben aslında şeye bakmıştım... Kral Oidipus’a.

BERNARDO – Oidipus mu?

HABERCİ – Evet.

FRANSISCO – Biz Hamlet tayfasıyız.

HABERCİ – Hamlet güzel adam. Yiğit delikanlı. Ama kadersiz.

FRANSISCO – Ve de asker kaçağı.

HABERCİ – Olsun. Yapmasa da olur. Prens o.

FRANSISCO – Üstelik kundakçı.

HABERCİ – Kundakçı değil. Yanlış yorumlamışsınız. İntikam peşinde. Amcası anasını ayartıp babasını da öldürüyor ya, hazmedemiyor bu durumu.

FRANSISCO – (*Şakadan hayret eder*) Ne diyorsun! Gördün mü bak, biz atlamışız oraları.

HABERCİ – Ben de oynamıştım Hamlet’i. Hamlet’in bizzat kendisini değil tabii. Surlarda borazan çalışıyordum ben. Elsimore şatosunda gösterinin başladığını haber veriyordum. İlk rolümdü. Gala gecesi surlarda yürürken heyecandan bir anda boşluğa atmışım adımımı. Orkestra çukuruna düştüm. Tam da davulcunun üstüne. Beş gün koma. Üç kırık, sekiz çatlak. Çatlaklardan ikisi kafada. Davulcu da aynı şekilde. Bir de patlamış davul. Sonra da beni oyundan çıkartıp borazanı başkasına verdiler. İsimlerinizi öğrenebilir miyim?

BERNARDO – Ben Bernardo.

FRANSISCO – Ben de Fransisco.

HABERCİ – Memnun oldum Bernardo. Memnun oldum Fransisco. Ben de Haberci.

BERNARDO – Haberci mi?

FRANSISCO – Hangisi?

HABERCİ – Kral Oidipus’un habercisi. Annem bile provaya başladığım günden beri beni böyle çağırıyor. Kardeş ülkeden geldik biz. Misafiriz.

FRANSISCO VE BERNARDO – Hoşgeldiniz.

HABERCİ – Hoşbulduk. Tiyatroyu annem sevdirdi bana. Küçükken oyun oynardık birlikte. O kraliçe olurdu, ben de küçük prens. Pırıl pırıl bir taç yapmıştım anneme. Teneke-den. Hala saklar. Arada çıkarır sandıktan, başına takıp geçer ayna karşısına, bakar da bakar. Sanırsın başındaki gerçek taç, kendi de gerçek bir kraliçe. (*Kısa bir sessizlik*) Bugün ‘Dünya Kadınlar Günü’. İmkanım olsa bir arayıp kutlamak isterdim evimizin kraliçesini. Bir sesini duymak... Demek sizin sahneniz burası.

FRANSISCO – (*Yarı alaylı*) Sahne değil. Burası Elsimore şatosu.

HABERCİ – Doğru ya. (*Hemen şakaya katılır*) Ben de Thebai meydanı diye sorgusuz sualsiz daldım içeri. Ben koroyu arıyorum aslında. Hani belki Kral Oidipus da buralara kadar

çıkmıştır düşüncesiyle bari önce onu bulayım dedim. Uyanık aktördür o. Eski memur. Girişleri, çıkışları ilk bakışta çözmüştür. Hiç değilse ona sorarım diye geçirdim aklımdan.

FRANSISCO – Neyi soracaktınız Oidipus’a?

HABERCİ – Koridoru. Yani koroyu. Yani her ikisini de. Ama koronun hepsini değil. Yarısını. (*Fransisco ve Bernardo anlamadan bakarlar*) Şöyle upuzun bir koridordan geçmiştim asansöre binmeden önce ama her yer öylesine karışık ki, zaten turne heyecanı da var... Kafam allak bullak oldu. Gözünüze çarptı mı acaba?

BERNARDO – Kim?

HABERCİ – Koro.

BERNARDO – Ne korosu?

HABERCİ – Yunan korosu. Yani yarısı. (*Bernardo ve Fransisco anlamadan bakarlar*) Heyecandan anlatamadım. Baştan alıyorum.

FRANSISCO – Dur bir nefes al.

BERNARDO – Koroyu kaybettin. Oraya kadar anladık.

HABERCİ – Evet. Koroyu kaybettim. Sonra koroyu bulayım derken geçtiğim koridoru şaşırdım. Mc Donalds’ın önünden geçerken çocuklar beni palyaço sanmış olacaklar, peşime takıldılar. Bari asansörü kullanayım dedim, bu sefer de asansörde kaldım. İki kat arasında. “İmdat!” diye bağırdım sürekli. “Neredesiniz ey Thebai kalesinin kahraman muhafızları!” Neyse ki askerler duydu da yetiştirdi imdadıma. Çağırdılar görevliyi, o da çekti beni yukarıya.

FRANSISCO – Askerler mi? Ne zaman?

HABERCİ – Az önce.

BERNARDO – Güvenlik görevlileri olmasın?

HABERCİ – Sanmıyorum. Biri sürekli emir veriyor, diğer ikisi de “Emredersiniz komutanım” diyerek selam çakıyordu. Bu toprakların yabancısıyım ben. Öldüm korkudan. Ömrümden

ömür gitti. Hatta bir ara Kral Oidipus gibi gözlerimi oymak bile geçti içimden ama rolümde gözü varmış demesin diye vazgeçtim. Eğer burada da bir aksaklığa neden olursam, bu sefer uçururlar beni tiyatrodan. Turne tiyatrosuyuz biz. Uçarak geldik. Ya siz? Kumpanya mısınız?

BERNARDO – Sayılır. Bir sezonluğuna kiraladık bu sahneyi.

HABERCİ – Peki para kazandıracak mı size Hamlet?

FRANSISCO – Bizimki kültür hizmeti. Arkamızda banka var.

HABERCİ – Biz buraya gelmeden önce çok ısrar ettik, sahnede oynayalım diye. “Olmaz” dediler. “Neden?” diye sorduk; “Orası dolu. Sinema salonunda oynayabilirsiniz buyrun, başımızın üstünde yeriniz var.” Biz de son cevap olarak “Tamam” dedik, “Neresi olursa olsun, oynarız biz.” Gelince bir de baktık, salon dedikleri yer meğer cep sinemasıymış. Yan yana durduklarında koronun yarısı dışarıda kalıyor. Madem sınırlar daraldı, nüfusu dengelemek lazım. Biz de korodaki eleman sayısını yarıya indirdik.

FRANSISCO – Siz hangi yarıyı arıyorsunuz?

HABERCİ – Oynayacak olan yarıyı. Öbür yarı mihmandarla birlikte meyhaneye gitti. Prova bitsin, ben de gideceğim yanlarına. Yakınmış. Adresi soyunma odasındaki aynaya yazmışlardı Oidipus’un göz kalemiyle, hani prova bitiminde gelen olursa diye ama ben boğazımı temizlerken kırıldı ayna.

FRANSISCO – Nasıl becerdin bunu?

HABERCİ – Aynanın karşısına geçmiş, sesimi açmak için annemin hazırladığı ballı okaliptüs tozu ile gargara yapıyordum. Bir ara ağzımdaki suyu önümdeki lavaboya boşaltmak istedim. Aynayla aramdaki mesafeyi hesaplayamadım. Hop dedim, girdim aynadan içeri. Bir baktım her şey ters. Işıklar uçuşuyor. Sanırsınız yıldız geçidine düştüm. Alnım da yarıldı ama önemli değil.

BERNARDO VE FRANSISCO – Geçmiş olsun.

HABERCİ – Şu işe bak. Şu an Thebai’de olmam gerekiyordu, bense Elsimore şatosu önünde dikilmiş, dostlarla şakalaşıp çene yarıştırıyorum. Size başarılar. Rolümü yapayım, belki uğrarım gene. Peki nasıl çıkacağım buradan?

FRANSISCO – Şu girişte dekor asansörü var. Ona binip bire batarsan, Thebai gümrüğünde inersin. ‘Sinema’ yazan kapıdan girince de karşına Thebai meydanı çıkar.

HABERCİ – Sağ olasin. Hadi görüşürüz.

BERNARDO –(Haberci çıkarken) Bakar mısınız?

HABERCİ – (Döner) Buyrun?

BERNARDO –Nereliydin sen?

HABERCİ – Önemli mi? Hepimiz tiyatrocuyuz.

(Karanlık)

3. SAHNE

(Sıkışık bir mekan. Sözde tasfiye edilmek üzere olan bir gelinlikçi dükkanını. Ortada bir yatak. Sağda ve solda iki giriş. Giriş kapısı her açıldığında uyarı zilleri çalar. Diğer girişin yanında, ‘Yangın çıkışı’ yazısı. ‘Gelinlikçi’ tabelası indirilmiş, köşede durmakta. Sağda solda ambalajlar, kutular, gelinlik giymiş yarım bir vitrin mankeni... ‘Tasfiye nedeniyle zararına gelinlikler’ yazısı duvarın bir köşesinde, yamuk vaziyettedir. Calpurnia yatakta, elinde lafların yazılı olduğu kağıtlar vardır. Sezar ayaktadır. İkisinin de gözünde yakın gözlükleri. Sezar’ın elinde özenle kaplanmış, üzerinde “Julius Caesar” yazan bir okul defteri vardır)

SEZAR – “Calpurnia?”

CALPURNIA – “Efendim yüce Sezar.”

SEZAR – (Salona döner, gizemli bir ses tonuyla) “Martın onbeşine ne olacak sence?”

CALPURNIA – “Uyuyun Sezar. Neredeyse şafak sökecek.”

SEZAR – “İçime bir kurt düştü.”

CALPURNIA – (Kağıtları bırakır) Of sıkıldım ben.

SEZAR – Hadi hayatım. Biraz gayret. Tekrar veriyorum. “İçime bir kurt düştü.”

CALPURNIA – Koyunları sayın yüce Sezar!

SEZAR – (Beklemediği bu repliğe şaşırır) Hayatım prova yapıyoruz. Sırası mı koyunların?

CALPURNIA – Hem de tam sırası! Hayalinizde türlü çeşit koyun imajları oluşturun yüce Sezar! Birinci koyun, ikinci koyun, üçüncü koyun, dördüncü koyun... Sonra da içinize düşen kurt gelsin ve hepsini teker teker yesin.

SEZAR – *(Bir an kağıtlara bakar)* Ben böyle bir şey yazmamıştım.

CALPURNIA – İçimden öyle söylemek geldi tonton.

SEZAR – Lütfen külkedisi. Ekleme yapmayalım. Önündeki kağıtta ne yazılıysa o.

CALPURNIA – *(Söylenerek)* Ne biçim doğaçlamaysa?

SEZAR – *(Oynar)* “Oysa eski çağlarda durum çok daha farklıydı.

Önce bütün kitabın yazımını bitirirdi tanrılar. Sonra sayfalar temize çekilir, ceylan derisiyle ciltlenir ve ‘kader’ adı altında yollarlardı rol sahiplerine. Başu sonu belli bir piyes gibi. Rol sahipleri finali bildikleri halde, öylesine kaptırırlardı kendilerini, sanki hiç bilmezmişçesine. Kendi iradeleriyle oynadıklarını sanırlardı önceden yazılanları. Olup biteni izleyen tanrıların, yazmış oldukları felaketlere avuçları patlarcasına alkış tutardı uzaktan. Rollerini ne denli sahiplendiklerini görür, daha bir böbürlenirlerdi yarattıkları rol kişileriyle. Tragedyalar tanrılara komedyaya gibi gelirdi. Ya da insanlar sevgili Calpurnia, komedya yarı yüzyıllarca yanlış yorumladılar. Sanırım yirmi birinci yüzyılda sayfaları bizler yazıyoruz. Rol sahipleri.” *(Calpurnia ifadesiz dinlemektedir)* “Gene de sormadan edemiyor insan. Martin onbeşinde ne olacak acaba?” *(Cevap bekler. Sessizlik)*

CALPURNIA – Ütünün fişini çekmiş miydin ben?

SEZAR – Efendim?

CALPURNIA – Önemli değil. Sen devam et.

SEZAR – “Martin onbeşinde ne olacak acaba?”

CALPURNIA – *(Oyunu keser)* Ben hiç anlamadım bu son söylediklerini.

SEZAR – Yahu, kader kavramını sorguluyor adam. Eskiden neymiş, şimdi ne? Bir çöplük gibi düşün dünyayı. Türlü çeşit entrikalar, bokluklar... Afişi de bu nedenle klozet kapağı şeklinde tasarladım. Dünya hali misali. *(Kadın boş boş bakmaktadır)* Niye daldın?

CALPURNIA – Aklim hep o ağabeyin olacak hayalette. Nikahlı

karısına yıllarca kan kusturdu. Sonra da bir paçavra gibi.. *(Hıçkırır)* O köşk benim hayat sigortam. Daha evlenirken söz vermişti senin üstüne yapacağım diye. Yıllarca sustum. Hiç sormadım. Sabırla bekledim. Sonra bir gün bir buldum vasiyetnamesini... Canım köşkü ‘Sokak Köpeklerini Koruma Derneği’ne bağışlamış.

SEZAR – *(Oynarmış gibi, hafif abartarak)* Ah o vasiyetname.

CALPURNIA – Zor tuttum kendimi. Yoksa o an dökecektim kulağının içine kızgın tereyağını.

SEZAR – Şerefsiz! O son koşudaki sürpriz at tökezlemeseydi, hiç satar mıydım zamanında hissemi ona?

CALPURNIA – Sonra da sen vazgeç hibe etmekten, tut satışı çıkart. Kaytan efendi söyledi, bir milyon altı yüz yetmiş beş bini bastırana bırakırım diyormuş.

SEZAR – Ne! Havada bir sekiz yüz eder o köşk be! Neyse, devam edelim de ilerleyelim bari biraz, yoksa gene panikatağım tutacak.

CALPURNIA – Ama ben bu doğaçlama çalışmasından çok sıkıldım tonton.

SEZAR – Ama şimdi yöntem bu. Böyle çalışıyor gençler. Zorla sınırlarını. Biraz katkıda bulun.

CALPURNIA – Nasıl bulunabilirim ki? Sen zaten önceden yazmışsın bütün söyleyeceklerimi.

SEZAR – Ben doğaçlamaya yazarak başlıyorum. Yani tam olarak yazıyorum sayılmaz da... Deniyorum diyelim. Aslında hadise şu. Her labirent başka bir labirente açılıyor. Böyle olunca da...

CALPURNIA – Perde açılmadan önce son noktayı koymak istemiyorsun.

SEZAR – Bravo. Biliyorum, kolay değil her gün yeni bir tirad ezberlemek. Bir dehanın zırvalarıyla uğraşmak... Zaten karışık kafan, bir de ben karıştırıyorum, yok iktidarmış, yok diyalektikmiş... Ama sabırlı ol. İkimizi de toparlayacak bu iş. Biliyor musun.. sen

olmasaydın, senden o ışığı almasaydım... cesaret edemezdim.

CALPURNIA – (*Bir an baktıktan sonra*) Seni seviyorum Julius.

SEZAR – Yer yerinden oynayacak jübile gecemizde. En az elli bin hasılat bekliyorum. On yedi biniyle banka borcunu, otel ücretini, kredi kartını falan kapatırız. Ama öncelikle şu dükkan sahibinin kirasını verelim. “Peşin vereceğim” dedim iki hafta önce, el sıkıştık ama toparlayamadım bir türlü.

CALPURNIA – Benim de terapi ücretleri birikti bayağı.

SEZAR – Onları kocanın sağlık sigortasıyla hallederiz. Nasıl olsa kağıt üzerinde hala evli gözüküyorsunuz.

CALPURNIA – Köşkü üzerime almadan hayatta boşanmam.

SEZAR – Önce ikna yoluna gideriz. Olmadı diyelim, kabul etmedi, dava açarız. Sonra da köşkü ve benim bitmekte olan kooperatif dairesini satıp kendi adımıza yepyeni bir tiyatro açarız. Çatıya da koskoca bir neon. Bütün şehirden görünsün ışıkları. ‘Sezar’ın Sarayı!’ Giriş katı tiyatro. Üst katlar dükkan ve fast food. Döner sermaye.

Yüzlerce proje var kafamda. ‘Çağdaş Othello’, ‘Masum Macbeth’, sonra Kral Lear tiradlarından derlemeler... Hepsi çatır çatır çatlayacak orta yerinden. Bütün tiyatro camiası. Böyle bir çalışma görmediler çünkü. Alışık değiller. Şok geçirecekler. Ne şoku, kültürel travma. Hayatı boyunca ezdi beni o kocan olacak boynuzlu. Yakında görececek hangimiz daha yetenekli. Boynuz mu kulak mı?

CALPURNIA – Bak ne diyeceğim sana. Al karşına Hayalet’i, medeni iki insan gibi karşılıklı oturup konuşun şu köşk meselesini. Ben da yapabilirim bunu ama tedavinin bu aşamasında onunla karşılaşmak istemiyorum. Tutamayabilirim kendimi. Elimden bir kaza çıkar. Hem ben bu ilişkiye başlarken hep şöyle düşündüm: Sezar bir yolunu bulur ağabeyini halleder dedim. Sana güvendim.

SEZAR – (*Mırıldanarak*) Ben de sana.

CALPURNIA – Ne dedin?

SEZAR – Yani, senin konuşman daha doğru olur. Fazla değil. Bir kaç cümle. Akşam prömiyeri var. Gelmiştir çoktan. İstersen ara verip bir şeyler içelim, rahatla, sonra da in sahneye konuş bir.

CALPURNIA – İçemem ben. İlaç aldım. Neyse, dur bakalım. Biraz daha çalışalım sonra düşünürüz.

SEZAR – Güzel. O halde devam. “Ya tanrılar?” diye soruyorsun Sezar’a.

CALPURNIA – (*Oyuna girerek*) “Ya tanrılar yüce Sezar?”

SEZAR – “Tanrılar sıkıldılar Calpurnia, yazdıklarını izlemekten. İşi oluruna bıraktılar. Fuayedede laf salatası yapıp meşrubatlarını yudumluyorlar.” (*Sessizlik. Calpurnia’ya bakar bir an*) İçin rahat olsun. Ben odadan çıkarken baktım ütünün fişine.

CALPURNIA – Aşıksın bana.

SEZAR – Nereden anladın?

CALPURNIA – Aklımı okuyorsun.

SEZAR – Neyse, dağılmayalım. Neydi laf?

CALPURNIA – (*Sinirlenir, sesini yükselterek*) Aklın fikrin jübilende! Bir evimiz bile yok! Bu yaşta otel odalarında sürünüyoruz!

SEZAR – Yapma ama üzülüyorum.

CALPURNIA – (*İsteksizce oynayarak*) “Gereğinden fazla ciddiye alıyorsunuz bu kehanet denen zirveyi yüce Sezar. Oysa kahinliğin de çivisi çıktı son zamanlarda. Öğle üzeri kabusları, kehanet diye pazarlanır oldu sokak aralarında.” (*Oyunu bırakır*) Bacağımı tutma! Duyguya giremiyorum.

SEZAR – Özür dilerim. Duyguya girmişim.

CALPURNIA – Bakma öyle bön bön! Versene repliğini!

SEZAR – Deli ediyor beni bu çocuksu gelgitlerin.

CALPURNIA – Versene repliğini!

SEZAR – (*Oynamayı sürdürür*) “Oysa henüz ağacından kesilip yontulmamış bile, tarihleri yazacak olan kalemlerin ucu. Ve de papirüsleri tohum vermemiş henüz, ibret sayfalarının.”

(Kapı uyarı ziliyle birlikte Haberci karnını tutarak kapıdan girer, bakınır, Sezar'ı görür. Bir an göz göze kalırlar)

SEZAR – Bir sorun mu var?

HABERCİ – Hela arıyorum.

SEZAR – Ne?

HABERCİ – Hela, hela.

SEZAR – Yanlış geldiniz. Burası dükkan.

HABERCİ – Ama girişte klozet resmi var.

SEZAR – Resim değil o, afiş. Benim jübile afişim.

HABERCİ – *(Kıvrınarak)* Peki. Kolay gelsin.

(Karnını tutarak telaşla karşı çıkışa doğru yürür, çıkar. Sezar ve Calpurnia şaşkın, izlerler)

SEZAR – Neyse, biz devam edelim. *(Oynar)* “Ve de papirüsleri tohum vermemiş henüz, ibret sayfalarının.”

(Kapı ansızın açılır ve içeri asker kostümleriyle Meçhul ve diğer iki figüran girer)

MEÇHUL – Bir kii.. bir kii.. bir kii.. Kıta dur! *(Askerler durur)* Rahat!

(Sezar'a kostümlerini göstererek) Bunları bulabildik komutanım.

SEZAR – Ama bunlar rütbesiz er kostümü.

İKİNCİ ASKER – Söyledik. General kostümü olacak dedik ama o yaşlı kadın, “Yok bende” dedi. Bu gece oyun mu ne varmış, “İşim başımdan aşkın, bir de sizinle uğraşamam,” dedi.

SEZAR – Görüyor musun Calpurnia? Bayan Coco dört adet general kostümünü bile çok görüyor bana.

CALPURNIA – Ama hayatım, Sezar'ı generaller öldürmedi ki.

SEZAR – Shakespeare yazmıyor benim jübile oyunumu. Ben yazıyorum. Daha yaşayan bir şey olmalı. Ya da durun. Tamam. Rütbesiz olsun. *(Meçhul'e)* Senin adın Meçhul Asker olsun. Bunlar da kader arkadaşların. Sezar'ı generaller öldürecek ama siz gömeceksiniz. Gömerken de ölüm marşını söyleyeceksiniz.

MEÇHUL – Nasıl o marş?

SEZAR – Şöyle. *(Uydurarak söyler)* “Gömmeye, gömmeye, gömmeye geldik. Gömdükten sonra da övmeye geldik.” *(Calpurnia'ya)* Uydu mu?

CALPURNIA – Önemli mi?

SEZAR – *(Meçhul'e)* Şimdi gidin aksesuar odasına, benim gönderdiğimi söyleyin, size birer tüfek ayarlasınlar. Başka da hiç kimseye söylemeyin. Sürprizi kaçmasın.

MEÇHUL – Tüfekler G3 mü olsun?

SEZAR – Olabilir.

MEÇHUL – G3 yoksa?

SEZAR – O zaman av tüfeği. Ya da deniz tüfeği. Ne varsa işte. Yalnız bu kılıktaki dolaşmayın etrafta. Şu taraftaki yangın çıkışını kullanın. Dekor kapısından geçersiniz.

MEÇHUL – Nereden dediniz?

SEZAR – Siz burada oynamadınız mı daha önce?

MEÇHUL – Yok. Biz tiyatrodaki oynamadık. Bizi ajans yolladı.

SEZAR – Ne ajansı?

MEÇHUL – Figüran ajansı.

SEZAR – Bin kere tembih ettim. Bana dört adet konservatuar öğrencisi lazım dedim. Neden daha önce söylemediniz bunu?

MEÇHUL – Sormadınız ki...

SEZAR – Hiçbir meslek arkadaşım benim otuz beşinci yıl kutlamalarımdaya yardımcı rol oynamak istemedi Calpurnia. “Gelin sizi senatör yapacağım” dedim, yan çizdiler. Ya hastalandılar ya da çok önemli işleri çıktı.

CALPURNIA – Onlara mı öldürtecektin kendini?

SEZAR – Yanaşmadılar ki. Hepsi arkadan hançerlemek istiyor Sezar'ı. Bayan Coco bile. *(Askerlere)* Ben dün size; “Jül Sezar'ı biliyor musunuz?” diye sordum, “Biliyoruz” dediniz.

BİRİNCİ ASKER – Biliyoruz...

SEZAR – Konusu ne peki?

BİRİNCİ ASKER – (*Sırıtarak*) “Sen de mi Brutus?”

CALPURNIA – Biliyorlar işte.

MEÇHUL – (*Sezar’a*) Biz gidelim mi tüfekleri almaya?

SEZAR – Gidin.

MEÇHUL – Emredersiniz komutanım! (*Diğerlerine*) Askerler!

ASKERLER – Emret komutanım!

MEÇHUL – Hazrol! Geriye dön! (*Denileni yaparlar*) İstikamet yangın merdiveni. (*Sezar’a*) Havaya girsinler diye. (*Askerlere*) Marş marş! (*Kısa adımlarla koşmaya başlarlar*)

ASKERLER – (*Nakarat söyleyerek*) “Gömmeye, gömmeye, gömmeye geldik.. Gömdükten sonra da övmeye geldik.”

SEZAR – (*Arkalarından seslenir*) Meçhul!

MEÇHUL – Emret komutanım!

SEZAR – Nerelisin sen?

MEÇHUL – Önemli mi komutanım? Hepimiz vatan evladınız.

(*Haberci’nin çıktığı taraftan çıkarlar*)

SEZAR – Çok vakit kaybediyoruz. Henüz iki sayfa bile ilerleyemedik.

(*Tekrar kapı zilleri çalar, elinde asası ve kostümleriyle Oidipus girer. Gözleri kan içersinde, güçlüğüle görmektedir. Ortaya kadar gelir, çevreye göz gezdirir, nerede olduğunu anlamaya çalışır*)

SEZAR – Siz kimi aramıştınız?

OIDIPUS – Haberci’yi. Şu an sahnede olması lazım. Az önce buraya girdiğini görür gibi oldum ama yanıldım zahir. Gözler de iyice gitti benim. Bu yapay kan alerji yapıyor. Özür dilerim. Heyecandan kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Kral Oidipus. Ya siz?

CALPURNIA – Sezar o.

OIDIPUS – Kim dediniz?

CALPURNIA – Sezar, Sezar. Jül Sezar.

OIDIPUS – Memleket neresi?

SEZAR – (*Calpurnia’ı*) Görüyor musun, nasıl da giymiş rolünü üstüne? Afferin valla. (*Oidipus’a*) Memleket Roma Bay Ödip.

OIDIPUS – Roma?

SEZAR – Roma. Sizin de Thebai, yanılmıyorsam. Yani Antik Yunan.

OIDIPUS – Size göre antik. Bize göre çağdaş. Çok sevindim tanıştığımıza.

SEZAR – Bu güzel bayan da eşimiz Calpurnia. Yani müstakbel eşimiz demek istedik. Henüz evlenmedik.

CALPURNIA – Deneysel takılıyoruz.

OIDIPUS – Nasıl?

CALPURNIA – Doğaçlama.

OIDIPUS – İyi. Düğün ne zaman?

CALPURNIA – Yakında.

SEZAR – Belli değil.

OIDIPUS – Anlayamadım?

SEZAR – Yakında.

CALPURNIA – Belli değil.

OIDIPUS – (*Bir an bakar, kendi kendine*) Bu ilişki yürümez.

CALPURNIA – Ne dediniz?

OIDIPUS – Bu konuda kahine ihtiyacınız varsa ödünç verebiliriz. Ayrıca çok güzel tarot falı bakar. Biz alt kattaki sinema salonundayız. Bugün prova, yarın oyun.

SEZAR – İhtiyaç duyarsak buluruz sizi.

OIDIPUS – Zahmet etmeyin. Ben söylerim o bulur sizi. Üzerinize afiyet, tam on iki dakika önce gözlerimi dağladım.

SEZAR – Gözler gittiğine göre finale pek bir şey kalmadı sayılır.

OIDIPUS – Selamı bekliyorum. Sonra baştan alıp akıtacağız. Tabii bizim şaşkınlı bulabilirsek.

SEZAR – Bizi de martın onbeşinde katledecekler.

OIDIPUS – Onbeşi prömiyer mi?

SEZAR – Hem prömiyer, hem jübile. Tek oyun. Tutarsa bakacağız.

OIDIPUS – Burada mı oynayacaksınız?

SEZAR – Hayır. Burası tasfiye edilmek üzere olan bir gelinlikçi dükkanı. Prova için kiraladık. Haberciniz az önce yangın merdiveni tarafına doğru koşuyordu Bay Ödip. Şu tarafa doğru dümdüz yürürseniz görürsünüz.

OIDIPUS – (*Gözünü ovuşturarak*) Yönetmen provada harcama kanı demişti ama kansız da olmuyor bu işler.

CALPURNIA – Bastonunuzu duvara duvara vura vura ilerleyin, yol sizi götürür.

OIDIPUS – Teşekkür ederim bayan. Alkışınız bol olsun yüce Sezar! (*Çıkışa doğru yürürken*) “Ulu Kadmos’ un genç evlatları. Adalet sizden yana olsun.”

SEZAR – Bakar mısınız bayım?

OIDIPUS – (*Döner*) Buyurun.

SEZAR – Nerelisiniz siz?

OIDIPUS – Thebai.

SEZAR – Kral Oidipus’u sormuyorum. Siz nerelisiniz?

OIDIPUS – Önemli mi? Hepimiz kader kurbanıyız.

(*Karanlık*)

4. SAHNE

(*Soyunma odası. Loş ışık. Hayalet köşesinde, aynanın önünde*)

HAMLET – (*Telaşla içeri girer*) Neredesin ey babamın hayaleti?

HAYALET – Buradayım hayırsız Hamlet. (*Aynanın ışıklarını yakar*)

HAMLET – Sorma başıma gelenleri.

HAYALET – Biliyorum. Metroda yangın çıkartmışsın. Ben öyle duydum.

HAMLET – Çaydanlığın altını açık unutmuşum. Bütün mesele bu. Hemen olay olmuş. Tesadüf, alışveriş merkezine garaj tarafından girdim. Sonra da kestirme diye dekor kapısını kullandım. İyi ki de öyle yapmışım, ön taraf polis kaynıyormuş. Nereye saklanacağımı şaşırdım. Tam da prömiyer öncesi.

HAYALET – Sen de dikkat etseydin biraz.

HAMLET – Söylemesi kolay. Koca şehirde tek başıma var olmaya çalışıyorum.

HAYALET – Ben de aynı mücadeleyi veriyorum ama koca şehirde değil. Koskoca kainatta tek başıma kaldım ben. Boynuzlar avucuma batmasa, başımı ellerimin arasına alıp ağlayacağım ama onu da yapamıyorum.

HAMLET – (*Oyundan bir bölüm söyler*) “Vah sana, zavallı ruh!”

HAYALET – Dalga geçme.

HAMLET – Dalga geçmiyorum. Oyundaki repliğimi söyledim.

HAYALET – (*Aynı biçimde, oynayarak karşılık verir*) “Bana acıma; can kulağı ile dinle yalnız, sana bildireceğim gerçeği.”

HAMLET – (*Oyunu sürdürür*) “Konuş, hazırım dinlemeye.”

HAYALET – Askerler seni teslim almaya gelmiş.

HAMLET – Saçmalama. Öyle bir laf yok.

HAYALET – Oyun değil bu. Gerçek. Askerler diyorum. Kostüm odasına kadar girmişler. Az önce gözlerimle gördüm. Teslim olmazsan halin duman.

HAMLET – Derdim birdi iki oldu. Ama baştan söylemişim ben. “Askerlik sorunum var” demiştim. “Eğer beni oynatacaksanız sezon sonuna kadar tecil ettirmeniz gerekir” demiştim, o da, “Sen hiç sıkma canını. Oynadığın karaktere yoğunlaş, gerisini bana bırak” demişti.

HAYALET – Hangi şerefsiz söyledi bunu?

HAMLET – Yönetmen olacak şerefsiz. Sakallı. Farkında değil, ben gidersem batar bu gemi.

HAYALET – Neden? Filikamız yok mu?

HAMLET – Oyun diyorum! Hamlet! Bunca emek boşa gidecek!

HAYALET – Aptal değilim, anlıyorum! Bana bak. O senin tavsiye ettiğin hukuk müşaviri mikrop fazla iyi huylu çıktı. “Gönlünü al, barışın karınla” diyor. Kağıt üzerinde hala nikahlıyız ya, eğer isterse erkek kardeşimle anlaşır, bana sormadan satabilirmiş köşkü. Onlar işi çoktan pişirdiler diyemedim tabii. Karım beni erkek kardeşimle boynuzladı diyemedim. Hep senin yüzünden. Sen buldun o madrabazı.

HAMLET – Git danış dedim sadece.

HAYALET – Palavracı prens! Üstelik asker kaçağı. Yarın şafakla birlikte asacaklar seni.

HAMLET – Tamam, assınlar. Ama önce iki saat izin versinler. Sadece iki saat. Tek istediğim huzurlu bir temsil. Hepsini bu. Yardım edemez misin sevgili dostuna? Cevap ver.

HAYALET – Avukatımla konuşmak istiyorum.

HAMLET – Benim fazla vaktim yok.

HAYALET – Benim de fazla vaktim yok.

HAMLET – Neden? Horoz ötünce geri mi çağırılıyorlar?

HAYALET – Horozu beklemeyebilir Azrail. Bir an önce iyi bir avukata ve de satılık köşk arayan kalantor bir müşteriye ihti-

yacım var benim. Sürünerek ölmek istemiyorum. *(Oyundaki lafını söyler.)* “Ah Hamlet, nasıl böylesine düşer insan? Sevgim ne yükseklerde tutuyordu onu. Sevgim hep el ele yürüyordu ona ettiğim yeminle.”

HAMLET – Peki yok mu benim sorunumu halledecek şöyle bol apoletli, kadim bir dostun?

HAYALET – Çok var. Ama nedense hiçbiri konuşmuyor benimle.

HAMLET – Çünkü huysuz, geçimsiz ihtiyarın tekisin.

HAYALET – Sen de yıllarca bir Lady Macbeth müsveddesiyle ayın evde yaşarsan benim gibi olursun.

HAMLET – Barış o halde. Çiçek falan yolla arkadaşlarına. Ben veririm parasını. Ya da çağır tiyatroya hangisi uygunsa, gelip bu gece oyunu izlesinler. Böylelikle vakit kazanırız.

KAYTAN – *(Anons)* Bay Hamlet, danışmadan bekleniyorsunuz. Bay Hamlet, danışmadan bekleniyorsunuz.

HAYALET – Çok geç. Sardılar etrafını. Yolun sonu göründü. *(Rolünden bir parça)* “Sabahın yakın olduğuna alamet, ateşböceklerinin gittikçe sönen ışıltıları. Tanrı seninle olsun, seninle olsun yüce Tanrı.”

HAMLET – Çok kötüsün!

KAYTAN – *(Anons)* Bay Hamlet. Danışmadan bekleniyorsunuz.

HAMLET – *(Hoparlöre doğru)* Boşuna beklersiniz! Oyun bitmeden gelmeyeceğim!

HAYALET – Bence git paşa paşa teslim ol.

HAMLET – Oyun ne olacak?

HAYALET – Kaçacak hali yok ya, başka zaman oynarız.

HAMLET – Ya seyirci?

HAYALET – Başka zaman gelir.

HAMLET – Senin için ölmüş, için!

HAYALET – O yüzden hayalet rolü verdiler.

CALPURNIA – *(İçeri doğru başını uzatır)* Pardon, özel mi konuşuyordunuz?

HAMLET – Hayır.

HAYALET – Evet.

HAMLET – Yani...

HAYALET – Özel konuşuyoruz! Hamlet! Evladım, söyler misin hanımefendiye, oyun öncesi rahatsız edilmek...

CALPURNIA – (*Keserek*) Hamlet! İzin verirsen biz babanın ruhuyla baş başa, iki medeni insan gibi konuşmak istiyoruz.

HAMLET – Şey... Elbette. Ben çıkıyordum zaten. (*Çıkmaya yeltenirken anons duyulur*)

KAYTAN – (*Anons*) Bay Hamlet, acil danışmaya gelin.

HAMLET – (*Anonsu duyunca durur, kadına bakar*) Ya da çıkmıyorum. Siz konuşun. Ben tıkarım kulaklarımı. (*Hayalet'e göz atar, bir an işaretleşirler*) Ama çok kısa.

CALPURNIA – Kabul. Çok kısa. Sadece üç kelime. (*Kısa bir sessizlikten sonra, bağırarak*) Ver köşkümü iblis!

(*Ses yankılanır... Karanlık*)

2. PERDE

1. SAHNE

(*Tuvalet. Geride iki pisuvar ve iki adet kapısı kapalı tuvalet. Yanda iki lavabo. Kapalı tuvaletlerin kapı üstünden arka duvardaki küçük havalandırma pencereleri görülmektedir. Pencereler Hamlet'in içinden geçebileceği büyüklükte olmalıdır. Tuvaletin ana kapısı açılır, Mezarıcı, elinde kurukafa, oyundaki laflarını tekrar ederek aceleyle girer*)

MEZARCI – “En eski soylular bizleriz aslında, bahçe, kuyu ve mezar kazanlar.” (*Tuvaletlerden birinin kapısını açar, içeri bakar*) “Çamur içinde bir delik ve bir tümsek. Budur bekleyen bizi.”

(*Mezarıcı kapıyı içerden kapatır, kurukafayı yüzü seyirciye dönük biçimde kapının üstüne bırakır, kaybolur. Tuvaletin ana kapısı tekrar açılır, Meçhul omzunda tüfeği ile girer*)

MEÇHUL – (*Mırıldanarak*) Gömmeye, gömmeye, gömmeye geldik... (*Pisuvarlardan birine gider, işini görmeye başlar*)

MEZARCI – (*İçeriden, abartılı bir biçimde laflarını tekrar eder*) “Hadi artık zorlama kafanı.”

(*Meçhul sese doğru döner*) “Ölmüş eşek sopa ile yürümez.”

MEÇHUL – Bana mı söyledin?

MEZARCI – (*İçerden*) Ne diyorsun?

MEÇHUL – Sen ne diyorsun?

MEZARCI – (*Kapıyı aralayıp başını çıkartır*) Ezber alıyorum ezber! Her kimsen, işine bak! Dinleme sağı solu!

(Kapıyı sertçe kapatır. Kısa bir sessizliğin ardından içerden sifon sesi gelir ve Mezarıcı kapalı tuvaletten çıkar. Aynı anda Meçhul de işini bitirmiştir, toparlanır, döner. Göz göze gelirler)

MEÇHUL – Bitti mi?

MEZARCI – Ne bitti mi?

MEÇHUL – Ezber.

MEZARCI – Bitti bitti. İkisini de bitirdim çok şükür. Sen asker misin?

MEÇHUL – Sapına kadar.

MEZARCI – Ne işin var burada?

MEÇHUL – Görevliyiz.

MEZARCI – Ne görevi?

MEÇHUL – Söyleyemem. Gizli.

MEZARCI – *(Meçhul lavaboya doğru gideren şüpheli bir tavırla arkasından bakar)* Demek gizli.

KARAKAŞ – *(Kapıdan girerken)* Hazır izin almışken bir su dökeyim bari. *(Ortada şaşkın duran Mezarıcı'ya)* İyi günler.

MEZARCI – Size de.

KARAKAŞ – Hamlet sen misin?

MEZARCI – Hayır. Ben birinci mezarıcıyım.

HABERCİ – *(Midesini tutarak kapıdan girerken)* Dayanamayacağım artık. Patlamak üzereyim.

(Kapıya yakın duran Karakaş'a çarpar) Özür dilerim.

KARAKAŞ – *(Haberciye döner)* Mühim değil. Hamlet sen misin?

HABERCİ – Ben basit bir haberciyim. Daha doğrusu, Orta Çağ öncesi kraliyet birimlerinin halkla ilişkiler uzmanıyım.

KARAKAŞ – Ne?

HABERCİ – Lütfen lafa tutmayın, patlamak üzereyim.

MEÇHUL – Biz bunu asansörden kurtardık.

HABERCİ – Evet. Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kalmıştım orada.

KARAKAŞ – *(Bir an süzdükten sonra)* Hamlet'i tanıyor musun sen?

HABERCİ – Ben Haimon'dan sonrasını bilmem pek.

KARAKAŞ – Haimon mu?

HABERCİ – Evet, Haimon. Bizim prens. Peki siz kimsiniz?

KARAKAŞ – Ben emniyettenim.

HABERCİ – Emniyet?

KARAKAŞ – Polis.

MEZARCI – *(İlgiyle dinlemektedir)* Ne olmuş Hamlet'e?

KARAKAŞ – Lazım da bize...

MEZARCI – *(Bir an sessizlikten sonra)* Anladım. *(Meçhul'e baka-rak)* Sonra da gömeceksiniz.

KARAKAŞ – Gömmek mi?

HABERCİ – Gömmek mi?

MEÇHUL – Biz onu gömmeyeceğiz. Bizim cenaze başka.

KARAKAŞ – Hamlet bize lazım.

MEZARCI – Ama bize de lazım Hamlet.

HABERCİ – Ben şimdi anladım. Hamlet asker kaçağı demişti.

KARAKAŞ – *(Haberci'ye)* Kim demişti?

HABERCİ – *(Pişman olur)* Yok. Kimse dememişti.

(Kapı açılır, omuzlarında tüfekleriyle diğer iki asker girer)

İKİNCİ ASKER – Biz de sıkıştık onbaşım.

MEÇHUL – Hadi görün işinizi de gidelim bir an önce.

(İki asker pisuvarlara doğru giderler, seyirciye sırtları dönük vaziyette işlerine koyulurlar. Hamlet telaşla kapıdan girer)

HAMLET – *(Söylenerek)* Ne şirret kadınmış. Açtı ağzını yumdu gözünü. *(Aynı an askerleri görür)* Şimdi yandık işte! *(Aceleyle az önce Mezarıcı'nın kullandığı bölüme girerek kapıyı içeriden kapatır)*

KARAKAŞ – *(Hamlet'in arkasından bakarak)* Bu kim?

MEZARCI – O mu?.. Şey.. Prens o.

HABERCİ – *(Atılır)* Evet prens o. Ama sandığınız prens değil. Bizim prens o. Thebai prensi.

MEZARCI – Çok doğru. Antigone'nin nişanlısı Prens Haimon. Müthiş bir aşk. Aslında bu gibi duygusal konuları en iyi üstat Shakespeare kaleme almıştır.

HABERCİ – Sophokles demek istediniz sanırım.

MEZARCI – Hayır, Shakespeare demek istedim! Bütün karakterlerinin tiradlarını ezbere bilirim. Ophelia ve Juliet hariç. Yoksa hiç kimse anasının karnından böyle Shakespeare ağzıyla konuşan bilge bir mezarıcı olarak doğmamıştır.

HABERCİ – Biz de Oidipus üzerine tam üç sezon kafa patlattık beybabacığım. Yoksa kimse öyle Sophokles jargonuyla kolay kolay haber okuyamaz.

(Karakaş ilgiyle izlemektedir. Askerler de işlerini bitirip dinlemeye koyulurlar)

MEZARCI – Peki sonuç?

HABERCİ – Kimine göre fiyasko.

MEZARCI – Peki diğerlerine göre?

HABERCİ – Büyük başarı.

MEZARCI – Peki nereye vardık?

HABERCİ – Başarı görecelidir.

MEZARCI – Tuttum seni delikanlı. Seneye davet edin, birlikte bir proje yapalım.

KARAKAŞ – Bunlar oyun mu?

MEZARCI – Elbette. Hepsi oyun.

HABERCİ – Hayat bir sahne.

MEZARCI – *(Habercî'ye)* Teklifimi unutma.

HABERCİ – Yazdım kafama.

MEZARCI – Harcırah günde otuz dolar. Otel ve öğle yemeği hariç.

HABERCİ – Otuz vermezler.

MEZARCI – Yirmi beş olsun.

HABERCİ – İletirim.

MEZARCI – 'Hayvanat Bahçesi'ni oynarız sizinle. Sen Jerry olursun.

(Hamlet'in girdiği tuvaletten sifon sesi gelir. Sessizlik)

HABERCİ – *(Sifon sesi kesildikten sonra Hamlet'e duyuracak biçimde)* Çıkma! *(Mezarci'ya döner)* Yirmi beşten yukarı çıkma!

MEZARCI – Olur, çıkmam. *(Tuvalet kapısı açılırken fark eder)* Sakın çıkma Hamlet.

HAMLET – *(Kapıdan bir an bakar)* Olur, çıkmam. *(Kapı tekrar kapanır, arkadan kapı sürmesi çekilir)*

KARAKAŞ – Hamlet dediniz.

HABERCİ – Deriz tabii! O kadar çok Hamlet lafı edildi ki kafamız karıştı.

BİRİNCİ ASKER – Bizi yukarıdan bekliyorlar.

İKİNCİ ASKER – Gecikirsek kurşuna dizer.

(Hamlet kapı üstünden başını çıkartır, kurukafanın yanından merakla bakar)

KARAKAŞ – Kim kurşuna dizer?

MEÇHUL – Bizim komutan.

KARAKAŞ – Hangi komutan?

MEÇHUL – *(Elini havaya kaldırarak)* Ave!

ASKERLER – Ave! *(Askerler gülüşür)*

KARAKAŞ – Neler oluyor?

HABERCİ – Neler oluyor?

MEZARCI – Darbe oldu galiba.

(Hamlet kapı üstünden bakarken kurukafaya çarpar, düşürür ve tuvaletin arkasında tekrar kaybolur)

KARAKAŞ – Kimin bu kurukafa?

MEZARCI – Benim o kurukafa. *(Kurukafayı yerden alır)*
ANONS – *(Hoparlörden suflözün sesi gelir)* Hamlet temsilinde görevli sanatçı ve teknik elemanlar. Selam provası için sahnede bekleniyorsunuz.
MEZARCI – Gitme zamanı. Hadi size kolay gelsin. *(Telaşla çıkar)*
KARAKAŞ – *(Arkasından bakarak)* Uçmuş bunlar.
MEÇHUL – *(Askerlere)* Asker!
ASKERLER – Emret komutanım!
MEÇHUL – Son prova. Dikkat! “Gömmeye, gömmeye, gömmeye geldik...”
ASKERLER – “Gömdükten sonra da övmeye geldik.”
HABERCI – Durun! Yedirtmem size Hamlet’i! *(Hamlet’in bulunduğu tuvalet kapısının önüne geçerek)* Cesedimi çiğnemedem kırımazsınız bu kapıyı!
MEÇHUL – Neler saçmalıyor bu?
KARAKAŞ – Dedim ya, alayı deli.
HABERCI – *(Karnını tutarak)* Alttan da habire bastırıyor bu meret. Bir yandan yediklerim, bir yandan şu yaşamakta olduğum gerginlik...
MEÇHUL – *(Askerlere)* Dikkat! Geri dön!
HAMLET – *(Tuvaletin tepesinden başını çıkartır)* Sahneye de girer bunlar.
MEÇHUL – İstikamet ikinci kat! Marş marş!
HAMLET – Durun! *(Askerler durur. Haberci’ye)* Dostum, her kimsen biraz vakit kazandır bana.
HABERCI – Elimden geleni yaparım dostum.
HAMLET – Bu son şansım. Atlıyorum pencereden.
KARAKAŞ – *(Askerlere)* Engel olun şuna!

(Askerler yan tuvaletten ve kapının üzerinden içeri bakmaya çalışırlar. Hamlet sıçrar, pencerenin camını açar, başını ve vücudunu sokar)

BİRİNCİ ASKER – Atlıyor!

(Hamlet ayaklarını oynatır)

İKİNCİ ASKER – Pencereye sıkıştı.

BİRİNCİ ASKER – Bacakları içeride.

KARAKAŞ – *(Tuvaletin kilitli kapısını yoklayarak)* Tutsanıza ayaklarından.

İKİNCİ ASKER – Yetişemiyoruz.

(Hamlet kaybolur)

İKİNCİ ASKER – Atladı!

BİRİNCİ – Hem de balıklama!

ANONS – *(Önce mikrofona üfler, cızırtı duyulur)* Hamlet temsilinde görev alan oyuncu ve teknik elemanlar. Sahnede bekleniyorsunuz. *(İkinci tekrarla birlikte cızırtı sesi duyulur)* Hamlet temsilinde... *(Cızırtı artar)* lütfen görev yerlerinize.... *(Cızırtı. Haberci kıvrılarak çömelir. Yüzü kızarır)*

KARAKAŞ – *(Haberci’ye yaklaşır)* Neler karıştırıyorsun gene?

HABERCI – *(Yüzü kızarmış halde sırttır)* Sahne çalışıyorum.

(Karakas, Askerler ve Meçhul, Haberci’yi izlemeye koyulurlar. Hoparlörden sadece cızırtı, ardından çınlama sesi duyulur. Sessizlik)

KARAKAŞ – *(Şaşkın)* N’aptın!

HABERCI – *(Fısıltıyla belli belirsiz)* Sıçtım.

(Karanlık)

2. SAHNE

(Sahne. Geride Elsimore şatosunun surları. Fortinbras, Bernardo, Fransisco sahnede hazırlık yapıp giriş ve çıkışlarına bakmaktalar)

CLAUDIUS – *(Söylenerek girer)* Kalkamadı bu işin altından, kalkamadı. Daha en az on provaya ihtiyacımız var.

FRANSISCO – Kim kalkamadı Bay Claudius?

CLAUDIUS – Bana isim sorma.

YÖNETMEN – *(Telaşla girer, peşinde suflöz)* Öldüm ben! Yandım! Mahvoldum!

FRANSISCO – Sorun nedir hocam?

YÖNETMEN – Kraliçeyi göz altına almışlar!

HEPSİ – Ne!

YÖNETMEN – Az önce beni aradılar. Şubeden. Özel olarak. Henüz kimse bilmiyor.

CLAUDIUS – Sebep?

POLONIUS – Skandal! Rezil olduk! Resmen kepezelik! *(Telaşla girer)* Az önce beni aradılar. Emniyetten. Özel olarak. Henüz kimse bilmiyor.

YÖNETMEN – Sus Polonius! *(Diğerlerine)* Ama şimdilik aramızda kalsın. Söz mü?

HEPSİ – Söz.

(Diğer Hamlet karakterleri telaşla değişik yerlerden sahneye girerler)

YENİ GİRENLER – Kraliçeyi tutuklamışlar!

HEPSİ – Ne!

YÖNETMEN – Susun dedim! *(Hepsi susar)* Söylüyorum. Kraliçeyi tutuklamışlar.

FRANSISCO – Peki sebep neymiş?

POLONIUS – Polis eylemci kadınları coplaysınca, “Beni de coplaysın” diyerek önlerine atılmış.

FORTINBRAS – İnanmayacaksınız ama rüyasını gördüm.

BERNARDO – Ne yapacağız peki?

YÖNETMEN – Erteleyeceğiz galayı.

CLAUDIUS – Erteleyemeyiz...

YÖNETMEN – *(Keserek)* Sus Claudius. Biriniz çıkıp söyleyeceksiniz seyirciye.

BERNARDO – Ama perde kapanmaz ki... Kural bu.

CLAUDIUS – Rezil oldum misafirlere.

MEZARCI – *(Nefes nefese girer)* Duyduk duymadık demeyin! Askeri kuvvetler tuvalet bölgesini ele geçirdi!

POLONIUS – *(Mezarci'ya)* O da bir şey mi? Kraliçeyi hapse atmışlar!

MEZARCI – Ne! Ne zaman?

BERNARDO – Hapis değil. Gözaltı.

BAYAN COCO – *(Elinde kraliçe kostümüyle girer)* Bayan Gertrude’u gören oldu mu? Hiç bu kadar gecikmezdi.

MEZARCI – *(Bayan Coco'ya)* Kraliçeyi zindana atmışlar.

BAYAN COCO – *(Elindeki kostümü değiştirerek)* Ne!

YÖNETMEN – *(Mezarci'ya)* Zindan değil, hapis.

MEZARCI – Ha zindan, ha hapis.

BAYAN COCO – Şu an hapiste mi yani?

BERNARDO – Hapis değil, gözaltı.

YÖNETMEN – Ha hapis, ha gözaltı.

HAYALET – *(Dışarıdan)* Aaah! *(Hepsi susar. Surların gerisinden laflarını söyleyerek girer.)* “Ah o haram arzularla susamış hayvan, sihirbaz oyunlarıyla, şeytanca hediyelerle...”

FRANSISCO – *(Hayalet'e seslenir)* Hocam...

YÖNETMEN – *(Fransisco'yu susturur)* Şşşt! Rahatsız etme.

FRANSISCO – Haber verelim de boşuna nefes tüketmesin.

YÖNETMEN – Nedenmiş o?

FRANSISCO – Bu şartlarda oynayabilecek miyiz?

YÖNETMEN – Ne varmış şartlarda?

FRANSISCO – Siz söylemediniz mi az önce?..

YÖNETMEN – Kafamı karıştırma Fransisco! Görüyorsun düşünüyorum.

HAYALET – (*Gırtlakımı temizler*) “Unutma! Bu gelişim bilemek için yalnızca, körülenir gibi olan hıncını. Bak, annen şaşırды ne yapacağını...”

(*Soldan çıkar. Horatio ve Ophelia sağ kulisten girerler. Horatio'nun yüzüne ve dudaklarına Ophelia'nın dudak boyası bulaşmıştır*)

BAYAN COCO – (*Kendi kendine*) Eğer bayan Gertrude gelemeyecekse boşuna ütölemeyeyim ben bu kostümü.

CLAUDIUS – Kadın aktris mi yoksa anarşist mi anlamadım gitti. Bir insan ya devrimci olur ya kraliçe.

HORATIO – Sorun nedir Bayan Coco?

BAYAN COCO – Bana sorma Horatio. Bayılmak üzereyim şu an.

OPHELIA – Ne olmuş sevgilim?

HORATIO – Dur biraz Ophelia.

LEARTES – (*Yönetmen'e*) Ne yapıyoruz hocam? Dağılalım mı?

YÖNETMEN – Ne dağılması Leartes?

LEARTES – Hayır yani oynamayacaksak diyorum...

HORATIO – Sorun nedir hocam? Hamlet mi?

YÖNETMEN – Susun biraz!

CALPURNIA – (*Dışarıdan*) Ben konuşurken odayı terk edemezsin!

(*Sağdan girer. Diğerlerine*) Nerede o?

YÖNETMEN – Bayan Calpurnia?

CALPURNIA – Evet?

YÖNETMEN – Ben Hamlet'in yönetmeniyim.

CALPURNIA – Evet, buyrun?

YÖNETMEN – Ocağınıza düştük bayan Calpurnia. Dişi ve de dişli bir kraliyet otoritesine ihtiyacımız var.

(*Hepsi şaşkın bakışlılar*)

CALPURNIA – Anlayamadım?

YÖNETMEN – Kraliçemiz olur musunuz?

CALPURNIA – Kraliçe mi? Ama ben halihazırda imparatoriçe namzediyim.

POLONIUS – Ya Sezar tacı kabul etmezse?

CALPURNIA – Benim bildiğim Sezar yapmaz öyle bir dangalaklık.

POLONIUS – Belli mi olur? Bence sen işini garantiye al da...

YÖNETMEN – Yalnızca bir gece için.

CALPURNIA – Peki sonra?

YÖNETMEN – Onu sonra konuşuruz.

CLAUDIUS – Hadi Calpurnia. Kırma bizi.

CALPURNIA – Ne oldu sizin kraliçenize?

MEZARCI – Zindanda.

CLAUDIUS – (*Birlikte*) Hapiste.

BERNARDO – (*Birlikte*) Nezarethanedede.

YÖNETMEN – (*Diğerlerine*) Haydi, hep birlikte! (*Tempo tutarak*) Kraliçe öldü, yaşasın yeni kraliçe! (*Kimse katılmaz*)

CALPURNIA – (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Ama... Ne bileyim... Yok, olmaz. Ben o hayaletle aynı sahneyi paylaşamam.

YÖNETMEN – Neden ama?

CALPURNIA – Yok yok, olmaz, yemin ettim. Çarpılırim sonra.

YÖNETMEN – Çarpılmazsınız. Oyunda karşılıklı konuştuğunuz bir sahne yok ki.

POLONIUS – Tanrı sizi bir arada görmediği sürece günah yazmaz.

CALPURNIA – Olur mu? Oyun boyunca sürekli dolanıp duruyor kraliçenin etrafında.

CLAUDIUS – Görmezden gelirsin hayatım.

MEZARCI – Herif zaten hayalet. Adı üstünde. Hayal et.

CALPURNIA – Ben oynamıştım Hamlet’te, yıllar önce. Söylemesi ayıp, saray muhafızlarının mutfağında getir götür işlerine bakıyordum.

CLAUDIUS – Bilmez miyim? Harika bir performanstı.

CALPURNIA – Gene de olmaz. Ben o Hayalet’i görmezden gelmeye değil, medeni bir insan gibi yakasına yapışıp hesap sormaya geldim.

CLAUDIUS – Sen hele bir otur tahta, sonra istediğin biçimde sorarsın hesabını.

YÖNETMEN – Lütfen imparatoriçe.

POLONIUS – Ne imparatoriçesi, herif henüz tacı kabul etmemiş ki...

YÖNETMEN – O halde kraliçe. Size kraliçe dememde bir sakınca var mı?

CALPURNIA – Onur duyuyorum.

YÖNETMEN – Peki Sezar’ın karısı olarak oyunda kaç repliğiniz var kraliçe?

CALPURNIA – Aralardaki nidaları saymazsak otuz satır kadar.

CLAUDIUS – Resmen figürasyon.

CALPURNIA – Ama uzatacağını söyledi.

POLONIUS – Kim söyledi?

CALPURNIA – Sezar. Oyunu kendi yazıyor.

POLONIUS – Düpedüz kullanıyor seni.

MEZARCI – (*Acır gibi Calpurnia’ya bakar*) Yazık.

CALPURNIA – Çok mu zordasınız?

YÖNETMEN – Zamanla yarışıyoruz şu an.

CALPURNIA – Peki ya ezber?

SUFLÖZ – Ben yardımcı olurum.

CALPURNIA – Sen kimsin?

YÖNETMEN – Asistanım o benim. Aynı zamanda sufle veriyor.

CALPURNIA – İmkansız. Ben sufle alamam.

POLONIUS – İdare edersin sen.

CLAUDIUS – Yahu bunca yılın oyuncusu. Bir kez anlat, bütün oyunu oynamazsa ben ne olayım.

CALPURNIA – ORASI ÖYLE DE...

BERNARDO – Peki selam provası ne olacak?

YÖNETMEN – Oyun bitiminde herkes sırayla sahneye girecek. Toplu halde selamınızı vererek arkaya doğru yürüyeceksiniz. Sonra kulise döneceksiniz ve hep birlikte alkışlamaya başlayacaksınız. Ardından kraliçemiz girecek sahneye...

FRANSISCO – (*Bernardo’ya usulca*) YOK ARTIK.

YÖNETMEN – Hepiniz kraliçeyi alkışlayarak yanlara açılacaksınız. Kraliçemiz birkaç kez seyircisini selamlayacak, perde defalarca açılıp kapanacak...

FRANSISCO – (*Bernardo’ya usulca*) YAĞCI İBNE.

BERNARDO – (*USULCA*) Yavaş.

CLAUDIUS – Peki ya Claudius’un selamı? Ben öne gelmeyecek miyim?

YÖNETMEN – Arada konuşuruz onu.

CLAUDIUS – Bir de çelenk gelecek sahneye.

YÖNETMEN – Arada dedim. Perde arasında hallederiz. Önce hayırlısıyla şu geceyi kurtaralım.

CLAUDIUS – Ya tiradım?

YÖNETMEN – (*Keserek*) Arada dedim Claudius!

CLAUDIUS – Elbette. Arada. Hepsi arada.

BERNARDO – (*Yönetmen’e*) Hocam!

YÖNETMEN – Efendim Bernardo?

BERNARDO – Biz aylarca prova yaptık. Kelime kelime, hatta hece hece...

YÖNETMEN – (*Keserek*) Başka çare var mı Bernardo? (*Calpurnia’ya döner*) Kraliçem?

CALPURNIA – Efendim?

YÖNETMEN – Size kilitlenmiş durumdayız kraliçem. Kaderimiz dudaklarınızın arasında.

CALPURNIA – Bu biraz emrivaki oldu ama...

CLAUDIUS – Hadi ama, sen seversin doğaçlamayı.

CALPURNIA – Bilmem ki. Sezar’a da haber vermek lazım. Bekliyor beni yukarıda.

YÖNETMEN – Hemen birini bulup haber uçururuz.

CALPURNIA – Olur mu böyle apansız? Kızır sonra sevgilisine.

YÖNETMEN – Calpurnia! Sil bütün detayları kafandan. Yok Sezar’mış, yok ezbermiş... Sadece şu soruyu sor. “Yapabilir miyim?” (*Kısa bir sessizlik*) “Buna muktedir miyim?” (*Sessizlik*) “Bu hırs bende var mı?” Kapat gözlerini ve üçe kadar say. Sonra da ver cevabını.

CALPURNIA – (*Yönetmen’e*) Çok etkileyicisiniz.

YÖNETMEN – Teveccühünüz.

CALPURNIA – Sizde lider ruhu var. İlk görüşte anlamıştım bunu.

CLAUDIUS – (*Usulca Polonius’a*) Yalıyor herifi.

POLONIUS – Yılların kaşarı.

CALPURNIA – (*Yönetmen’e*) Pekala. Kapatıyorum gözlerimi.

(*Gözlerini kapatır*) Ve sayıyorum. Bir, iki..

HAMLET – (*Telaşla girer*) Kolay gelsin millet.

HEPSİ – Hamlet!

CALPURNIA – Ve üç!

YÖNETMEN – Cevabınız?

CALPURNIA – Cevabım...

Yönetmen, Polonius, Cladius, Mezarıcı – Evet?

CALPURNIA – Hayır.

HEPSİ – Yapma Calpurnia!

(*Karanlık*)

3. SAHNE

(*Orta sahne boş. Sağ kuliste tabure, aksesuar masası, üzerinde bardak, ilaç ve aksesuarlar. Claudius telaşla, aranarak sağ kulise girer*)

CLAUDIUS – Kraliçem! (*Sahneye girer, aranarak*) Hay aksi, burada da yok. (*Sol kulise doğru yürürken.*) Kraliçem!

(*Cladius sol kulise çıkar ve kaybolur. Akabinde Calpurnia, ardında suflöz, birlikte dışarıdan sağ kulise girer. Başında kraliçe tacı, elinde tekst, Gertrude’un sözlerini mırıldanmakta. Yanında suflöz*)

CALPURNIA – “Canım Hamlet, at üstünden bu gece karanlığını. Biraz da sevgiyle bak Danimarka’ya.”

CLAUDIUS – (*Tekrar soldan girer, Calpurnia’ya doğru yürürken*) Neredesin hayatım? Gittin sandım, ödüm koptu.

CALPURNIA – Lafa tutma Cladius! Ezber yapıyorum!

CLAUDIUS – Özür dilerim kraliçem.

CALPURNIA – (*Baştan alır*) “Canım Hamlet, at üstünden bu gece karanlığını...” (*Kendi kendine*) Neydi gerisi?...

SUFLÖZ – (*Tekstten takip etmektedir*) “Biraz da sevgiyle bak...”

CALPURNIA – Sus kızım! Hatırlatma! Koskoca Jül Sezar’ı yalayıp yutmuş kadını ben!

CLAUDIUS – (*Hafif imalı*) Bilmez miyiz?

BAYAN COCO – (*Aceleyle girer, Calpurnia’nın yanına gelerek*) Kostümünüz hazır canım. İstedığınız gibi dekoltesini biraz daha açtım ve ütüledim.

CALPURNIA – Tamam canım, geliyorum.

(*Bayan Coco aynı aceleyle çıkar. Calpurnia tekrar gözlerini*)

kapatıp mırıldanırken Claudius suflözünü dürterek çapkınca göz kırpar. Kız pis pis bakar. Calpurnia gözünü açar, elinde tuttuğu teksti görmeye çalışır, Claudius'a döner

Yakın gözlüğün yanında mı Cladius? Benimki yukarıda kaldı da...

CLAUDIUS – Gözlük mü? *(Suflöz kıza göz atar)* Şey...

CALPURNIA – Neyse, önemli değil. *(Teksti ışığa tutarak okumaya çalışır)*

CLAUDIUS – *(Kostümün cebinden gözlüğünü çıkartır, çaktırmadan uzatır)* Al hayatım *(Usulca)*

Provalarda pek kullanmamaya çalışıyorum da.

CALPURNIA – Hepiniz aynısınız. Bütün erkekler. *(Gözlüğü takar)*
Oo! Büyüteç gibi.

CLAUDIUS – *(Usulca)* Tamam, idare et işte.

(Calpurnia görmeye çalışarak mırıldanır)

SUFLÖZ – *(Claudius'a)* Alerji yapmasın?

CLAUDIUS – Efendim?

SUFLÖZ – *(Tekstin arasından kartı çıkartır)* Gerdanımı diyorum.

Yazmışsınız ya karta;

‘Koklamaya kıyamadığım gerdanın sahibine.’

CLAUDIUS – *(Calpurnia'ya belli etmemeye çalışarak)* Aldınız mı yolladığım çiçeği?

SUFLÖZ – Sümbülleri mi? Aldım.

CLAUDIUS – Ne güzel kokuyorlar değil mi?

SUFLÖZ – Çöp kutusu da öyle. Çok güzel koktu sayenizde. *(Kartı uzatır)* Buyrun kart sizde kalsın.

CLAUDIUS – *(Kartı kızın elinden kaparak telaşla cebine sokarken söylenerek)* Yelloz! Amacı beni rezil etmek!

CALPURNIA – Yüreğim ağzımda Claudius. Sinirlerim tepemde. Canım da burnumda.

CLAUDIUS – Ters yüz olmuşsun sen hayatım. Sakın korkma. Sah-

nede bana bırak kendini. Gerisi gelecektir. Sevişir gibi düşün.

CALPURNIA – Askerler haber uçurdular mı acaba? İyi ki karıştırdık kostüm odasında. Duyunca çok şaşırarak koca Sezar.

(Sol arka kulisten Hayalet girer)

HAYALET – *(Oyundaki sözlerini mırıldanır)* “Ah o haram arzularla susamış hayvan, sihirbaz oyunlarıyla, şeytanca hediyelerle...”

CALPURNIA – Geldi hortlak!

CLAUDIUS – Gözünü seveyim bulaşayım deme.

CALPURNIA – Yok canım. Ne bulaşacağım!

CLAUDIUS – Hay sen çok yaşa.

CALPURNIA – *(Hayaletle seslenerek)* Bana bak! Yarın sabah erkenden; sen, ben ve erkek kardeşin, yani üçümüz, hiçbir tatsızlığa sebebiyet vermeden, akıllı uslu, notere gideceğiz. Duydun mu beni?

CLAUDIUS – Rolüne konsantre ol hayatım. Neredeyse oyun başlayacak.

CALPURNIA – Sen karışma! İki işi bir arada yürütebilirim ben.

CLAUDIUS – *(Mırıldanarak)* Bilmez miyiz?

HAYALET – *(Sahnede laflarını geçerek dolaşır)* ”Ah o haram arzularla susamış hayvan. Sihirbaz oyunlarıyla, şeytanca hediyelerle...”

CALPURNIA – Duyuyor musun beni?

HAYALET – Sustur şunu Claudius!

CLAUDIUS – *(Usulca Calpurnia'ya)* Hayatım...

CALPURNIA – *(Claudius'u duymazdan gelerek Hayalet'e)* Cevap ver! Sen, ben ve erkek kardeşin... Duyuyor musun?

(Hayalet'e doğru yürür. Hayalet arkada, Calpurnia önde, sahneyi turalamaya başlarlar) Ver köşkümü! Duydun mu, ver köşkümü! Sana söylüyorum. Ver köşkümü! Son defa söylüyorum. Ver köşkümü!

(Horatio Claudius'un yanına gelir)

HORATIO – Neler oluyor?

CLAUDIUS – Daha ne olsun! Rezil olacağız.

HAYALET – Bağırma kadın!

CALPURNIA – Ver dedim!

HAYALET – Nereden senin köşkün oluyor?

CALPURNIA – Bak rezalet çıkartırım!

ANONS – Lütfen sessiz olalım!

CALPURNIA – *(Sesini alçaltarak)* Ver köşkümü! Ver köşkümü dedim sana! Ver köşkümü!

(Oyuncular kulislere toplanır. Ophelia Horatio'nun yanına gelir)

HAYALET – *(Bağırarak)* Yetti be! *(Surların yanına gelir)*

ANONS – Lütfen sessiz olalım! Seyirci salona alınmak üzere.

(Fransisco başını sahneye doğru uzatır, gizlice Calpurnia'ya bakar)

CALPURNIA – *(Kısa bir sessizlikten sonra)* Verecek misin köşkümü!

HAYALET – *(Ellerini açarak)* Tanrım, sen bana sabır ver. *(Fransisco aksesuar masasına doğru yürür ve duran su bardağını alır dışarı çıkar. Hayalet Calpurnia'ya bakar, ezber yapıyormuş edasıyla)* Haram arzulara susamış sürtük!

CALPURNIA – Ne dedin?

HAYALET – Çabuk çıkarın şu kadını dışarı!

CALPURNIA – Sen beni kovamazsın!

HAYALET – *(Arka kulise doğru yürürken)* “Melekler, peygamberler, koruyun beni. İster kutsal bir varlık ol, ister şeytan...” *(Çıkar)*

CLAUDIUS – Hadi hayatım. Sen devam et ezberine.

CALPURNIA – Yok yapamayacağım. Oyun öncesi sinirimi oynattı geberesice.

FRANSISCO – *(Elinde su dolu bardakla kadının yanına gelerek)* Al

ablacığımı, iç şunu. Dilini damağını kuruttu bu adam senin. Bir yudum su iç de kendine gel.

CALPURNIA – *(Bardağı alırken)* Daha bile fazlasını hak ediyor ama yeri değil.

(Bir kaç yudum içer, bardağı geri uzatırken) Teşekkür ederim. *(Dışarı doğru seslenerek)* Nerede benim tuvaletim? *(Çıkar. Cladius da peşinden çıkar. Diğer kulisten Bernardo girer)*

FRANSISCO – *(Bernardo'nun yanına gelerek)* Gergin miyiz?

BERNARDO – Bu kadın daha ne kadar bağıracak?

FRANSISCO – Merak etme, birazdan kedi gibi olur.

BERNARDO – Sen geçsene karşı kulise.

FRANSISCO – Neden?

BERNARDO – O taraftan çıkmıyor musun?

FRANSISCO – Daha vakit var.

BAYAN COCO – *(Telaşla girer)* Şişe kayıp.

BERNARDO – Ne şişesi?

BAYAN COCO – Kedinin sakinleştiricisi. Bay Cladius vermişti az önce. Aynanın önündeydi.

FRANSISCO – *(Elinde sakladığı küçük bir ilaç şişesini göstererek)* Bu mu Bayan Coco?

BAYAN COCO – Evet o. Nerede buldunuz?

FRANSISCO – Çiçeklerin durduğu yerde. Yere düşmüştü, kaybolmasın diye aldım. Buyrun.

BAYAN COCO – *(Şişeyi alırken)* Teşekkür ederim. *(Usulca)* Sakallı'ya sürprizmiş.

FRANSISCO – *(Bilmezden gelerek)* Neymiş o sürpriz?

BAYAN COCO – Ne olacak kedi. Yönetmen görmesin diye sakladım kutusunu. Ama sürekli ağlıyor. *(Çıkarken)* Umarım bunu içirince iyice sakinleşir.

FRANSISCO – Umarım kraliçe de öyle.

BAYAN COCO – *(Tekrar Fransisco'ya döner)* Bana mı dediniz?

FRANSISCO – Sakinleşir dedim. Adım gibi eminim. *(Elindeki bardağı uzatarak)* Şu bardağı da masaya bırakabilir misiniz benim için?

BAYAN COCO – Elbette Bay Fransisco. *(Fransisco'nun elinden bardağı alır, kulisteki masaya bırakarak çıkar. Akabinde karşı taraftan yönetmen sahneye girer. Hafif içkili ama çok sarhoş değildir)*

YÖNETMEN – Kraliçeyi gördünüz mü?

FRANSISCO – Kuliste rolüne çalışıyor.

YÖNETMEN – Heyecanlı mı?

FRANSISCO – Yoo, çok sakın.

YÖNETMEN – *(Sır verir gibi)* Bu kraliçe benim pek içime sinmedi ama çare yok. Öbürüyle aylarca çalışmıştık. Oya gibi işleştik her kelimeyi. Hece hece. Sen tut, elinde koca pankart.... Yakışıyor mu yani?

FRANSISCO – Nereden geliyorsunuz siz?

YÖNETMEN – Fuayedeydim. Şimdilik seyirci az. Ama çok kaliteli. Kapıda da koro elemanlarıyla karşılaştım. Ne değişik insanlar onlar öyle. Ellerinde şarap şişeleri...

BERNARDO – Kim dediniz?

YÖNETMEN – Koro, koro. Tragedya korosu. Var ya misafir oyuncular. Meyhaneden dönüyorlarmış. Kafalar da bi dünya. Bana da ikram ettiler bir yudum.

BERNARDO – Hani siz artık içmiyordunuz?

YÖNETMEN – Sadece bir yudum. O da bu gecenin şerefine.

CLAUDIUS – *(Girerken)* Selam kutsal ruh!

YÖNETMEN – Selam Claudius!

CLAUDIUS – *(Yaklaşır, usulca)* Kalkabilecek mi dersiniz altından?

YÖNETMEN – Kim kimin altından?

CLAUDIUS – Calpurnia diyorum. Gertrude rolünün altından...

YÖNETMEN – Bence kalktı bile. Tamamdır. On numara.

CLAUDIUS – Çok doğru. Keşke baştan onunla başlasaydık çalışmaya. Bu arada size ufak bir sürprizim var.

YÖNETMEN – Ne sürprizi?

CLAUDIUS – Ssst.. Oyundan sonra. *(Sır verir gibi)* Ona Küçük Mohikan diyebilirsiniz.

YÖNETMEN – Kime?

CLAUDIUS – Ssst! Oyundan sonra. Ama yazmış olduğum kartı önceden takdim edebilirim.

Size yolladığım çiçeğe ilıstirecektim ama olsun. Böylesi daha iyi. *(Aranır)* Hay aksi, neredeydi o kart? *(Cebinden suflözün verdiği kartı ve diğerini çıkartır. Üstlerini okumaya çalışır)* Hay aksi. Gözlük de kadında kaldı.

YÖNETMEN – Ben salona geçiyorum. Hadi kolay gelsin size.

CLAUDIUS – Kartınızı almadınız ama. *(Telaşla kartlardan birini uzatır)*

YÖNETMEN – *(Alırken)* Çok zarıfsiniz Cladius. Teşekkür ederim.

CLAUDIUS – Ne demek...

FRANSISCO VE BERNARDO – *(Yönetmen'e)* İyi seyirler.

YÖNETMEN – *(Fransisco ve Bernardo'ya doğru elini kaldırarak)* Sevgiyle.

FRANSISCO – *(Yönetmen'e doğru elini kaldırarak)* Şerefle.

CLAUDIUS – Ne demiş düşünür?

YÖNETMEN – Kim?

CLAUDIUS – “Bazıları büyük doğar, bazıları büyüklüğü kazanır, bazılarına ise büyüklük yakıştırılır.”

YÖNETMEN – Çok doğru söylemiş.

CLAUDIUS – Siz ve ben büyük doğanlardanız.

YÖNETMEN – Bunu unutmayacağım.

CLAUDIUS – Kartta yazılı olanlar kalbimden geçenlerdir.

YÖNETMEN – *(Çıkarken elindeki kartı mırıldanarak okur)* ‘Koklamaya kıyamadığım gerdanın sahibine.’

CLAUDIUS – *(Fransisco ve Bernardo'ya)* Büyük adam büyük.

YÖNETMEN – *(Claudius'a bakar, göz göze gelirler. Claudius Yönetmen'e göz kırpar. Yönetmen şaşırır)* Ne demek oluyor bu?

CLAUDIUS – *(Yönetmen'e sırtarak usulca)* Psst. Şu anda uyuyor.

Oyundan sonra okşaya okşaya uyandırırınız. Ve de ömür boyu bağlı kalır size.

YÖNETMEN – Kim uyuyor? Kimi uyandıracacağım?

FRANSISCO – *(Miyavlayarak)* Miyauu.

CLAUDIUS – Fransisco! Açık etme!

ANONS – Herkes yerine!

CLAUDIUS – Tirad meselesini dediğiniz gibi arada konuşuruz.

Bence çok daha etkili olacak. *(Uğurlar gibi elini kaldırarak)* İyi seyirler üstat. *(Yönetmen şaşkın, çıkar. Bernardo ve Fransisco'ya döner, göz kırpar.)* Fasulyeden nimet. Bazı insanlara içimden geldiği gibi davranmamak kahrediyor beni.

FRANSISCO – Sistemin ayıbı.

CLAUDIUS – Lafı ağızımdan aldın. *(Claudius çıkar. Bernardo ve Fransisco arkaya doğru yürürlerken, sol ön kulisten Hamlet, sağ kulisten Horatio girerler.)*

HORATIO – Telaştan sormaya fırsat bulamadım. Anlatsana neler oldu? *(Yanağına bakar)*

Yüzün çizilmiş senin?

HAMLET – Çöp variline düştüm.

HORATIO – Nerede buldun çöp varilini?

HAMLET – *(Sağ kulise doğru yürürlerken)* Garaj girişinde.

HORATIO – Ne?

HAMLET – Sıçtım ağızına Sakallı'nın. Bucak bucak kaçıyor benden.

HORATIO – Neden?

HAMLET – Halledecekti işimi. Söz vermişti.

MEZARCI – *(Girerken)* Kurukafamı gördünüz mü?

HAMLET – Bir ara kapının üstünden beraberce size bakıyorduk ama sanırım sonra aldın sen onu.

MEZARCI – Aldım değil mi? Buldular mı seni? Ne dedin askerlere?

HAMLET – “Yaşamak mı, yoksa ölmek mi?” diye sordum.

MEZARCI – Ne cevap verdiler?

HAMLET – “Sonra düşünürüz” dediler.

HORATIO – Peki nasıl becerdin buraya gelmeyi?

HAMLET – Havalandırma penceresinden garaj tarafına atladım.

Dehlizler, delikler, koridorlar... ve nihayet ver elini Dani-marka. Perde bir açılrsa mesele kalmayacak. Gelseler bile nasıl olsa oyun başlayınca giremezler sahneye. Biz de rahat rahat oynarız oyunumuzu.

HORATIO – Ya sonra?

HAMLET – Sonrası; “Sen biraz daha katlan Horatio, bu kötü dünyamıza. Benim hikayemi anlatmak için.”

(İkinci Mezarci elinde kazma ve kurukafayla girer)

MEZARCI – Neredesin sen bakayım?

İKİNCİ MEZARCI – *(Elindeki kurukafayı uzatarak)* Al şunu.

MEZARCI – Nerede bırakmışım?

İKİNCİ MEZARCI – Askılıkta buldum.

MEZARCI – Doğru ya, bir ara çengele asmıştım.

HAMLET – Ben saklanıyorum. Sıram gelinceye kadar ortalarda görünmesem iyi olur.

HORATIO – Nereye saklanacaksınız?

HAMLET – Mezarlık tarafına. Oradan da bodoslama dalarım surlara.

HORATIO – Görüşürüz sahnede.

HAMLET – *(Çıkarken)* Umarım.

MEZARCI – *(Arkasından seslenir)* Üstüne oturup da kırma kemiklerimi. Bana zimmetli onlar.

HAMLET – Merak etme.

MEZARCI – Sen nereye kayboldun?

İKİNCİ MEZARCI – Ablamla kocası geldiler, onlara davetiye ayarladım.

MEZARCI – *(Kulağına eğilerek)* Ufaktan başla benim rolü çalışmaya. Seneye yokum ben. İkinci Mezarci'ya da ablanın oğlunu hazırlarsın.

İKİNCİ MEZARCI – *(Usulca)* Neden? Bırakacak mısın oyunu?

MEZARCI – Anlaşma yaptım.

İKİNCİ MEZARCI – Kiminle?

MEZARCI – Uluslararası bir yapım şirketi. Sadece yurt dışında oynayacağız.

İKİNCİ MEZARCI – Benim için de konuşaydın ya.

MEZARCI – Çıtlattım.

İKİNCİ MEZARCI – Anlatsana.

MEZARCI – Şimdilik bende kalsın. *(Sağ kulisten çıkarlar)*

OPHELIA – *(Sahnenin köşesinden)* Horatio! İyi oyunlar aşkıım.

HORATIO – *(Ophelia'ya)* Sana da hayatım.

POLONIUS – *(Girer)* Bana bak Ophelia. Ayrılma gözümün önünden, bir de seni aramayayım sahneye çıkarken.

OPHELIA – Tamam burdayım. *(Horatio'ya)* Bu pinpon da kendini gerçek babam sanmaya başladı.

HORATIO – Aldırma, Hadi iyi oyunlar hayatım.

OPHELIA – Sana da sevgilim.

(Horatio ve Ophelia birbirlerine öpücükler yollayarak ayrı kulislerden çıkarlar, kaybolurlar. Polonius çıkmadan önce gözünü panodaki deliğe dayayıp salona bakar)

POLONIUS – Ooo, belediye reisi de gelmiş.

GARSON – *(Elinde çiğner torbasıyla kulise girer. Polonius'a)* Pardon, bakar mısınız?

POLONIUS – *(Döner, bir an bakar)* Evet?

GARSON – Bay Fortinbras'ın torbasını getirmiştim.

POLONIUS – Kimsin sen?

GARSON – Yukarıda çalışıyorum. Kafeteryada. Oyun bitiminde alacaktı ama bu gece erken kapatacaktık.

POLONIUS – Bırak şuraya, aksesuar masasının yanına. *(Tekrar delikten bakar)*

GARSON – Ya kaybolursa?

POLONIUS – *(Hala delikten bakmakta)* Hadi delikanlı, meşgul etme sahneyi.

ANONS – Dikkat, dikkat. Oyun başlamak üzere. Herkes yerine.

(Garson söylenileni yapar, çıkar. Polonius da çıkar. Sahne bir an boşalır. Işık hafiften alırken Fransisco sol kulis bölümüne girer, arkaya doğru yürür, beklemeye başlar. Sol kulise Meçhul girer, arkasında askerler, omuzlarında tüfekleri)

MEÇHUL – *(Üçüncü Asker'e)* Siz bekleyin burada. Fazla kalabalık etmeyelim.

İKİNCİ ASKER – Tamam da, Sezar; “Fazla oyalanmayın, çağırıp gelin” dedi.

MEÇHUL – Ama önce kadını bulmamız lazım.

BİRİNCİ ASKER – İyi... Biz bekliyoruz dışarıda.

(Meçhul sol kulisin önlerine doğru yürür, diğer ikisi gözden kaybolur. Ardından Karakaş girer kulise)

KARAKAŞ – *(Söylenerek)* “Adam pencereden atladı” diyoruz, “Normaldir” diyor. “Gel peşine takılalım” diyoruz, “Gerek yok, monitörden izleyelim” diyor.

MEÇHUL – Ne oldu, buldun mu Hamlet'i?

KARAKAŞ – Kaytan amca, “İki eli kanda olsa, gelir geri” dedi, dediği çıktı.

MEÇHUL – İyi bir tarafını kırmadı atlarken.

KARAKAŞ – Baktım ben düştüğü yere. O kadar da yüksek değılmiş. Sonra da güvenlik monitöründen izledik. Bir girişi var arka kapıdan, koştura koştura, kan ter içinde... Hani ekranda koşanın Hamlet olduğunu bilmeseydi insan, macera filmi sanır. Siz ne zaman çıkacaksınız sahneye?

MEÇHUL – Biz bu oyunda değiliz. Yengeyi almaya geldik.

KARAKAŞ – Yenge mi?

MEÇHUL – Calpurnia. Hadi görüşürüz. *(Arkaya doğru yürür)*

KARAKAŞ – *(Arkasından bakarak)* Alayı deli bunların.

FRANSISCO – *(Onları fark ederek)* Şimdi yandık. *(Kısık sesle karşı kulise duyurmaya çalışarak)* Bernardo! *(El kol işaretleri yaparak)* Bernardo! *(Bernardo onu görür, 'ne var?' gibilerden işaret yapar. Meçhul'ün bulunduğu tarafı eliyle işaret ederek)* Buradalar! Askerler burada! Üstelik polisle gelmişler.

BERNARDO – *(Fransisco'nun kendisine başarı dileklerini yolladığını sanır, o da el sallar)* Sana da iyi oyunlar. *(Kaybolur)*

MEÇHUL – *(Usulca Fransisco'nun arkasından yaklaşarak)* Kolay gelsin.

FRANSISCO – *(Korkarak Meçhul'e döner ve hazır ol vaziyetine geçer)* Sağolun komutanım.

MEÇHUL – Kardeş, kim buranın görevlisi?

FRANSISCO – *(Kekeleyerek)* Bilmiyorum komutanım.

MEÇHUL – Karşı tarafta mı?

FRANSISCO – Bilemiyorum.

MEÇHUL – Oldu. Sağ ol. *(Arkaya yürür)*

FRANSISCO – *(Tekrar karşı kulise el kol işaretleri yapar)* Bernardo! O tarafa geliyor!

KARAKAŞ – *(Fransisco'ya yaklaşarak omzuna dokunur. Fransisco korkarak döner, tekrar hazır ola geçer)* Kolay gelsin.

FRANSISCO – Sağolun komiserim.

KARAKAŞ – Burada dizi de çekiliyor mu?

FRANSISCO – Ne gibi?

KARAKAŞ – Ezberliyorsunuz değil mi lafları? *(Fransisco hala esas duruşta. Sessizlik)* Yoksa başkası mı yazıyor? *(Sessizlik)* Yoksa siz kendiniz kafadan mı yazıyorsunuz?

FRANSISCO – Sonra konuşsak?

KARAKAŞ – Oldu. Görüşürüz. *(Sahnenin arkasına doğru yürür, kaybolur)*

FRANSISCO – *(Karşı kulise bağırarak)* Bu da geliyor! *(Usulca seslenmeye çalışarak)* Heeey!

(Bernardo sağ kuliste tekrar belirir) Polis kulisi bastı! O tarafa geliyor!

BERNARDO – *(Fısıltıyla duyurmaya çalışarak)* Tamam Fransisco, yavaş ol! Başaracağız, heyecan yapma!

FRANSISCO – Nerede bu sahne amiri? *(Telaşlı bir biçimde gözden kaybolur)*

ANONS – Dikkat dikkat! Bütün sanatçı ve teknik elemanlar için son çağrı. Oyun başlamak üzeredir.

(Sahne kararır)

MEÇHUL – *(Sesi gelir)* Kolay gelsin.

ANONS – Pardon?

MEÇHUL – *(Ses)* Sezar'ın karısına bakmıştık da...

BAYAN COCO – *(Ses)* Gel pisi pisi pisi!

CLAUDIUS – *(Ses)* Nerede o?

BAYAN COCO – *(Ses)* Ağzına ilaç damlatırken fırladı kucağımdan!

CLAUDIUS – *(Ses)* İçti mi bari?

BAYAN COCO – *(Ses)* Hayır. Bu şişe boş!

KARAKAŞ – *(Ses)* Kolay gelsin bacım.

(Kısa bir cızırtı duyulur ve ses kesilir. Karanlık. Lokal ışık verilir)

CLAUDIUS – *(Aranarak sağ kulise girer)* Mohikan! Gel yavrum! Ps ps ps ps..

(Karanlık)

3. PERDE

1. SAHNE

(Oyun başlar. Orta sahneye hafiften ışık verilir. Rüzgar ve uğultu efektleriyle Bernardo sahneye girer. Baykuş sesi duyulur)

BERNARDO – “Kim var orda?” *(Bir süre bekler ve tekrarlar)* “Kim var orda?” *(Gene gelen giden yoktur. Sol kulise doğru seslenerek)* Kim var orada dedim!

FRANSISCO – *(Nefes nefese girer, durur)* Selam Bernardo. *(Bir süre göz göze kalırlar)* Nasıl gidiyor hayat?

BERNARDO – Kim var orda diye sordum!

FRANSISCO – Kim yok ki?

BERNARDO – Ne?

FRANSISCO – *(Seyirciye belli etmemeye çalışarak)* Gir bir yerden.

BERNARDO – “Yaşasın kral!”

FRANSISCO – “Çok yaşa nöbeti aldığın için benden.”

BERNARDO – *(Fısıltıyla dişlerinin arasından)* Daha oraya gelmedik.!

(Suflöz kuliste belirir)

FRANSISCO – *(Oynar gibi)* Biliyorum dostum. Çok karışık saatler geçiriyoruz şu an Danimarka’da. Kraliyet ordusuna mensup bir asker az önce burçlara çıktı.

BERNARDO – *(Anlamaz, oyunu sürdürmeye çalışarak)* “Bir şey olmadı ya nöbetinde?”

FRANSISCO – *(Oynar gibi)* Şimdi de karşı tarafa geçti.

SUFLÖZ – *(Şaşkın)* “Neler oluyor?”

BERNARDO – *(Suflöz’ün kendine fısıldadığını sanarak tekrarlar)* “Neler oluyor?”

FRANSISCO – “Acı bir soğuk var dışarıda. Ciğerlerime işledi.” Pardon. Ciğerime işledi.

(Bernardo şaşkın, susar)

SUFLÖZ – “Hadi sana iyi geceler öyleyse.”

BERNARDO – *(Oynamaya çalışarak)* “Hadi, sana iyi geceler öyleyse.” *(Sağ kulis tarafında*

Horatio belirir) Horatio’yla Marcellus’a rastlarsanız söyleyin ellerini çabuk tutsunlar. Nöbete gelecekerdi benimle.”

SUFLÖZ – *(Usulca arka kulise doğru seslenir)* Marcellus!

MARCELLUS – *(Sağ arka kuliste belirir)* Geldim.

(Hamlet arka kulisten sol kulise koşar. Marcellus sahneye girer. Durur, bekler)

FRANSISCO – Marcellus! Hoş geldin dostum.

MARCELLUS – Hoşbulduk.

FRANSISCO – Horatio nerede?

MARCELLUS – *(Usulca kulise seslenir)* Horatio! *(Horatio karşı kuliste bekleyen Ophelia ile birbirlerine karşılıklı öpücük yollamaktalar)* Az önce yanımdaydı. *(Sesini yükselterek Horatio’ya repliğini hatırlatır)* “Hey Bernardo!”

BERNARDO – *(Kendine sanarak)* Efendim Marcellus.

HORATIO – *(Marcellus’u duyar, aceleyle girerken)* “Hey Bernardo! O şey gene göründü mü bu gece Bernardo?”

BERNARDO – *(Oyundan iyice kopmuştur. Ne diyeceğini bilemez)* Efendim?

FRANSISCO – Hayaleti soruyor.

BERNARDO – *(Sesi titreyerek oyunu sürdürmeye çalışır)* “Horatio, sen mi geldin?”

HORATIO – “Benim ama ne kaldıysa benden.”

FRANSISCO – Müsaadenizle ben çıkayım artık.

BERNARDO –Nereye Fransisco?

FRANSISCO – Üşüdüm Bernardo. Acı bir soğuk var dışarıda.

BERNARDO –(*Kafası iyice karışmıştır*) “Bir şey olmadı ya nöbetinde?”

FRANSISCO – “Kör talihim benim. Bana düşmez olsaydı dünyayı düzeltmek.”

HORATIO – (*Oynar gibi*) Güle güle yığidim. Ben anladım söylediklerini. Dışarısı sana emanet.

(*Diğer oyuncular kulise toplanmış, Suflöz’le birlikte şaşkın, izlemekte.*)

FRANSISCO – Kralın askerleri hala oralarda mı Horatio?

HORATIO – (*Oyundaki sözleriyle cevap verir*) “Yemin ederim, dünyada inanmazdım, kendi gözlerimle görmeseydim böyle sine açık seçik.”

MARCELLUS – “Tam bu ölü saate, iki kez daha geçti önümüzden, aynı asker yürüyüşüyle.”

FRANSISCO – Almadan gitmeyecekler anlaşılan.

BERNARDO –Neler oluyor Fransisco?

FRANSISCO – Bir anlasan...

(*Suflöz masadaki ilaı bardaktan su içer.*)

HORATIO – (*Fransisco’ya*) Hadi sen çık artık dostum. Bernardo bize emanet.

BERNARDO –Ben mi?

HORATIO – Ne yapıp yap bul ve de yolla Hamlet’i buraya. Bu karmakarışık dünyada en güvenli yer burası.

FRANSISCO – Hiç kuşkunuz olmasın kralın sadık kulları.

(*Aceyle sahneden çıkar, sağ kulisin gerisinde kaybolur. Fransisco’nun çıktığı kulisten kedi ciyaklaması duyulur*)

FRANSISCO – (*Sağ kulisin görünmeyen tarafından sesi gelir*) Pssst!

BERNARDO –Neler oluyor?

CLAUDIUS – (*Dışarıdan*) Ayağına bastın hayvanın!

FRANSISCO – (*Dışarıdan*) Görmedim.

CLAUDIUS – (*Dışarıdan*) Küçük Mohikan dedim! Gel buraya! Pss pss pss pss....

(*Suflöz masanın yanına yığılır. Bayan Coco belirir, kızı görür, çığlık atar sonra kollarından tutarak çıkartır. Tekrar kedi ciyaklaması duyulur, ardından sessizlik*)

MARCELLUS – (*Toparlamaya alışarak*) “Bütün gece ötermiş bu sabah kuşu. Hiçbir ruh ıkmazmış o zaman dışarı.” (*Tekrar kedi ciyaklaması duyulur*) “Tertemiz olurmuş geceler...”

FRANSISCO – (*Kuliste belirir, ansızın karşı kulise bakar*) O da ne?

(*Sol kuliste bir kedi silüeti belirir, arkaya doğru kaçarak kaybolur. Bayan Coco elinde Fortinbras’ın ciğer torbası, telaşla sağ kulisten sahnenin köşesine girer, kendini saklamaya çalışarak, kedi arar gibi kenarda dolanır. Marcellus Bayan Coco’yu fark eder*)

MARCELLUS – “İşte bak! Gene belirdi Hayalet!”

BERNARDO –(*Bayan Coco’ya bakarak*) “Tıpatıp benziyor ölen krala!”

MARCELLUS – “Sen bilgili adamsın Horatio. Konuş onunla.”

(*Bayan Coco sol kulise doğru gider, kaybolur*)

BERNARDO –“Ne kadar da benziyor değil mi? İyi bak Horatio.”

(*Horatio kadının arkasından bakmakta*) Horatio?

HORATIO – Ha? Ha, evet. (*Oynayarak*) “Evet ta kendisi. Aklım duracak.”

(*Hayalet surların arasından kendini gösterir. Bernardo onu fark eder*)

BERNARDO – Tanrım. Bir hayalet daha.

HAYALET – *(Öne doğru yürür, geriye diğerlerine döner, homurdanarak)* İki sayfa atladınız. Girmek zorunda kaldım.

(Surların arasında üzerinde kraliçe kostümü ile Calpurnia belirir. Gözünde Claudius'un yakın gözlükleri. Yalpalayarak iki adım atar)

HORATIO – *(Calpurnia'yı fark ederek)* Bu da üçüncüsü.

CALPURNIA – *(Yalpalar)* Benim başım dönüyor. Fena oluyorum.

(Calpurnia yalpalar. Mezarıcı ve Polonius arkadan sahneye girerek kadını kollarından tutarlar ve çekerek arka fonda kaybolurlar.)

HAYALET – *(Olanları izledikten sonra Bernardo'ya döner)* Neyse.

Daha sonra gelirim. *(Aceyle sağ kulise çıkarak kaybolur)*

BERNARDO – *(Horatio'ya)* “Tam konuşacakken horoz öttü.”

MARCELLUS – *(Şaşkın, ne söyleyeceğini bilemez)* Hayaletler gittiğine göre çikalım bari.

HORATIO – Haklısın dostum.

BERNARDO – *(Ağlamaklı)* Evet, çikalım artık.

HORATIO – Sen dur Bernardo. Nöbeti bırakma.

BERNARDO – Ama...

HORATIO – Olmaz dedim. *(Horatio ile Marcellus çıkarlar)*

BERNARDO – *(Bernardo kalakalır. Ne yapacağını şaşırır bir an.*

Sanki biri çağırılmış gibi kulise doğru seslenir) Bana mı dediniz? Kim? Hayalet mi? O tarafta mı? Ha tamam, geliyorum. *(Seyirciye doğru)* Hayaleti kıstırmışlar. Gidip bakmalı neler oluyor. *(Horatio aceyle sağdan çıkarken, fon perdesinin arkasından Sezar'ın sesi duyulur)*

SEZAR – *(Dışarıdan)* Katil!

(Bernardo aceyle çıkarken sesi duyar, irkilir, tökezler, toparlanır ve çıkar. Hamlet sol önden kendini sahneye atar. Bir an kalır)

HAMLET – “Babamın ruhu zırhlar içinde. İyiye alamet değil bu.”

(Işık görevlisi de oyuncular gibi ne yapacaklarını şaşırıldığından, ışık tuhaf bir biçimde değişir, arka fon açılır. Calpurnia yerde, başında Mezarıcı, Polonius, Sezar ve üç asker. Hayalet girer, onları görür, durur)

SEZAR – *(Hayalet'e)* Öldürdün onu! *(Hayalet'in üstüne yürür)* Geberteceğim seni!

HAYALET – Dokunma bana!

SEZAR – Askerler!

MEÇHUL – Emret yüce Sezar!

SEZAR – Kurşuna dizin şu herifi!

HAYALET – Defol karşımdan..

SEZAR – Senin ciğerini yemeden hiçbir yere gitmem.

HAYALET – Çabuk terk et sahneyi!

SEZAR – *(Hayalet'in üzerine yürüyerek)* Ne diyosun lan sen!..

MEÇHUL – *(Sezar'ı belinden kavrar)* Yapma Sezar, büyüklük sende kalsın.

SEZAR – *(Yumruklarıyla havayı döverek)* Ne diyosun lan sen!..

İKİNCİ ASKER – Bırak, değmez...

MEZARCI – *(Sezar'a)* Kardeşsiniz siz!

İKİNCİ ASKER – *(Hayaleti yakalar)* Ben tuttum bunu. *(Meçhul'e)* Sen de ustayı yakala.

MEÇHUL – *(Sezar'ı kollarının arkasından kavrar)* Tamam yakaladım.

İKİNCİ ASKER – İyi. Şimdi kıvir kolunu arkadan.

MEÇHUL – *(Sezar'ın kolunu bükerek)* Tamam kıvırdım.

SEZAR – *(Acıyla inler, ardından)* Sen de mi Meçhul?

MEÇHUL – Sizi daha az sevdiğim için değil yüce Sezar...

SEZAR – *(Kurtulmaya çalışarak)* Bırak kolumu!

HAYALET – “Ey kudretli Sezar! Bu kadar aşağılara mı düştün?”

(Sezar kurtulmaya çabalar. İkinci Asker Hayalet'i uzaklaştırırken, Hayalet Sezar'a tekme savurur)

HAYALET – Al sana, adi bacaksız!

SEZAR – Iska! *(Meçhul'e)* Bu son şansın Meçhul asker! Bırak kolumu yoksa kovarım!

MEÇHUL – Çok geç yüce Sezar. *(İkinci Asker'e)* Sen Hayalet'i hallet.

(Hamlet olduğu yerde dehşetle askerleri izlemektedir. Calpurnia inleyerek kafasını kaldırır)

SEZAR – *(Debelenirken Calpurnia'ya)* Sen iyi misin külkedisi?

HAYALET – Külkedisi mi?

CALPURNIA – *(Yattığı yerden, yarı uykulu gibi)* Söyle şuna tonton! Versin köşkümüzü!

HAYALET – Çıkar o gözlükleri şuursuz kadın! Sokakta değiliz!

CALPURNIA – Ay pardon. *(Claudius'un gözlüklerini aceleyle çıkarır)*

(Sezar silkinerek kurtulur)

MEZARCI – *(Askerlere)* Kaybolun çabuk!

(Calpurnia ve Hamlet dışındakiler aceleyle yan kulislere dağılırlar. Biri telaşla arka fonu kapatır)

SEZAR – *(Seyirciyi görür, toparlanır, rol kesip öne doğru yürüyerek)* “Eskiden olsaydı, tanrılar kitabın yazımını bitirdikten sonra ciltleterek, ‘kader’ adı altında, bir bütün halinde yollarlardı rol sahiplerine. Rol sahipleri finali bildikleri halde, öylesine kaptırırlardı kendilerini...”

(Kedi viyaklaması duyulur. Sağ kulisten Cladius, bir elinde Fortinbras'ın ciğer torbası, diğerinde boş kedi kutusuyla kendini sahneye atar. Sezar'la karşılıklı kalakalırlar)

CLAUDIUS – *(Bir an şaşkın baktıktan sonra)* “Sevgili kardeşim Hamlet'in ölümü bütün acılığıyla içimizde henüz.”

FORTINBRAS – *(Hişimla Cladius'un peşinden girer, adamın elindeki torbayı yakalayarak)* Verir misin ciğer torbamı! *(Fortinbras torbasını kapar)* Ave Sezar! *(Çıkar)*

CLAUDIUS – *(Boş eliyle Roma selamı vererek)* Ave Sezar! *(Çıkar, ardından gene kedi viyaklaması duyulur)*

CALPURNIA – *(Başını kaldırarak)* Sezar?

SEZAR – Efendim?

CALPURNIA – Ne işiniz var burada?

SEZAR – Bizim mi?

CALPURNIA – Çabuk Roma'ya!

SEZAR – Ama Calpurnia...

CALPURNIA – Gertrude demek istediniz sanırım.

SEZAR – Kendinize gelin Calpurnia.

CALPURNIA – Siz kendinize gelin yüce Jül Sezar. Karşınızda koskoca Danimarka kraliçesi var.

(Bu konuşmalar sürerken, Fransisco aksesuar masasının yanına gelir)

CALPURNIA – *(Yerinden doğrularak oynamaya çalışır.)* “Canım Hamlet, at üstünden bu gece karanlığını, biraz da sevgiyle bak Danimarka'ya...”

SEZAR – Hamlet mi?

HAMLET – “Ne buyurursanız onu yaparım kraliçemiz.”

CALPURNIA – “Annen boşuna yalvarmasın sana Hamlet. Kal bizimle.”

SEZAR – *(Mırıldanarak)* Bak sen şu çirkefe.

CALPURNIA – Beğenemedin mi yağ tulumu! *(Yalpalayarak öne doğru yürür ve yıllardır beklediği biçimde sahne alır)* “Gözlerin hep böyle çevrilip yere, toprakta aramasın o çok değerli babanı. Her yaşayan ölür Hamlet. Sonsuzluk hepimizin sonu. Olağan bir şey bu.”

YÖNETMEN – *(Salondan)* Bravo!

CALPURNIA – (*Öne doğru gelerek Yönetmen'e reverans yapar, Sezar'a dönerek*) Siz çıkabilirsiniz diktatör.

SEZAR – Diktatör mü?

CALPURNIA – Ya da muktedir. Her ne haltsa. Uzatmayın. Oğlumla baş başa konuşmak istiyorum.

SEZAR – Demek satıldık.

CALPURNIA – Çıkabilirsiniz dedim! (*Hamlet'e döner*) Seni dinliyorum güzel yavrum benim. Annesinin süt kuzusu.

SEZAR – Kaç paraya gittiğimi öğrenebilir miyim acaba? Yarı hisse mi, yoksa köşkün tamamı mı?

HAMLET – Kendinize gelin!

SEZAR – Siz karışmayın küçük bey. Burada benim borum öter.

HAMLET – Yanılıyorsunuz beyefendi. Burası Danimarka. Burada benim borum öter.

SEZAR – Kapa çeneni! Sen daha doğmadın bile! (*Calpurnia'ya*) Martın onbeşini bekleyemedin değil mi! Ben bunca borcun altına girmişken bir hafta daha bekleyemedin. (*Kalbini tutar*) Kalbim! Kalp krizi geçiriyorum! (*Sendeler*) Hamlet. Yardım et.

HAMLET – Ben daha doğmadım.

SEZAR – Calpurnia.

CALPURNIA – Panikataktır o.

SEZAR – (*Yalpalayarak*) Öyleyse yıkıl Sezar!

CALPURNIA – Tohumuna para mı verdik be, yıkılırsan yıkıl!

(*Sezar yalpalayarak çıkar. Fransisco masadan bardağı kapar ve sahneye girer.*)

FRANSISCO – Selam Hamlet.

HAMLET – Selam Fransisco.

FRANSISCO – (*Calpurnia'nın yanına gelir, bardağı uzatarak usulca*) Buyrun kraliçem. Kana kana için. (*Calpurnia bardağı alır, içer, geri verir. Çıkarken Hamlet'e*) İyi geceler Hamlet.

HAMLET – İyi geceler dostum. (*Fransisco sağ kulise çıkar*)

CALPURNIA – Köşkü satın kendine tiyatro kuracakmış! Çocuk mu kandırıyorsun sen!

HAYALET – (*Telaşla sahneye girerek*) Kim tiyatro kuracakmış? O bacaksız mı?

CALPURNIA – (*Bağırarak*) Hep senin yüzünden! Ne olurdu tapuyu üstüme yapsaydın?

(*Calpurnia ağlamaya başlar. Cladius, Polonius ve Mezarcı sağ ön kuliste belirirler. Claudius'un kolunda tansiyon aleti, diğer ikisi ona destek olmaktadır. Birlikte sahneyi izlerler. Claudius'u ter basar. Polonius Fransisco'nun elinden ilaçlı bardağı alır, Claudius'a uzatır*)

POLONIUS – (*Bardağı Claudius'un ağzına götürerek*) İç kardeşim şu suyu.

CLAUDIUS – Kimin o?

POLONIUS – Sen iç.

FRANSISCO – (*Araya girmeye çalışır*) Dur, içme. (*Polonius bardağın dibinde kalanı zorla Claudius'a içirir*)

CLAUDIUS – (*Suyu içtikten sonra Fransisco'ya*) Niye öyle dedin?

FRANSISCO – Ben bir şey demedim.

HAYALET – (*Toparlanır, oynamaya başlar*) “Hamlet! İzin verme Danimarka tahtının lanetli bir haram döşeği olmasına!”

(*Yönetmen sağ ön kulise, diğerlerinin yanına gelir. Oldukça sarhoştur.*)

HAYALET – (*Hamlet'e*) “Bak, annen şaşırdı ne yapacağını. Cenkleşiyor şimdi kendi kendisiyle, araya gir; en zayıfları en çok sarsar gergin düşünce.”

(*Sahnedede sessizlik olur. Calpurnia klasik bir eda ile elini alnına götürür, yalpalalar*)

YÖNETMEN – (*Usulca Polonius'a*) Atladılar mı?

FRANSISCO – Yoo, iyi gidiyor.

YÖNETMEN – Tepkiler müthiş.

CALPURNIA – *(Tuhaf bir biçimde kendi kendine dans etmeye başlar)* Hare krishna, hare hare...

(Hayalet, Hamlet ve kulistekiler şaşkın, kadını izlerler)

YÖNETMEN – *(Sahneyi izlerken)* Bu kadın müthiş. Doğaçlama neler yaratıyor baksanıza.

(Claudius oturduğu sandalyeden yana doğru düşerken yönetmenin beline sarılır)

YÖNETMEN – Ne yapıyorsunuz Claudius? Kendinize gelin! Çıkarın şunu dışarı.

HAMLET – *(Hayalet'e)* Konuşsana ey babamın ruhu!

MEZARCI – *(Claudius'un koluna girerek)* Kalk kardeşim. Bir hava al. *(Claudius'u kaldırır ve kulisten dışarı çikartır)*

YÖNETMEN – *(Claudius'un arkasından Polonius'a)* Biraz tuhaf mı bu adam?

POLONIUS – Ne gibi?

YÖNETMEN – Ne bileyim, biraz şey gibi.

POLONIUS – Ben o işlerden anlamam.

HAMLET – *(Hayalet'e)* Konuşsana ey babamın ruhu!

HAYALET – *(Mırıldanarak dans eden Calpurnia'ya bakarak)* Ne konuşayım, baksana şuna.

FORTINBRAS – *(Elinde çiğ torbasiyla sağ kuliste belirir, sahneye bakar, Polonius'a yaklaşarak)* Neler oluyor Polonius?

POLONIUS – Claudius ibneymiş.

FORTINBRAS – *(Elinde olmadan bağırarak)* Ne!

(Hayalet ve Hamlet dönerek sesin geldiği yere bakarlar)

POLONIUS – *(Fortinbras'a)* Ama aramızda kalsın. *(Yönetmen'i göstererek)* Bu söyledi.

YÖNETMEN – *(Fortinbras'ı fark eder)* Fortinbras?

FORTINBRAS – Buyrun.

YÖNETMEN – Son perdenin finaline daha bi şey gir... Nasıl denir?..

HAMLET – *(Hayalet'e)* Konuşsana!

HAYALET – *(Hamlet'e)* Sıkboğaz etme.

YÖNETMEN – ...daha bir erkek gibi.

FORTINBRAS – *(Ağlamaklı)* Ama ben elimden geleni yapıyorum.

YÖNETMEN – *(Sahnedekilere bakar bir an)* Neden sustu bunlar?

POLONIUS – *(İzlerken)* Yoo, akıyor oyun. *(Kolundan tutarak)* Gelin dışarda duralım.

(Polonius ve Yönetmen kaybolurlar. Fortinbras aksesuar masasının kenarına oturur, başını ellerinin arasına alır)

HAYALET – Yok mu başka lafı olan?

(Fortinbras, hıçkırarak ağlamaya başlar. Suflöz elinde tekst, alnında kolonyalı pamukla sağ kuliste belirir)

CALPURNIA – *(Yalpalar)* Benim gene başım dönüyor. *(Hayalet'in ayaklarının dibine yığılır)*

HAMLET – *(Önce kadına sonra Hayalet'e bakar bir an)* Dayanamadı bunca acıya.

HAYALET – Beter olsun. Ben de döneyim artık. Vakit geldi. *(Döner, bir 'hayalet' edasıyla çıkar)*

HAMLET – *(Bir an ne yapacağını şaşırır, oynayarak)* “Ama Fortinbras'ın yıldızı parlayacak sanırım.”

FORTINBRAS – *(Adını duyunca telaşlanır)* Eyvah, sıram geldi! *(Elinde çiğ torbasiyla alelacele sahneye girerek)* “Nedir bu kızılca kıyamet?”

HAMLET – Fortinbras? Ne işiniz var sizin bu saatte surlarda?

FORTINBRAS – Siz giriş repliğimi söyleyince...

HAMLET – Buyrun o halde. Sahne sizin.

FORTINBRAS – Ama... *(Kısa bir şaşkınlıktan sonra)* Pekala. *(Toparlanır, devam eder)* “Nedir bu kızılca kıyamet? Kan gövdeyi götürmüş burda! Ey dünyayı hor gören ölüm, krallık ininde

bir şölen mi var da birden kana boyadın bunca şanlı insanı?”
(*Bir an çevresine bakar*) Sahnede eksik var.

HAMLET – Bence tamamız.

(*Süflöz teksti fırlatır ve kulisten dışarı çıkar*)

FORTINBRAS – “Ey dünyayı hor gören ölüm...”

KAHİN – (*Döner merdivenin tepesinden sesi gelir*) Kolay gelsin.
(*Hamlet ve Fortinbras'ın şaşkın bakışları arasında Kahin Teiresias, üzerinde günlük elbisesi, uzun beyaz sakalları, elinde şemsiyesiyle merdivenden iner, yanlarına gelir*) Jül Sezar provasıydı değil mi?

HAMLET – Hayır beyefendi. Şu an Hamlet temsili oynanıyor.

KAHİN – Nasıl olur? Bana silahlı kuvvetler yönetime el koyduğu için temsilin iptal olduğunu söylediler.

HAMLET – Yanlış istihbarat.

KAHİN – Hay aksi. Ben tarot falı için gelmişim. Oidipus rica etti. İşini bitirince bir uğra da fallarına bak dedi. Sanırsam morale ihtiyaçları varmış. Ben de, sallardım ama çıkıp çıkmayacağı konusunda garanti veremem dedim.

FORTINBRAS – (*Hamlet'e, ağlamaklı, ama oyununu sürdürmeye çalışarak.*) Canım Hamlet, söyleyin bana, kim bu yaşlı bey?

KAHİN – Bendeniz Kahin Thereisias.

HAMLET – Kimi aramıştınız?

TEİRESİAS – Sayın Jül Sezar'la müstakbel eşine bakmıştım.

HAMLET – Burada değiller maalesef.

TEİRESİAS – Çıkayım o halde. Kusura bakmayın, böldüm provanızı. (*Arka kulisten çıkar*)

HAMLET – Siz devam edin sevgili Fortinbras.

FORTINBRAS – “Dört komutan taşısın Hamlet'i. Bir asker şanıyla götürülsün meydan yerine...”

GÜVENLİK GÖREVLİSİ – (*Salondan*) Bay Hamlet!

HAMLET – (*Salona bakarak*) Buyrun?

GÜVENLİK GÖREVLİSİ – (*Elinde fenerle salondan sahneye dalarak*)
Az önce merdivenden beyaz sakallı bir meczup indi mi?

HAMLET – Meczup değil o. Kahin Teiresias. Evet, buradaydı az önce. Şu taraftan çıktı.

GÜVENLİK GÖREVLİSİ – Üçüncü kattaki güvenlikten bildirdiler. Koridorda “Jül Sezar, Jül Sezar” diye bağıra bağıra koşuyormuş. Peşinden gitmişler ama yakalayamamışlar. Ne tarafa doğru gitti gördünüz mü?

HAMLET – Şu tarafa.

GÜVENLİK GÖREVLİSİ – Kusura bakmayın böldüm provanızı.

HAMLET – Rica ederiz. Siz olmadan Hamlet'in yeni yorumu yavan kalırdı.

FORTINBRAS – (*Güvenlik Görevlisi arka kulis tarafından çıkarken arkasından ağlamaklı, hala oyunu kurtarmaya çalışarak*) Güle güle gidin yüce görevli.

HAMLET – Sen de çıkabilirsin Fortinbras.

FORTINBRAS – Ama...

HAMLET – Sen çıkmazsan ben çıkmak zorunda kalacağım.

FORTINBRAS – Ama henüz lafım bitmedi benim.

HAMLET – Şu an dinleyecek durumda olduğumu sanmıyorum.

FORTINBRAS – Hiç olmazsa şu kadarını dinleyin. Yoksa içimde kalacak. (Finaldeki tiradına başlar) “Dört komutan taşısın Hamlet'i. Bir asker şanıyla götürülsün meydan yerine. Çünkü o tahta çıkabilseydi eğer, büyük bir kral görürdü dünyamız. Ordu çalgıları ve top sesleriyle...”

HABERCİ – (*Sahnenin üstünden aşağıya, kulislere seslenerek*)
Durun! Girmeyin oraya!

FORTINBRAS – (*Şaşkın, yukarı bakar*) Gene neler oluyor?

HABERCİ – (*Sahne üstünden sesi gelir*) Heey! Durun! Orası değil!

FORTINBRAS – (*Yukarı bakarak*) N'oluyoruz?

HABERCİ – (*Yukarıdan*) Orası tiyatro sahnesi!

(Ve her iki kulisten koro elemanları sahneye girerler. Üzerlerinde günlük kıyafetler, ellerinde şarap şişeleri)

KORO – *(Kendi lehçeleriyle)* “Parla ey güneş! Ey kutsal ışık!”

HAMLET – *(Koro elemanlarına bakar)* İşte İngiliz elçileri de geldi.

FORTINBRAS – İngiliz elçileri mi?

HAMLET – Kraliçenin ölümünü duymuş olmalılar. *(Finaldeki laflarına geçer)* “Kapansın bütün kapılar! Hiyanet var! Bulun kim yaptıysa!”

KORO BAŞI – *(Fortinbras’a)* Kolay gelsin arkadaş. Askerler nerede?

FORTINBRAS – Hangi askerler?

KORO BAŞI – Duyduğumuza göre sahneyi basmışlar. Doğru mu?

FORTINBRAS – *(Kekeleyerek)* Ben duymadım. *(Hamlet’e)* Ya sen? Sen duydun mu?

HAMLET – Ben de duymadım.

KORO BAŞI – Ama biz duyduk. Başı beladaymış Hamlet’in. Öyle değil mi arkadaşlar? Konuşsanıza.

KORO – Başı beladaymış Hamlet’in. Çok üzüldük. İçimiz parçalandı.

HAMLET – Hay aksi.. Leartes de nerede kaldı? Gelse de toparlasa konuyu. Leartes!

LEARTES – *(Kulisten)* Geldim! *(Elinde kılıçla sahneye dalar)* “Ah Hamlet! İşte o hain! Öleceksin Hamlet! Dünyanın hiçbir ilacı kurtaramaz seni. Yarım saat bile yaşamazsın artık.”

HAMLET – Finale geçtin.

LEARTES – Ama siz koşturdunuz...

HAMLET – O halde... *(Fortinbras’ın belinden kılıcını kapar)* Ver şu kılıcı.

FORTINBRAS – *(Hamlet kılıcını alırken)* Ne yapıyorsun, bırak kılıcımı!

HAMLET – *(Elinde kılıç, Leartes’e)* “Koruyun kendinizi Sayın Lord.”

LEARTES – *(Kılıcını çeker)* “Koruyun kendinizi, Sayın Prens.”

(Hamlet ve Leartes düelloya başlarlar. Koro elemanları ilgiyle izler)

HAMLET – *(Hamle yaparak)* “Varan bir.”

LEARTES – “Dokunmadı bile.”

HAMLET – “Dokundu! Hakem nerede?”

OSRIC – *(Kostümün ceketini giymeye çalışarak sahneye dalar)* “Dokundu, gördüm açıkça, dokundu.”

(Düello sürer, düellonun başladığını gören Hamlet temsilinde görevli bütün figüranlar sahneye dalarlar. Koro ile birlikte Hamlet ve Leartes’i ortaya alarak izlemeye koyulurlar. Düello sürerken Yönetmen, peşinde Polonius ve Mezarıcı ile sallanarak dışarıdan sağ kulise girer)

YÖNETMEN – Finale mi geldik?

POLONIUS – Takdim tehir yapıyorlar.

YÖNETMEN – Ama yanlış ışık verdiler. *(Bağırarak)* Işıklı! Ne yaptığını sanıyorsun sen!

(Sahne hafif kararır. Sahne üstünden Haberci’nin sesi gelir)

HABERCİ – *(Sahne üstünden)* Heey! Çok karanlık burası!

YÖNETMEN – *(Sağ kulisten)* Işık!

HABERCİ – *(Sahne üstünden)* Önümü göremiyorum!

YÖNETMEN – *(Sağ kulisten)* Rezil olduk!

MEZARCI – *(Sağ kulisten)* Versenize ışıkları!

İKİNCİ MEZARCI – *(Sağ kuliste belirir)* Yangın mı var?

CLAUDIUS – *(Kulisten)* Yangın mı varmış?

KORO BAŞI – *(Sahnedeki)* Yangın mı?

SAHNEDEKİLER – Yangın mı?

KORO – “Parla ey güneş!”

(Yangın alarmı çalmaya başlar. Kargaşa. Yarı karanlıkta)

bir kütle (Haberci), yukarıdan sahnenin ortasına düşer. Işık düzelir. Toz duman içersinde ve herkesin şaşkın bakışları arasında, kütlenin düştüğü yerde Haberci yatmaktadır. Önce ne olduğu anlaşılmaz. Bir süre hareketsiz yatar, sonra hafifçe kıpırdanır, bir şey olmamış gibi kalkar. Alarm susar)

HABERCİ – Gene boşa bastım. Kusura bakmayın. (Koroya) Burası tiyatro sahnesi! Siz aşağı ineceksiniz! Sinema salonuna.

KORO BAŞI – Hani kestirme yol vardı?

HABERCİ – Dışarıdan dolanacaksınız dedim ben size. Arkadan dolanıp kuzey koridoruna geçeceksiniz!

YÖNETMEN – (Sağ kuliste, Claudius'a) Girsene Claudius!

CLAUDIUS – Ben mi? (Sahneye dalarak) “Şarap kupaları koyulsun şu masanın üstüne. Hamlet birinci ya da ikinci elde kazanırsa, bütün kulelerden toplar atılsın. (Aranır) Nerede şarap kupası?

KORO BAŞI – (Elindeki şarap şişesini Claudius'a uzatır) Buyrun. Şarap kupası. (Claudius şişeyi alırken sol kulisten kedi ciyaklaması gelir)

CLAUDIUS – Eyvah! Gene kaçmış bu! (Haberci'ye şişeyi uzatarak) Bu sizde kalsın. Hemen geliyorum. (Aceyle soldan çıkar)

FORTINBRAS – Beni arayacak olursanız eğer, Hamlet... Ben yokum. Fena oluyorum. (Bayılır, Calpurnia'nın yanına düşer)

POLONIUS – (Şaşkın) Ben sahne almadan öldüm galiba.

KORO – Biz de çikalım artık yavaş yavaş. (Koroya) Hadi arkadaşlar.

(Koro elemanları şaşkın, surların arkasına doğru yürür, kokuşma sürerken çıkarlar)

HAMLET – Özür dilerim Leartes. Amcam gelince devam ederiz. Güle güle Osrice. Fazla uzaklaşmayın sakın.

OSRIC – Yo, buralardayız.

LEARTES – Tekrar görüşeceğiz Prens Hamlet.

HAMLET – Ne zaman isterseniz. (Osrice ve Leartes çıkar. Haberci'ye dönerek) Sen niye buradasın? Yeni bir haber mi var yoksa?

(Bütün görevliler kulise toplanmışlar, şaşkın, izlemekteler)

HABERCİ – Şimdi de kulise girmişler.

HAMLET – Kimler?

HABERCİ – Askerler.

HAMLET – Onu biliyoruz. Başka?

HABERCİ – Neyse ki siz iyisiniz.

FORTINBRAS – (Sayıklar gibi) Neredeyim ben? (Hafifçe kıpırdanmaya başlar)

HAMLET – (Ayağı ile hafifçe koluna bastırarak) Kalkma sakın.

FORTINBRAS – (Uysalca) Peki. (Tekrar yatar)

(Kedi viyaklaması duyulur)

HAMLET – Horoz öttü.

HABERCİ – Ne horozu?

HAMLET – Danimarka horozu.

CLAUDIUS – (Yalpalayarak girer) Selam Hamlet! (Ortaya, Fortinbras'ın yanına gelir, ciğer torbasını alır, çıkarken oyundaki laflarını söyler.) “Ne çektim öfkesini dindirinceye kadar! Korkarım azıtır yine, bırakmayalım peşini.” (Çıkar)

HAMLET – (Haberci'ye) Demek bu akşamki gösteriye katılacak oyuncu sensin. (Hamlet'in sözlerine geçer) “Verdiğim parçayı, ne olur, dediğim gibi, rahat, özentisiz söyle. Birçok oyuncu gibi söz parlatmaya kalkacaksan, mısralarımı şehrin tellalına okuturum daha iyi.”

HAYALET – (Dışarıdan) Gel buraya! Kaçma!

(Sezar surların arkasından koşarak girer. Bir yandan da kalbini tutmaktadır. Ardından elinde sopayla onu kovalayan Hayalet. Hayalet'in arkasından Meçhul, Karakaş ve diğer askerler girerler ve aynı hızla diğer taraftan çıkarlar)

HABERCİ – (Yalpalayarak) Başım dönüyor benim. Fena oluyorum. (Calpurnia ile Fortinbras'ın yanına düşerek bayılır)

ÇİÇEKÇİ – *(Elinde çelenkle sahneye girerek)* Kolay gelsin. Bunu selamdan önce sahneye getirmemi söylediler. Nereye bırakayım?

HAMLET – Şuraya. Şunların yanı başına. *(Çiçekçi çelengi yerde yatmakta olan Calpurnia, Fortinbras ve Haberci'nin başına bırakır)* Teşekkür ederiz delikanlı.

CALPURNIA – *(Başını kaldırarak)* Kimin bu çelenk?

ÇİÇEKÇİ – Bay Claudius'un. *(Calpurnia yeniden bayılır)*

HAMLET – *(Çiçekçi'ye)* Kim yolladı peki?

ÇİÇEKÇİ – Bay Claudius kendi adına sipariş etti.

CLAUDIUS – *(Yalpalayarak girer)* Nerede benim çelengim?

ÇİÇEKÇİ – Burada efendim.

CLAUDIUS – *(Ansızın sahneye girdiğini anlar, oynamaya başlar)* “Hoş geldiniz...” *(Çiçekçiye bakarak)* “Aziz Rosencrantz.”

ÇİÇEKÇİ – Ben mi?

CLAUDIUS – *(Hamlet'e)* “Siz de Guildenstern. Sizleri hem göreceğimiz geldiği için, hem de yardımlarınıza muhtaç olduğumuz için.”

HAMLET – Amca, ben Hamlet'tim.

CLAUDIUS – Öyle mi? Memnun oldum evladım.

KAYTAN – *(Elinde yangın hortumuyla arkadan sahneye girer)* Nerede yangın?

HAMLET – Yangın mı?

KAYTAN – Yangın alarmı çaldı!

KULİSTEKİLER – Yangın mı?

FORTINBRAS – *(Gözlerini açar, başını kaldırarak)* Kaytan Bey?

KAYTAN – Ne var Bay Fortinbras?

FORTINBRAS – Nedir o elinizdeki?

KAYTAN – Hortum bay Fortinbras.

FORTINBRAS – Ne hortumu?

KAYTAN – Az önce yangın alarmı verildi.

FORTINBRAS – Siz yangından anlar mısınız?

KAYTAN – Allah'ına kadar.

FORTINBRAS – *(İşveli)* Ne diyorsunuz!

POLONIUS – *(Telaşla girer)* Binayı kundaklamışlar!

İKİNCİ MEZARCI – *(Koşarak girer)* Yangın şehir merkezine kadar ilerlemiş diye duydum!

(Meçhul ve diğer iki asker girerler)

MEÇHUL – Yangın mı var?

KARAKAŞ – *(Telaşla girerek)* Hamlet yakmıştır!

HAMLET – Ben mi?

KARAKAŞ – Bu iki oluyor Hamlet! Kaytan amcamın hatırına bekledim. *(Kaytan'a döner)* Keşke dinlemeseydim seni.

KAYTAN – *(Karakasha'a)* Nereden bilebilirdim!

HORATIO – *(Telaşla girer)* Durun!

HAMLET – Hayırdır Horatio? Ne kaldı merak edecek?

HORATIO – Kraliçe Gertrude.

HAMLET – Ne olmuş kraliçeye?

HORATIO – Az önce tiyatroya geldi.

GERTRUDE – *(Dışarıdan)* Ben verdim yangın alarmını!

(Günlük giysileriyle Gertrude, peşinde Ophelia ile girerler)

GERTRUDE – “Hangimiz kraliçeyiz?” diye sordum kulisteki sakallıya, bana ne cevap verse beğenirsiniz? “Tabii ki kraliçemiz sensin hayatım. Benim derdim geceyi kurtarmak. Dünyayı akıllılar değil, kurnazlar yönetiyor.”

HAMLET – Anne?

GERTRUDE – Oğlum?

(Çiçekçi şaşkın, bakmakta)

YÖNETMEN – *(Dışarıdan)* Çiçekçi! Çabuk çık dışarı! *(Çiçekçi çıkarken)* Sahnedekiler, baştan alıyoruz!

(Baştan girin lafını duyan Bernardo kendini sahneye atar)

BERNARDO – “Kim var orda?”

FRANSISCO – *(Telaşla girer)* “Önce sen söyle. Dur orada! Tanıt kendini.”

BERNARDO – “Yaşasın kral!”

YÖNETMEN – *(Dışarıdan)* En baştan değil! Kaldığımız yerin başından. *(Bernardo ve Fransisco şaşkın, bakışlılar)*

HAMLET – *(Kılıcını karnına saplar gibi yaparak)* “Ölüyorum Horatio! Bu korkunç zehir kemirdi, bitirdi canımı.” *(Fortinbras’ın yanına yığılır)*

HORATIO – “Bir soylu yürek durdu. İyi geceler canım prens.”

HAMLET – *(Başını kaldırarak)* “Dört komutan taşısın Hamlet’i. Bir asker şanıyla götürülsün meydan yerine!”

FORTINBRAS – *(Başını kaldırarak)* Bu benim lafım ama.

HORATIO – Duydunuz Hamlet’i. Nerede o dört komutan?

MEÇHUL – Rütbe olmasa olmaz mı?

HORATIO – Peki. Öyle olsun.

(Meçhul ve diğer iki asker Hamlet’i omuzlayarak çıkartırlarken)

MEÇHUL VE ASKERLER – “Gömmeye, gömmeye, gömmeye geldik. Hamlet’i gömüp de övmeye geldik.”

YÖNETMEN – *(Dışarıdan)* Söndürün ışıkları! Gertrude! Çık sahne neden!

GERTRUDE – Kolaysa gel sen çıkart.

CALPURNIA – *(Başını kaldırır, Gertrude’u görür, yanında yatan Fortinbras’a)* Kim bu kadın Fortinbras?

FORTINBRAS – Kraliçemiz kraliçem.

CALPURNIA – Hangi kraliçeniz?

FORTINBRAS – Kraliçe Gertrude.

CALPURNIA – Fena oluyorum. *(Calpurnia yeniden bayılır. Işıklar alınır)*

YÖNETMEN – *(Karanlıkta kulisten)* Selama geçin! Verin ışıkları!

(Işıklar yanar. Hepsi sahnede: Arkada Hayalet, Sezar, Karakaş, Kaytan ve bütün oyuncular. Hepsi şaşkın. Leartes Sezar’ı kol-

larından yakalamış, Mezarcular da Hayalet’i kavramışlardır. Calpurnia, Fortinbras ve Haberci yerde baygın yatmaktalar. Başlarında Fransisco ve Bernardo. Ortada Gertrude, iki yanında Hamlet ve kolunda serum hortumuyla Claudius, onların yanında Çiçekçi, Horatio ve askerler)

GERTRUDE – *(Oyunculara)* Madem öyle, o halde son sözü kraliçe söyleyin. Doğrular çıkabilseydi eğer iktidar koltuklarına, ne güzel günler görürdünüz dünyamız!

HAYALET – *(Alkışlayarak)* Bravo!

FORTINBRAS – *(Başını kaldırarak)* Bu “Bravo!” bana!

GERTRUDE – Nedenmiş o?

FORTINBRAS – *(Yerinden doğrularak)* Çünkü finalde buna benzer bir lafım vardı benim. *(Oynayarak)* “Hamlet tahta çıkabilseydi eğer, büyük bir kral görürdünüz dünyamız!” Bir kadının ağzına yakışmaz bu gibi sözler. Çünkü bir dişi, kendisine bahşedilmiş olan iktidarı ne kadar hazmedip de sindirebilir ki içine? Bir erkek gibi söndürebilir mi bir kadın, giderek büyümekte olan yangınları?

GERTRUDE – O halde son sözü değiştiriyorum. *(Claudius ve Hamlet’i ellerinden tutar, Calpurnia’nın üzerinden atlayarak geçer ve öne gelirler)* Kahrolsun erkek hegemonyası! *(Gertrude selamını verir. Yerdekilere doğrular, hepsi selam verir)*

CLAUDIUS – Çiçeğim?

(Bernardo çelengi Claudius’un yanına getirir. Fransisco da Calpurnia’nın başındaki tacı alır, ortaya gelerek Gertrude’un başına takar)

YÖNETMEN – *(Kulisten başını uzatır)* Beni de çağırın!

GERTRUDE – *(Kulise döner)* Sen eksik kal!

YÖNETMEN – O halde kapatın perdeyi!

(Karanlık)

2. SAHNE

(Soyunma odası. Hayalet yalnızdır. Oyun kostümünü hala üzerinde, yüzünde makyaj, ayna karşısında öylece oturmakta. Aynanın yanında bir şişe şampanya. Hamlet güncel kıyafetiyle kapıdan girer, Hayalet'i hala otururken görür)

HAMLET – *(Yanına gelir, omzuna dokunur)* Hoşçakal usta.

HAYALET – Özleyeceğim seni.

HAMLET – Ben de.

HAYALET – Nerede senin polis?

HAMLET – Beklememi rica etti. Gertrude ile Sakallı'nın ifadelerini alması gerekiyormuş.

HAYALET – Neden?

HAYALET – Sakallı Gertrude'ü selamdan sonra suratına tükürdüğü için dava edecekmiş. Gertrude da Sakallı'ya manevi tazminat davası açıyor, bir sahne darbesiyle tacını başkasına verdiği için. Oyuncularsa şahitlik konusunda ikiye bölünmüş durumda.

HAYALET – Ya o Calpurnia denilen kadın? O nerede?

HAMLET – Ambulans gelip aldı az önce. Söylediğine göre hamileymiş. O yüzden bayılmış sahnede. Claudius'la aynı ambulansa bindiler. Kuliste kendine gelmişti Cladius ama Sakallı tekme yapıştırınca tekrar fenalaştı. Prostatı patlamış. Yani öyle söylüyordu kıvrılırken.

HAYALET – Sakallı Claudius'a tekme mi attı?

HAMLET – Hem de kasıklarına.

HAYALET – Sebep?

HAMLET – Claudius Sakallı'ya, “Küçük Mohikan okşamanızı bekliyor” deyince, Sakallı da olanca gücüyle yapıştırdı tekme.

HAYALET – Ya Jül Sezar? O gitmedi mi hastaneye yasak aşkıyla birlikte?

HAMLET – “Yüzünü şeytan görsün” diyerek kaldığı otele döndü. Tek kişilik odaya çıkacakmış.

HAYALET – Bak sen neler olmuş.

HAYALET – Sen ne yapmayı düşünüyorsun?

HAYALET – Bilemiyorum. Banka parayı kesmezse bir yıl daha devam ederim bu oyuna. Tabii yeni bir ekiple.

HAMLET – Onu söylemiyorum.

HAYALET – Ya?

HAMLET – Köşk.

HAYALET – Ne köşkü?

OIDIPUS – *(Kapıdan başını uzatarak)* Girebilir miyiz?

HAMLET – Buyrun.

(Oidipus ve Haberci girerler. Haberci'nin elinde baston, ayağı sarılı, Oidipus'un koluna girmiştir. Kostümlerini çıkarmış, kendi giysilerini giymişlerdir. Oidipus'un gözünde siyah gözlükler.)

HABERCİ – Son haber. Bizim kahini gözaltına almışlar.

HAMLET – Sebep?

HABERCİ – Metro çıkışında fal bakarken yakalanmış.

OIDIPUS – Ama pasaportunu gösterince iki kardeş ülke arasında sorun yaşanmasın diye bırakmışlar.

HAMLET – İşe bak. *(Haberci'ye)* Sen nasılsın? Ne dedi doktor?

HABERCİ – Çatlak yokmuş kafamda. Basenimde ezilme varmış sadece. Ağrı kesici verdi, git uyu, dinlen dedi.

HAMLET – *(Haberci'ye)* Gene oynayamadan döneceksin, öyle mi?

HABERCİ – *(Hafif buruk)* Ama anneme oynadığımı söyleyeceğim. Ve bol bol alkışlandığımı.

HAMLET – Benim için yaptıklarını ömrüm boyunca unutmaya-
cağım.

HABERCİ – (*Utanarak*) Sağ ol.

HAMLET – Doğruyu söyle bana. Koro elemanlarını sahneye bilerek mi soktun?

HABERCİ – (*Bıyık altından gülümseyerek*) Hatırlamıyorum.

HAMLET – Dünyanın neresinde olursan ol hep sevgiyle anacağım seni. Bir daha hiç karşılaşmasak bile, şu dağların ötesinde bir dostum olduğunu biliyorum artık.

HAYALET – (*Mırıldanır*) Ne güzel.

OIDIPUS – (*Hayalet'e*) Siz çok büyük bir oyuncusunuz üstat . İzleyebildiğim kadarıyla yorum da çok çarpıcı bir yorum. (*Hayalet'e*) Hele sizin o müthiş tiradınız... Ben çıkış kapısını arıyordum o an. Tüylerim diken diken oldu.

HAYALET – Hangi tirad acaba?

OIDIPUS – Hani şu, “Gel buraya orospu çocuğu” ile başlayan.

HAYALET – Demek iyice kaptırmışım kendimi.

OIDIPUS – Tiyatro başka türlü olmuyor.

MEÇHUL – (*Kapıyı vurarak girer. Peşinde diğer iki asker. Hepsi kendi giysileriyledir*) Özü dilemeye geldik. Kusura bakmayın. Bir dalga oldu, kaptırdık kendimizi.

HAYALET – O dalgayı hesaplayarak yaratır ve bilerek kaptırırsan adı temsil olur.

MEÇHUL – (*Usulca diğer askerlere*) Hoca işte. (*Haberci'ye*) Ağrın var mı hemşerim?

HABERCİ – İyiyim şimdilik.

MEÇHUL – O halde gelin meydana bir çay içelim. Karakolda işini bitirince Karakaş da gelecek.

HABERCİ – Karakaş da kim?

MEÇHUL – Polis arkadaş. Yarın buluşup bizim ajansa götüreceğiz onu. Bırakacakmış polisliği. Yuttu bir kere sahne tozunu. İflah olmaz artık.

HAMLET – Doğru.

MEÇHUL – (*Haberci'ye*) Hadi yürüyün. Sonra biz sizi bırakırız otelinize.

HABERCİ – (*Oidipus'a*) Ne dersiniz kralım?

OIDIPUS – Gidelim dostum. Ama bir şartla. Hesaplar benden.

MEÇHUL – Fark etmez. Sonuçta hepimiz tiyatrocuyuz.

OIDIPUS – Kalın sağlıcakla.

HAYALET – Tanrı sizinle olsun.

OIDIPUS – Tanrılar sizinle olsun.

(*Oidipus, askerler ve Haberci çıkarlar*)

HAMLET – Köşk diyorduk.

HAYALET – Ne köşkü?

HAMLET – Bunadın sen.

HAYALET – Her şeyi hatırlayan bir hayalet sonsuza kadar mutsuz olur.

(*Fransisco ve Bernardo telaşla girerler*)

FRANSISCO – Haberci buradaymış?

HAMLET – Şimdi çıktı.

FRANSISCO – İyi, yetişiriz.

BERNARDO – Eğer sizler de kabul edecek olursanız, çünkü sahneye konduğu için hepimize gelmiş sayılır, Claudius'un çelengini müstakbel kayınpederime götürmek istiyorum. Yarın kız istemeye gideceğim de. (*Hayalet'e*) Sayenizde.

HAMLET – Bence o konuyu Claudius'a sor. Çiçeklerin parası ondan çıkmış.

FRANSISCO – Karısına sorduk “Ne yapalım bu çelengi?” diye...

HAMLET – Ne cevap verdi?

FRANSISCO – Burada söyleyemeyeceğim.

HAYALET – (*Oturduğu yerden*) Götür delikanlı. Benden de selam söyle kayınpederine. Bernardo'dan iyi damat bulamaz. Aynen söyle bunu kendisine.

BERNARDO – (*Hayalet'e*) Bütün bunları size borçluyum.

HAYALET – Nedenmiş o?

BERNARDO –Eğer siz aramasaydınız gelmeyecekti oyuna.

HAYALET – Senin için aramadım ki..

BERNARDO –Sonuçta bana yaradı. Bu geceden tek kârlı çıkan benim galiba.

FRANSISCO – Hadi gel Haberci’yi bulalım.

BERNARDO –Tamam.

HAMLET – Hayrola? Ne işiniz var Haberci’yle?

BERNARDO –(*Elindeki paketi göstererek*) Hediyesi var da bizde.
(*Torbadan Calpurnia’nın sahnede düşürdüğü tacı çıkarır*)

HAMLET – Calpurnia’nın tacı.

BERNARDO –Annesi için.

FRANSISCO – Bizlerden küçük bir hatıra.

HAMLET – Eminim çok sevinecektir. Çok da yakışacaktır başına.

HAYALET – (*Kendi kendine mırıldanır*) Hiçbir kraliçeye yakışmadığı kadar.

BERNARDO –İyi geceler.

FRANSISCO – İyi geceler.

HAMLET – Size de.

FRANSISCO – (*Hayalete*) İyi geceler usta.

HAYALET – (*Umursamadan*) Peki.

(*Bernardo ve Fransisco çıkarlarken, elinde torbasıyla Fortinbras girer*)

FORTINBRAS – Cüzdanımı unutmuşum. (*Aceleyle aynanın yanındaki çekmeceyi açar, cüzdanını alır*)

HAMLET – Ne bu telaş?

FORTINBRAS – Arkadaş bekliyor. Bir yerde oturup bir şeyler içeceğiz birlikte.

HAMLET – Kim arkadaş?

FORTINBRAS – Şimdilik adı bende kalsın.

HAMLET – (*Torbayı göstererek*) Mezeler bozulmasın.

FORTINBRAS – Zaten ciğeri yemiş o piç kurusu mırnav. Alacağım

parasını Claudius’dan. Seninle vedalaşmıyorum Prens Hamlet. Çünkü eninde sonunda döneceksin buralara. (*Aceleyle çıkarken*) Görüşürüz.

HAMLET – Görüşürüz. (*Fortinbras çıkar*) Evet. Köşkte kalmıştık.

HAYALET – Ne köşkü?

HAMLET – Oynama.

HAYALET – Öyle bir yer hatırlıyorum bana ait ama... Sanırım bağışladım o köşkü ben.

HAMLET – Sokak köpeklerine mi?

HAYALET – Hayır. Galiba eski karımla erkek kardeşim arasında pay etmiştim.

HAMLET – Ne zaman?

HAYALET – Yıllar önce. Saçlarım bile kırışmamıştı henüz. Kumarda kaybetmesin diye söylemedim kardeşime. Yarısını ona yarısını da sevgili karıma bağışlamıştım.

HAMLET – Ya vasiyetname?

HAYALET – Basit bir aksesuardı o. Burada kullandığımız cinsten bir kağıt parçası. Jül Sezar’ın vasiyetnamesi gibi. Hani o da vatandaşlarına bırakmıştı ya servetini... Hani Antonius da okumuştur, o her dalgaya kendini kaptıran dönemler sürüsüne, sevgili Sezarlarının vasiyetini, onun kanlı ölüsü başında.

HAMLET – Peki bütün o kavga, o didişme?..

HAYALET – Ben de onu merak etmişim işte. Eğer köşkümü köpeklerle bırakırsam ne olur acaba diye. Neticeyi görünce de satmaya karar verdim. Ama senin bulduğun o müşavir, “Satamazsın” dedi. “O senin malın değil artık” dedi.

HAMLET – Anlamıyorum.

HAYALET – Ben de.

KARAKAŞ – (*Başını uzatarak*) Hamlet?

HAMLET – Evet?

KARAKAŞ – İşim bitti. Gidebiliriz.

HAMLET – Tamam Karakaş, geliyorum. (*Hayalet’ e*) Kendine iyi bak.

HAYALET – Fuayedede arkadaşımı görürsen selam söyle benden.

HAMLET – Seyirci çoktan dağıldı, bence gitmiştir..

HAYALET – Bekler o beni. Gelemeyecekmiş de.

HAMLET – Benim için aradın arkadaşını değil mi?

HAYALET – Ne münasebet? Oyunun selameti için aradım. Bu gece için kusura bakmasın. İlk oyuna tekrar çağıracağımı söyle. Son dakikada kırmayıp geldi prömiyerimize ama ne yazık ki kepezelikten başka bir şey görmedi. Hangisi daha büyük skandal acaba? Elsimore şatosunda yaşananlar mı yoksa buradakiler mi? Huysuzdur ama olgun adamdır benim arkadaş. Yüzüme vurmaz bu gece olanları. Tesadüfe bak sen. Demek asker arkadaşım bizim sümüklü Bernardo'nun kayınpederi olacakmış. (*Şampanya şişesine bakar*) Şampanya için de çok teşekkür ettiğimi söyle.

HAMLET – Söylerim.

HAYALET – (*Hamlet çıkarken*) Bana bak! Sakın öyle şirin görünmeye falan çalışarak torpil istemeye kalkma koskoca komutandan. Duyacak olursam süründürürüm seni.

HAMLET – (*Gülümser*) Sen ne yapacaksın burada tek başına?

HAYALET – (*Aynaya bakarak*) Aynanın öbür tarafına geçmeyi deneyeceğim. Hayalimdeki dünyaya. (*Oyundaki sözlerini söyler*) “Tanrı seninle olsun, seninle olsun yüce Tanrı. Sen de unutma sakın beni.”

HAMLET – “Yemin ettim, unutmam.” (*Hamlet çıkar. Hayalet bir süre aynadaki görüntüsüne bakar, sonra usulca kapı aralanır. İstifini bozmadan*) Kim var orada? (*Üzerinde kraliçe kostümüyle Gertrude belirir, girişin önünde durur*)

HAYALET – (*Aynaya bakarak*) Hoşgeldin.

GERTRUDE – Uğurladın mı oğlumuzu?

HAYALET – (*Aynaya bakarak*) Ama üzülme. Gelecek bir gün.

(*Işık alınır, sadece makyaj aynasının kenarlarındaki ampuller yanık kalır. Gertrude loş ışıkta ağır ağır yürüyerek Hayalet'in arkasında durur, ellerini omzuna koyar*)

GERTRUDE – Acı bir soğuk var dışarıda.

HAYALET – Ciğerime işledi.

(*İki oyuncu da hareketsiz kalırlar, karanlık*)

Perde

CIVAN CANOVA

İlk Yazım: 2008

İkinci Yazım: 2013 Yaz

ÜSTAT HARPAGON'A SAYGI VE DESTEK GECESİ

Yazan: Civan Canova

Yönetmen: Levent Öktem

Dekor Tasarım: Hakan DüNDAR

Kostüm Tasarım: Medine Yavuz

Işık Tasarım: Önder Arık

Dramaturg: Şafak Eruyar

Asistanlar: İpek Gülbir, Fatih Sönmez

Sahne Amiri: H. Reşit Erte, Ö. İsmet Kızılbağlı

Işık Kumanda: Emre Erbaş

Oyuncular;

Harpagon - Seda Yıldız

Nefertiti - Şebnem Dilligil

Suzi - Özden Çiftçi

Raci - Zühtü Erkan

Selami - Şahin Çelik

Fuzuli - Umut Demirdelen

Hemşire - Selin Altay

Sırım - Ümit Bülent Dinçer

İlk Oyun : 26 Kasım 2010, İstanbul Devlet Tiyatrosu Cevahir Sahnesi

HARPAGON BAŞLARKEN...

Evet, bu oyundaki rol kişileri tiyatro oyuncularıdır. Ama bu oyun, tiyatrocuların oyunu değildir. Başka bir meslek erbabı da olabilirdi bu kişiler. Mesela kunduracı.. ya da öğretmen.. ya da cambaz...

O zaman kendilerine has bir uğraşın içine dalmaları gerekcekti. Benim amacımsa sadece karşı konulmaz, kutsal bir çabayı ve bu çabanın bir masalını anlatmaktı. İnsan denen aciz ama bir o kadar da onurlu, isyankar ve de benmerkezci yaratığın, gecikmiş bir son nefes sürecinde, varlığını sürdürme, sesini duyurma çabasını anlatmak istedim, “bir varmış, bir yokmuş” edası ile..

Hayatın belleğime kazıdıkları genellikle tiyatro dünyası ile ilgili olduğu içindir ki, mecburiyetten, ama müthiş bir haz duyarak, bildiğim kodları kullandım masalımda. Kahramanlarımı bildiğim bir dünyanın içine yerleştirdim.

Son nokta olarak, kendi hayali yaşam üstatlarım için şunu söyleyebilirim: Ne itibarlı bir savaştır, yok olmamak uğruna verilen savaş. Son hücreler çözülmüncüye, beyinlerdeki son parçacıklar ışıklarını söndürüncüye kadar; “BEN.. hala buralardayım! BENNN.. hala bu hayatın içindeyim!” diyebilmek..

Ve de küçük çıkar hesapları, ego patlamaları, zaafılar, kavgalar, kıskançlıklar, küskünlükler, küçümsemeler, alınganlıklar, öfkeler, tutkular, ihtiraslar, çekememezlikler, şunlar bunlar.. hepsi görmezden gelinme korkusunun birer yansıması mıdır acaba?

CIVAN CANOVA

ÜSTAT HARPAGON'A SAYGI VE DESTEK GECESİ

(Buruk Bir Komedi – İki Perde)

KİŞİLER

Korkut (Harpagon):	145 yaşında (kendi beyanı)
Bağdagül (Nefertiti):	142 yaşında (kendi beyanı)
Suzinak (Suzi):	138 yaşında (kendi beyanı)
Raci (Roj):	139 yaşında (kendi beyanı)
Selami (Selami):	144 yaşında (kendi beyanı)
Fuzuli:	144 yaşında (kendi beyanı)
Sırım:	Genç
Hemşire:	Genç

Sahnemiz neredeyse boş. Ufak tefek dekor parçaları. Eski bir fiskos koltuğu, tek ayağı kırık bir başka koltuk, dekor sandığı, buruşturulup bir köşeye atılmış gibi duran kocaman, siyah bir fon bezi, gösteride kullanılacak olan çeşitli boyda yükselteler. Burası aslında depo olarak kullanılan döküntü bir mekândır. Daha doğrusu sahne tasarımı, oyunu okuduktan sonra yönetmenin yaratısına kalmıştır. Hep öyle değil midir zaten?.. Neyse... ben olması gerekenleri söyleyeyim bari. Ortalarda bir yerde ayna olduğu varsayılan, ampullerle çevrili boş bir çerçeve. Suzi'nin köşesinde-

ki vazoda, yapma oldukları çok belli olan leylaklar... Çerçevenin önünde oturanlar yüzleri seyirciye dönük olarak makyaj yapacaklardır. Karakterlerin yaşları konusundaki kendi beyanları abartı da olabilir. Ama unutmamak gerekir ki bu insanlar sahiden yaşlıdırlar.

1.SAHNE

Roj'un Hikâyesi

Fonda "It's Only a Paper Moon" şarkısının enstrümantal giriş bölümü çalmakta. Gramofondan gelircesine cızırtılı bir sestir bu. Roj'un haykırışının ardından, iğnesi üzerinden hışımla çekilen bir plak misali, kesilecektir.

Suzi; üzerinde rengi belirsiz, parça parça bir bornoz, içinde kombinezon, ayağında varis çorapları, yırtık botlar... Sahne sonuna doğru masanın üzerindeki bukle bukle, kına rengi, kirli bir peruğu takacaktır.

Suzi yanaklarına abartılı bir biçimde allık sürmektedir. Yakın gözlüğünü takmış, yüzünü görebilmek için iyice yaklaşmıştır 'sözde' aynaya. Ansızın aklına bir şey gelmişçesine durur, belini tutarak yerinden kalkar, titrek elleriyle çantasını açar, bir parfüm şişesi çıkartır, muzip bir ifadeyle plastik çiçeklere, havaya, saçlarına, boynuna, üstüne sıkar ve işini bitirdikten sonra da şişeyi uygun bir yere -ya da yerine- saklar. Sonra tekrar aynaya yaklaşarak yüzüne bakar, biraz daha allık sürer. Tam bu sırada avaz avaz bağırmaya başlayan Roj'un sesi duyulur.

ROJ – Şerefsiz! (Müzik dediğimiz gibi kesilir, Suzi de taş kesilir ve de sessizlik.) Bir kere senin diksiyonun bozuk be! (Suzi ansızın irkilir, allık fırçası elinden düşer) Hadi onu geçtik, pelteksin peltek! Şerefsiz peltek! Yook... susmaam! Yeminle susmam! Sen var ya sen... bi kere iktidarsızsın be sen!

Suzi – (Hayret nidası)

ROJ – İktidarsız geyik! Üstelik çifte boynuzlu! Ne... Üç! Bi de benden döört!

SUZİ – Kendini katmasa olmaz!

ROJ – Duyuyor musun beni?! Aç kulaklarını da dinle! Sağır geyik!

SUZİ – Sağır geyik? Doğru ya herif sağır. Vay sahte pehlivan vay! Tevekkeli... ben de ne cesaret avazı çıktığı kadar bağıyor diyorum. Hadi bu da benden olsun be. (*Kıkırdar, ardından o da bağıyor*) Sağır geyik! (*Roj'a seslenir*) Heey! Sen de gel artık, sahte Raj Kapoor!

ROJ – (*Üzerinde paçalarını çoraplarının içine sıkıştırdığı uzun pijama altı, atleti, bileğinde romatizma bilekliği, bardak altı gözlükleri ve elinde bir süpermarketin defalarca kullanılmış alışveriş torbasiyla girer. Diğer elinde baston gibi tuttuğu kılıcı dışarıya doğru sallamaktadır. Sahne içersinde soyunup Hamlet kostümünü giyecek, pelerinini takacaktır.*) Öyle bakarsın ordan suratıma aval aval. Daha dur. Şu sefil dünyaya elveda demeden evvel, son bir vazifem daha var benim. Seni tiyatro sahnesinden ebediyen silmeden ruhumu teslim edersem gözüm açık giderim öbür tarafa! Sonra tiyatro perileri hesap sorar benden.

SUZİ – (*Bağırarak*) Raci!

ROJ – (*Daha fazla bağırarak*) Sorun bakalım hayatı boyunca kaç kere Hamlet oynamış!

SUZİ – Bak ben dinliyorum seni.

ROJ – Fısfıs figüran!

SUZİ – Hiç olmazsa bu gece.

ROJ – (*Suzi'ye döner*). Kusura bakma Suzi. Temsil öncesi senin de keyfini kaçırdım. Hak etti ama görgüsüz küstah istidatsız pezevenk! Peltek boynuzlu! Cibilliyetsiz! (*Suzi'ye*) İyi saydım ama öyle değil mi?

SUZİ – Bence bir tek o 'boynuzlu' lafı fazla geldi.

ROJ – Yalansa yalan de.

SUZİ – Anladık, karısını ayartarak boynuzlardan birini ona sen taktın. Tabii kendi karına da...

ROJ – Böyle söyleme, Suzinak.

SUZİ – (*Düzeltilir*) Suzi.

ROJ – Hatıratımıza binaen söylüyorum bu ismi. Benim yüreğimden sen her zaman Suzinak olarak kaldın Suzinak.

SUZİ – Suzi Raci bey Suzi! O zamanlar evli olduğumuza göre, sorabilir miyim bana hangi sıfatı münasip görürsünüz acaba? Geyik olamam. Neydi geyiğin dişisi?

ROJ – Maral mı?

SUZİ – Evet. Boynuzlu maral.

ROJ – Estağfurullah.

SUZİ – Hayır o da mühim değil. Hani derler ya, laf döner dolaşır sahibini bulur diye.. Uğruna gül gibi karını yüzüstü bıraktığın şillik henüz cicim ayınız bitmeden seni de boynuzlamıştı. Hani ben ikazımı yapayım da, öyle uluorta böğürme millete, 'boynuzlu' diye.

NEFERTİTİ – (*Dışarıdan*) Harpagoon, tatlım... Nasılsın bugün?

SUZİ – İşte. An domuzu al topuzu.

ROJ – (*Taklidini yaparak*) "Harpagon, tatlım... nasılsın?" İkiyüzlü kokot! Al birini vur ötekine! Her ikisi de muhteris bunların!.. Üstelik her ikisi de kifayetsiz! İki adet kifayetsiz muhteris var bu temsilde.

SUZİ – Roj.

ROJ – Ne Roj'u?

SUZİ – Çok bağıyorsun. Unutma, Nefertiti onun kadar sağır değil. Hatta hepimizden fazla duyuyordur aşuifte.

ROJ – Benim kimseden korkum yok. (*Sesini alçaltır, sır verir gibi*) Ben de zaten sırf bu sebeple yırtıyorum hançeremi! Üstelik temsil günü. Üstüne üstlük seksen küsur yıldır hakkım olduğu halde bir türlü şahsıma layık görülemeyen Hamlet rolünü oynamama sadece ve sadece sayılı saatler kalmışken! Bu gecikmiş adaletin esbab-ı mucibesini cümle âlem bilse bile, ben gene de haykırıyorum. Ne için? Harpagon efendi hakikatleri kulaklarıyla duysun diye.

Suzi – Herif sağır!

Roj – Beter olsun! (Öksürür, dişleri yerinden oynar, yerleştirir-
ken.) Takma dişli peltek muhteris! (Öksürmeye başlar, giderek
tıkanır, morarır, gözleri büyür, nefes alamaz, koltuğa çöker)

Suzi – (Korkuyla) Raci? (Roj hareketsiz kalır, Suzi iyice endişe-
lenir) Roj?

Roj – (Başını kaldırır bakar) Efendim?

Suzi – İyi misin canım?

Roj – Herkesin soyunduğu odada soyunamazmış.

Suzi – Kim?

Roj – Harpagon.

Suzi – (Çiğlik atar gibi) Ne!

Roj – Herkes dediği de biziz.

Suzi – Orospu çocuğu!

Roj – Hem ne!

Suzi – Gene de uyma sen ona.

(Roj, titreyen elleriyle makyaj masasının önündeki maş-
rapadan bardağa su doldurur, içer, Suzi aynaya döner,
makyajıyla ilgilenir.)

Roj – (Ansızın ağdalı bir biçimde) “Söyle neden yırttı böyle
kefenlerini ölüm sandığındaki mübarek kemiklerin?”

Suzi – Ne!

Roj – Müdahale etme. Ezber alıyorum.

Suzi – Pardon.

Roj – Bu güzel koku senden mi geliyor?

Suzi – A, hayır. Çiçeklerden.

Roj – (Çiçeklere yaklaşır) Ama onlar sahici değil ki.

Suzi – Belki de sahici olabilmek için Tanrı’ya yakarıyorlardır.

Roj – (Çiçeklere bakarak) Beyhude dualara bel bağlayıp ümit-
leneyim deme ey eğreti nebat. Emanet kokularla hayat bu-
lamazsın. (Suzi’ye döner) “Söyle! Neden rahatça uzandığın
mezar, açıp mermer çenelerini attı seni dışarı?”

Suzi – Ezberini bana bakmadan yapar mısın, rica etsem?

Roj – Seyirci Hamlet görsün.

Suzi – (Yarı alaylı mırıldanır) Görsün bakalım.

Roj – Ne dedin öyle sen?

Suzi – Ne dedim?

Roj – Ne dedin?

Suzi – Şimdi mi?

Roj – Şimdi.

Suzi – Ne demişim?

Roj – Alay ettin benimle.

Suzi – Ben mi? Haşa! Ne zaman?

Roj – Ben, “Seyirci Hamlet görsün,” dedim, sen de istihfafla bir
biçimde kıkırdayarak bir şeyler mırıldandın.

Suzi – Evet. “Görsün bakalım,” dedim. Görmesin mi?

Roj – Ben... yüz küsur yıldır istisnasız hiç kimseye şahsiyetimle
ve de mesleki itibarımla dalga geçmesi için izin vermedim
Suzinak Hanım.

Suzi – (Düzeltir) Benim adım Suzi!

Roj – Her he haltsa! Hiç kimseye! Hatta eski karıma bile!

Suzi – Hangisine?

Roj – Ne hangisine?

Suzi – Uzatma Raci.

Roj – (Düzeltir) İsmim Roj benim!

Suzi – Her ne haltsa.

Roj – Hele Harpagon efendiye hiç mi hiç vermedim.

Suzi – Doğru.

Roj – Yalan mı?

Suzi – Dedim ya doğru diye. Hele ona hiç vermedin. Yani bu
hususla her zaman gurur duymuşumdur seninle. Her yerde
de söylerim bunu. “Eski kocam,” derim, “hüsrana ve bunalım
içersinde geçirdiği sefil meslek hayatı boyunca,” derim, “Har-
pagon da dahil olmak üzere,” derim... “Hiç kimseye şahsiyle ve
de mesleki şeyiyle şey yapmaları için izin vermemiştir” derim.

ROJ – Teşekkür ederim.

SUZI – Roj.

ROJ – Efendim?

SUZI – İçmiyorsun değil mi?

ROJ – Ne? İçki mi? Yok canım, bıraktım. Damlası girmiyor ağzıma.

SUZI – İnanayım mı?

ROJ – Hallettim ben o meseleyi. Bu sefer kesin.

SUZI – Afferin sana. Ne zaman?

ROJ – Ne ne zaman? Ha, altı ay kadar oluyor.

SUZI – Bravo sana! Hep demişimdir, “Eninde sonunda başaracak,” diye.

ROJ – Vallahi aklıma bile gelmiyor. Mazide kaldı o problemliler günler. İlk zamanlar uyumakta zorlanıyordum tabii. Titreme falan geliyordu, sonra ter boşanıyordu... ama onlar da bitti nihayetinde. Üç haftadır mışıl mışıl uyuyorum geceleri. Sabaha kadar. Tam dört saat. İki de insidon attım mı, rüya bile görüyorum.

SUZI – İrade işte.

ROJ – Eski günleri görüyorum rüyamda.. Yeni Delhi’deki film stüdyoları, sahneler, kırmızı halılar... Hey gidi hey..

SUZI – Hayır, Selami yatağının altında ispirto şişesi bulmuş da...

ROJ – Vay muhbir vay!

SUZI – Canım ağzından kaçırıldı çocuk.

ROJ – Onun ağzından kaçırıldıkları söylemek istedikleridir. Gösteririm ben...

NEFERTİTİ – (*Dışarıdan sesi gelir*) Hemşire! Hangi cehennemdesin, üstadın çışı gelmiş!

HEMŞİRE – (*Dışarıdan*) Öksürürken dişleri fırladı, onları yıkıyorum.

ROJ – Güya sahneye çıkacak. Ne dişini tutabiliyor ne çişini. Bana bak, kaç kere Hamlet oynadı bu hayati boyunca?

SUZI – Ne bileyim ben?

ROJ – Söylesene kaç kere oynadı?

SUZI – Söyledim ya bilmiyorum. Ama senin bugüne kadar hiç mi hiç Hamlet oynamadığından adım gibi eminim.

ROJ – Ben miyim bunun müsebbibi Suzinak Hanım?

SUZI – Suzi! Ve de hâlâ Hamlet oynamanın hayaliyle yanıp tutuştuğunu da çok iyi biliyorum. Benimle evli olduğu süre içerisinde, eski kocamın repertuarında; ‘Romeo Juliet’ temsilinde adı geçen ‘Gece Bekçileri’nden biri vardı sadece. İsmi bile yoktu rolün. Shakespeare karakterin ismi üzerine kafa yormaya bile gerek görmemiş anlaşılır. John diyebilirdi oysa. Ya da Tim. Ama bunu düşünmek bile zaman alır, öyle değil mi? Hem karakter falan değil ki onlar, tip. (*Alay edercesine kıkırdar*) Ee, meşgul adam Shakespeare. Her yarattığı tipe isim aramaya kalksa gün biter. Sonra beni terk etti eski kocam. Sonra kendi de terk edildi. Sonra da var olmayan şöhretini yurt dışına taşımak gibi beyhude hayal kırıntıları eşliğinde Hindistan’a attı kapağı. Ama ben sana bir şey söyleyeyim mi Roj? Ben şahsen çok beğenirdim seni, o gece bekçilerinden biri rolünde. Karanlıktı sahne ve sadece bacakların görünüyordu. İki adet uzun, biçimli erkek bacağı. Apollon’unkiler gibi... Hepsi o kadar.

ROJ – Latife mi şimdi bu?

SUZI – (*Duymazdan gelerek Roja döner*) Olmuş mu makyajım?

ROJ – (*Tekrarlar*) Latife mi şimdi bu?

SUZI – (*Tekrarlar*) Olmuş mu makyajım?

ROJ – Dur. Yakın gözlüğümü takayım.

(*Torbasını karıştırır, önce yarım rulo kadar tuvalet kâğıdı çıkartarak makyaj masasına bırakır, ardından koca bir kol saati, elma, ardından gizlediği ispirto şişesini çıkarır bir an, sonra Suzi’nin görmediğini sanarak yeniden saklar. Suzi gördüğünü belli etmemeye çalışır. Bir muska çıkarır.*)

Suzi – *(Muskayı alır)* Bu ne bu?

Roj – Uğurum o benim. Okunmuş kayısı çekirdeği var içinde.

O yanımda olmadan çıkmamışımıdır sahneye. Hiçbir zaman. Kendimi bildim bileli.

Suzi – Ömür boyu başarısızlığın müsebbibi bulundu nihayet.

Okunmuş kayısı çekirdeği.

Roj – *(İlaç şişeleri çıkartırken)* Küstah! *(Suzi ile göz göze gelirler)*

Harpagon diyorum. Küstah. Her zaman küstah.. *(Aranırken saçmalamaya başlar)* Her yerde küstah... öncesi de öyle... sonrası... Saat kaç gibi ki?... Sabah kahvaltıdan önce almış mıydım ki?... Yok almamıştım. *(Suzi'ye)* Aldım mıydı?

Suzi – Ne aldın mıydı?

Roj – İlaç.

Suzi – Ne zaman?

Roj – Ne ne zaman? *(Gözlüğü bulur, hatırlar)* Ha, gözlük. Aldım tabii. *(Titrek elleriyle gözlüğü kabından çıkarır, gözündekiyle değiştirir, Suzi'ye doğru iyice eğilirken)* Dur bakalım.

Suzi – *(Bu yaklaşmadan tedirgin olur)* Ne “dur bakalım”?

Roj – Makyajını sormadın mı?

Suzi – Ha. Bak bakalım.

Roj – *(Parmaklarını teker teker Suzi'nin yüzüne değdirir)* Eveeet. *(Kadının yüzünü okşamaya başlar)* Eveeet..

Suzi – N'oluyoruz Roj! *(Roj okşamaya devam eder)* Fazla oluyorsun ama!

(Kapıda Selami belirir. Üzerinde demode, kirli bir siyah takım elbise. Kirli beyaz buruşuk bir gömlek, parlak renkte bir yelek, mendil ve papyon. Yakınlaşmayı görünce ansızın durur, susar ve izlemeye koyulur)

Suzi – Lütfen Raci!

Roj – Ne güzel kokuyorsun.

Suzi – Bak olmuyor ama..

Roj – *(Hiçbir şey olmamış gibi ellerini çeker)* Olmamış.

Suzi – *(Hâlâ tedirgindir)* Ne olmamış?

Roj – Yanaklar çok kıpkırmızı. Dudaklar da öyle.

Suzi – Ama Ophelia'yım ben! İştittin değil mi beni? Ophelia'yım artık. En güzel yıllarım sütüne ve halayık rolleri arasında mekik dokumakla geçti. Ha, bir de isimsiz nedimeler var... Ustanın kafa yormadıklarından.

Roj – *(Suzi' in elindeki muskayı alırken)* Ver muskamı.

Suzi – Bir biz kaldık Raci. Sadece altı kişi. Bir elin parmaklarından bir tanecik fazla. Çok fazla öyle değil mi? Çok fazla kişiyiz aslında şu ıssız dünyada. Altı farklı parmak. Ve de bu parmaklardan biri, ya da birkaçımız, izlerimizi bırakmadık henüz.. ne hayata ne de gözle görülür bir dekor parçasına.. Ama hep dolaştım dekor aralıklarında. Hep bir yerlerdeydim. Fon bezlerinin arka yüzleri bugüne kadar hep bahtsız Suzi'nin gözyaşlarıyla yıkanmıştır. Ve nihayet ona geldi sıra. Ophelia'yı yaratma sırası bahtsız Suzi'nin artık. Sıranın sonundaydım çünkü. Diğerleri savdılar hep. Savıp savıp sıralarını, uçtular. Kuş gibi değil ama Raci. Duman oldular. Duman olup uçtular. Boşlukta dağılarak kayboldular. Dağılma sırası gelmeden önce bağır bağırabildiğin kadar. *(Harpagon' a doğru bağırır)* Aptal!

Roj – Aptal!

Suzi – Muhteris!

Roj – Muhteris!

Suzi – Taş yürekli!

Roj – Fısfıs figüran! *(Suzi'ye döner.)* Sil onları. Doğal halinle oyna rolünü. Süssüz, gösterişsiz, boyasız... Natürel bir Ophelia ol.

SELAMİ – *(Olduğu yerden çıkar)* Sakın! Sakın yutayım deme bu numaraları Suzi! Seni ikinci plana atmak istiyor. Sahne de seyircinin dikkatini çekme ihtimalin korkutuyor bunu. *(Roj'a döner)* Paranoyak! Yer miyiz biz be! Üçkâğıtçı. Sonra

da utanmadan lafı çeviriyor. (*Suzi'ye*) Çaktın mı durumu? Ramp ışıklarının altında sadece kendisi var olacak. Bütün alkış sadece ve sadece Roj Efendiye! (*Roja döner*) Ütopist!

ROJ – Bana mı söyledin?

SELAMİ – Evet sana söyledim! N'olmuş! Muhteris ütopist! Kızın önünü kesiyorsun. Sahne çalmaya tam teşebbüsten rapor ettirmeli seni. Aktör müsveddesi düzenbaz! Yalan mı? Hadi yalansa yalan de. (*Suzi'ye*) Bak diyemiyor. Şahitsin değil mi Suzinak? Müsvedde sıfatını sineye çekti.

SUZİ – İştittim Selami.

ROJ – (*Suzi'ye*) Bana bak!

SELAMİ – Asıl sen bana bak! (*Suzi' ye belli etmeden Roja abartılı biçimde birkaç kez göz kırpar, palavra sıkıyorum dercesine işaret yapar, fısıltıyla*) Yuttu zokayı. (*Yüksek sesle*) Hadi söylesene. Çekmiyorum desene.

ROJ – Ne çekmiyorum?

SELAMİ – Ne demek, ne çekmiyorum?

ROJ – Ne bileyim?

SELAMİ – Bunamış bu. Yazık.

SUZİ – Ben diyorum da...

ROJ – (*Suzi'ye*) Yahu mahsus yapıyor. Asıl düzenbazın ağa babası kendisi. Bizi birbirimize düşürüp kafa bulacak aklı sıra.

SELAMİ – Yalaaaan! Külliye yalan!

(*Fuzuli Bey ve Sırım girerler.*)

FUZULİ BEY – Aaayy... amaaan... Bu merdiven öldürdü beni. (*Sırım'ın elinde Fuzuli Bey'in ilaç torbası. Fuzuli, üzerinde bolca bir blue jean, yırtık spor ayakkabılar, puantiye uzun yaka gömlek, palto, kontrast renkte bir fular, yakasında bir tutam yabani çiçek, parmağında abartılı büyüklükte parlak bir yüzük, boynunda bekçi düdüğü, kolunda kalın, sahte bir zincirli künye, diğerinde kalın bir saat, başında eski bir fotr*

şapka. Sırım'ın koluna girmiş, diğer elinde baston. Sırım, Fuzuli Bey'i koltuğa oturtur) Sıcak bir şey girsin kursağıma dedim, temsil öncesi. Yan sokakta yeni bir esnaf lokantası keşfettim. Çok güzel çorba yapıyor. Yağsız. (*Sırım'a arkalar-daki tabureyi göstererek*) Geç otur şuraya. (*Sırım otururken*) Dur oturma. Gel. (*Sırım yaklaşır*) İlaç torbam sendeydi değil mi? (*Sırım torbayı uzatır*) Yok istemiyorum, kalsın sende. (*İç cebinden cüzdanını çıkartır, kolundan saatini çıkartır, uzatır Sırım'a*) Bunları da al, koy torbaya. Dikkat et ha. Para var cüzdanda. Çaldırırsan aç kalırız bu ay.

SIRIM – (*Kalın ve terbiye görmemiş sesiyle*) Rahat ol sen. (*Oturur*)

ROJ – Fuzuli?

FUZULİ BEY – Kusura bakmayın. Merhabalar.

ROJ – Küçük bey kim oluyor?

FUZULİ BEY – Kim?

SELAMİ – (*Sırım'ı işaret ederek*) Şu sırığı soruyor.

FUZULİ BEY – Ha o mu? Sırım o.

SUZİ – Sırım mı?

FUZULİ BEY – Kuzenim.

HEPSİ – Kuzenin mi?

FUZULİ BEY – Hayır! Yeğenimin torunu!

SELAMİ – Esnaf mı Sırım Bey?

FUZULİ BEY – Evet, esnaf! Çorbacıda çalışıyor! Sana ne!

SELAMİ – Kızma canım, sordum sadece.

FUZULİ BEY – Mektep tatildeymiş, açılıncaya kadar oyalanıyor.

Yani aslında asıl mesleği değil şeylik. Şey için yapıyor...

SUZİ – Fantezi.

FUZULİ BEY – Yok değil..

SELAMİ – Avanta.

FUZULİ BEY – Alakası yok. Meşgale.

SELAMİ – Hani bir romanda okuyacak olsan muharrir mübalağa etmiş dersin. Ama hakikat işte. Hey kurban olduğum..

FUZULİ BEY – Neymiş o?

SELAMİ – Yıllar sonra küçük yeğen ve büyük büyük amca çorbacıda karşılaşıyorlar. (*Kahkaha atar. Hepsi güler*)

FUZULİ BEY – (*Sırım'a Selami'yi göstererek*) Bu gördüğün adam Las Vegas kumarhanelerinde sıfır tükettince karısını gangsterlere rehine olarak bırakmıştı.

SELAMİ – Fena mı oldu? Tarihe geçti sayemde.

FUZULİ BEY – Üstat efendi neredeler?

ROJ ve SUZİ – Cehennemdeler.

FUZULİ BEY – Nerde o günler?

ROJ – Ayrı soyunacakmış haşmetmeap.

SELAMİ – Ne?

ROJ – Öyle.

FUZULİ BEY – Sebep?

ROJ – Sınıf farkı. Büyük aktör ve kalaslar meselesi.

FUZULİ BEY – Puşt!

SELAMİ – Puşt ki ne puşt!

FUZULİ BEY – Yahu bu gece onun menfaati için tertip edildi. Yani teşekkür edeceği yerde... Hani şeytan diyor ki...

SUZİ – Geberip gitsin.

FUZULİ BEY – Aynen öyle.

SUZİ – (*İmalı*) Doğruysa yani?

SELAMİ – Ne doğruysa?

SUZİ – Anlatılanlar. (*İmalı, Roj'u kastederek*) Yani öyle söylediğini beyefendiden duyduk da...

ROJ – Ben yalan söyledim mi bugüne kadar?

SUZİ – Bilemem.

ROJ – Ne demek bilemem!

SUZİ – Ay sıkıldım artık bu repliklerden. Bütün yalancılar pağan, aynı şeyi tekrarlıyor, “Ben yalan söyledim mi şimdiye kadar?” (*Alayla*) Hayır canım, söylemedin.

FUZULİ BEY – (*Usulca Selami'ye*) İğneliyor kaltak.

SELAMİ – Hem de ne biçim... Dur şimdi. Arkadaşlar, bir komplo ile karşı karşıyayız.

SUZİ – Yüzde bir milyon.

ROJ – Nasıl yani?

SELAMİ – (*Roja*) Senden başka işiten var mı?

ROJ – Ben de işitmedim ki. Nasıl işitebilirim? Herif hem müzmin sağır hem konuşmıyor. Hani konuşabilse işitirim.

SELAMİ – Peki Harpagon'un bizimle soyunmak istemediğini nasıl anladın? Hadi bakalım. Erkeksen ver cevabını.

ROJ – Yahu herif kostümlerini öbür odaya taşıttı. Mimik yaparak sebebini sorduğumda ise öyle bir bakış fırlattı ki anlatamam size. O bakışın altında neler yoktu ki? ‘Siz adam mısınız!’ mı ararsın, ‘Ciğeri beş para etmezler!’ mi ararsın, ‘İstidatsızlar’ mı ararsın?.. Şerefsiz!

SELAMİ – Biz mi oluyoruz ciğeri beş para etmezler ve istidatsızlar?

ROJ – Evet. Resmen öyle baktı.

SELAMİ – Hem de puştun önde gideni!

FUZULİ BEY – Hem de ne! Hem öyle hem böyle...

SELAMİ – Üstelik bedava oynatıyor bizi. Ne o rahat konuşsun diye gırtlığına cihaz takılacakmış. Bana ne! Sen onu banknotları boruya tıkmadan önce düşünecektin. Ne bilsin yeni gelen oda arkadaşın senin soba yakmadığını? Bir kibritle böyle kül olur işte bütün paracıkların. Sonra inme de iner, sesi de kurur insanın. Ahmak. Geri zekâlı cimri. Ayrıca ben size bir şey söyleyeyim mi? Sadece oyun için değil, provalar için de para vermeli.

SUZİ – Doğru ya.

SELAMİ – Olmaz ki. Ne mecburiyetim var benim işimi gücümü bırakıp gelmeye? Yüz kırk yaşında adamım ben. Bir sürü hastalığım var...

Nefes darlığım var... (*Konuşmasını sürdürürken aynı anda diğerleri de başlar.*) bel fitiğim var... sonra safra kesem... Üstüne üstlük damarlarım da sertleşmiş.

SUZİ – (*Aynı anda.*) Benim de boynumda, omuzlarımda, bacaklarımda kireçlenme var. Ayrıca depresyodayım...

ROJ – (*Aynı anda.*) Bende de asabiyet, huzursuz bacak sendromu, fistül, kıl dönmesi..

FUZULİ BEY – (*Aynı anda.*) Benim de taşıkardim, kolesterolüm, şekerim, yüksek tansiyonum ve de en mühimi, önlenemez hayvani dürtülerim var..

Ama henüz bende sertleşme yok çok şükür.

ROJ – Bedava prova mı olur? Hem artık genç değiliz ki. Ben de yüz otuz dokuz oldum geçtiğimiz ikinci teşrin...

SELAMİ – Biz de yedik. Değil mi Fuzuli?

FUZULİ BEY – Ufal da...

ROJ – Önce prova, akşamına oyun. Çüş derler adama.

SUZİ – Ama ne!

FUZULİ BEY – Ayrıca size bir sır vereyim mi? Hani dediniz ya az önce paraları tıkmadan önce düşünecekti diye... İşte o durum biraz karışık.

HEPSİ – Hangi durum karışık?

FUZULİ BEY – Yani demek istediğim, hakikaten yanmış mıydı sizce paracıklar?

HEPSİ – Atıyorsun!

SUZİ – Ne peki işin aslı?

FUZULİ BEY – Yardım almak için çıkarıldı o yangın.

Hepsi – Atıyorsun!

FUZULİ BEY – Gerçi sonra babayı aldı ama...

ROJ – Madem öyle, niye üzüntüden bu hallere düştü?

FUZULİ BEY – Yalaaan. Hepsi senaryooo. Herif aktöör.

SUZİ – (*Şaşkın*) Şu an ben şiddetli bir travma geçiriyorum.

FUZULİ BEY – Neyse. Ben söyleyeceğimi söyledim. (*Sırım'a*) Sırımım. İlaç torbası sende değil mi güzelim?

ROJ – Yani şimdi Harpagon...

FUZULİ BEY – (*Sırım'a*) Orada sarı bir kutu olacak.

ROJ – Dinliyor musun beni? Yani şimdi Harpagon...

FUZULİ BEY – (*Keserek*) Amaan... Zehir zıkkım olsun. Konuşmaya bile değmez. (*Sırım kutuyu getirmiştir*) Suyu da ver şurdan.

SELAMİ – Zehir zıkkım olsun.

SUZİ – Zehir zıkkım olsun.

ROJ – Zehir zıkkım olsun.

NEFERTİTİ – İyi akşamlar.

(*Hepsi Nefertiti'ye döner. Sessizlik. Nefertiti kendinden emin, ağır ağır girer. Kafasında turuncuya yakın lime lime olmuş bir peruka. Üzerinde aynı eskilikte kürk, zamanında seçkin olduğu anlaşılan yer yer taşları dökülmüş bantlı ve topuklu bir ayakkabı. Altında şoset çoraplar. Elinde baston ama dik olmaya çalışmaktadır. Diğer elinde eski püskü gece çantası.*)

FUZULİ BEY – (*Sırım'a usulca*) Ayağa kalk! (*Sırım şaşkın, olduğu yerde kalkar*)

ROJ – Nasılsın Nefertiti?

NEFERTİTİ – (*Duymazdan gelir, Fuzuli Bey'e*) Sen hiç yaşlanmayacak mısın Fuzuli?

FUZULİ BEY – Sizi örnek alıyorum primadonnam.

NEFERTİTİ – Desene doğru yolu buldun nihayet.

FUZULİ BEY – Sağlığınıza duacıyım.

NEFERTİTİ – Buna memnun oldum.

FUZULİ BEY – Hangisine?

NEFERTİTİ – Efendim?

FUZULİ BEY – Efendim?

NEFERTİTİ – Ophelia'yı kim oynuyordu?

FUZULİ BEY – Ophelia'yı kim mi oynuyordu? (*'Bilmiyor musun' gibilerden*) Suzi.

NEFERTİTİ – Suzi?

FUZULİ BEY – (*Suzi'yi göstererek*) Bizim Suzi.

NEFERTİTİ – (*Alayla*) Suzi. (*Küçümseyerek süzer*) Esvap ütücüsü

Suzinak. Sanayi inkılabı sonrası sınıf atlayıp son ütücü olmuştu. Hayırlı olsun yeni rolün.

SUZİ – (Soğuk) Teşekkür ederim.

NEFERTİTİ – (Suzi'ye sırtını dönerken mırıldanır) Paçoz.

SUZİ – (Elindeki fırçayı sertçe masaya çarparak) Canın çıksın!

NEFERTİTİ – (Sese tekrar döner) Bir şey mi oldu?

SUZİ – Hayır.. şey.. fırçayı düşürdüm de.

NEFERTİTİ – Parkinson mu?

SUZİ – Hayır. Heyecan.

NEFERTİTİ – Kolay değil tabii. Koca rol. (Suzi'ye tekrar sırtını döner)

FUZULİ BEY – (Sırım'a usulca) Çok meşhur bir aktristir. Beni de ayrı sever. (Sırım bön bön bakar) Ne fotoğraflarımız var birlikte çekilmiş. Galalarda, turnelerde.. Altınboynuz plajında.. Koca poposuyla. (Güler. Sırım da sırtır, fısıltıyla) Bakma Nefertiti dediğimize, asıl adı Bağdagül bunun.

NEFERTİTİ – (Selami'ye) Nasıl keyifler?

SELAMİ – Efendim?

NEFERTİTİ – Keyifler diyorum...

FUZULİ BEY – (Sırım'a usulca) Âşıktı bana.

SELAMİ – Piyango biletine amorti bile çıkmadı, üçlü bahis büyük ihtimal yattı ve de en mühimi Harpagon paralarımızın üstüne yatacakmış.

NEFERTİTİ – Paralarımız mı? Hangi paralarımız?

SELAMİ – Yani.. Ben bilmem. Roj attı bu fikri ortaya. (Usulca kadının kulağına eğilir) Roj bu. Her zamanki gibi tatsızlık çıkarmak istiyor. Aklı sıra bizi birbirimize düşürecek. (Roj'a döner.) Söylesene Roj. Yabancı yok aramızda. Roj?

ROJ – Ne söyleyecekmişim?

SELAMİ – Bedava prova olmazmış. Öyle dedin ya az önce.

ROJ – Evet. Döneminin en seçkin oyuncularını kullanarak kendi menfaati için bir gece düzenliyor, karşılığında kuru bir teşekkür bile almadığımız gibi bir de aşağılanıyoruz.

NEFERTİTİ – Hakikaten böyle mi düşünüyorsun Roj?

ROJ – Başka türlü mü düşünmem icap ediyor?

FUZULİ BEY – (Usulca Sırım'a) Oyundan sonra gösteririm hepsini.

SIRIM – Neyi gösterirsin?

FUZULİ BEY – Fotoğraflarımızı. Odam ayrı benim. Tek kalıyorum.

NEFERTİTİ – Ne diyeyim? Sadece teessüf ederim sana Roj.

SELAMİ – (Atılır) Ben de öyle. Ben de teessüf ederim sana Bay Roj

Kopar. Bir aktörün içler acısı durumundan zerre kadar anlamıyorsun. Ganj nehrinden ölü balık avlamaya benzemez bu işler.

ROJ – Nerden çıktı şimdi bu?

SELAMİ – Bilmem artık. Sahte Hollywood'un acemi Raj Kapoor mukallidi seni!

ROJ – Anlamadım?

SELAMİ – Kalpazansın be sen!

ROJ – Bak, lafını bil.

SELAMİ – Sanat kalpazanısın sanat! Ben Raj Kapoor'un yerinde olsam mahkeme kararıyla piyasadan toplatıp imha ettiririm be seni!

NEFERTİTİ – Niye canım... Zavallının varlığından ne Raj Kapoor'un ne de piyasanın haberi oldu.

SELAMİ – Öküz!

ROJ – Susturun şunu, yoksa elimden bir kaza çıkacak.

SELAMİ – (Nefertiti'nin arkasına geçerek kendini garantiye alır.)

Süründün be! Kendi kendini yok ettin.

ROJ – Çizmeyi aşırıyorsun ama!

SELAMİ – (Roj'a yaklaşıp) Dost acı söyler.

ROJ – Dost mu?

FUZULİ BEY – (Elini Sırım'ın elinin üstüne koyarak, birdenbire) Çok yalnızım.

SELAMİ – Sakın! Sakın döneklık yaptığımı düşünecek kadar alçalma Roj Kopar. Sakın!.. Kabul. Ben de kızıyorum Harpagon'a. Hatta bazen öyle öfkeleniyorum ki, istemeyerek de olsa,

şuursuzca da olsa, az önce yaptığım gibi ağza alınmayacak sözler sarf edebiliyorum. Tıpkı sürekli dalaşan ama gene de birbirlerinden kopamayan tek yumurta ikizleri gibiyiz biz. Selami ve Harpagon.

NEFERTİTİ – O davudi sesli sanatkâr bugün konuşamıyor Roj. Ve bu sebeple de, kendisi için tertip edilen saygı ve destek gecesinde, Hayalet rolü ile avunmak zorunda kalıyor. Üstelik gözü gibi sevdiği Hamlet'i üçüncü sınıf oyunculara bırakarak yapıyor bunu.

ROJ – Bu taş bana mı Nefertiti?

NEFERTİTİ – Taş değil ahmak adam. Devasa bir astroid.

ROJ – Teessüf ederim.

NEFERTİTİ – Onu bile edemezsin sen.

FUZULİ BEY – (*Nefertiti ve Roj'u göstererek*) Bu ikisi evliydi eskiden. Nasıl da belli oluyor değil mi? Karı Harpagon'u bırakıp buna kaçtı. Ben çocuktum o zamanlar. Bunların hepsi benden büyüktür aslında.

SELAMİ – Bir de utanmadan 'Bu taş bana mı?' diye soruyor. Taş görmek istiyorsan yüreğine bak!

ROJ – Sen önce kendi yüreğine bak!

FUZULİ BEY – (*Sırım'a*) Taş yürekli demek istiyor.

ROJ – (*Selami'ye*) Pis örnek!

SELAMİ – İçim dışım bir benim oğlum. Bilen bilir Sahipsiz Selami'yi.. Harpagon'a, yani Korkut kardeşime zaman zaman öfkelensem bile şu acı hakikati hiçbir zaman aklımdan çıkarmam ben. Biz bir avuç insanız arkadaşlar. Ve de birbirimizi gömüyoruz. Ölenleri omuzlayıp atıveriyoruz çukura. (*Gözleri yaşarmıştır*) Ben... ne arkadaşlarımı gömdüm, ne dostlarımı... (*Ağlar gibi*) Ah ölümler! Can dostlarım! Bir zamanlar bütün hayallerime ortak olanlar! Kulak verin bana!

FUZULİ BEY – Nasıl döktürüyor ama?

SIRIM – Acayip.

SELAMİ – Romeo'nun dediği gibi... “Ve bennn...”

FUZULİ BEY – İyi izle şimdi.

SELAMİ – “Ve bennn.. makûs talihin boyunduruğunu kırarakkkk... dünyadan ve hayattan bezmiş vücuttan ayrılarakkk.” (*Durur*)

FUZULİ BEY – (*Sırım'a*) Sanat bu işte.

SELAMİ – (*Unutur*) Neydi gerisi?

ROJ – (*Hatırlatır*) “Ebedi istirahatımı.”

SELAMİ – “Ebedi istirahatımı.” (*Roj'a*) Teşekkür ederim kardeşim.

ROJ – Mühim değil.

SELAMİ – Ne diyordum? (*Roj'a*) Müdahale etmesen olmaz! Mahsus giriyor araya. Şaşırtmak için.

NEFERTİTİ – Her neyse. Mesaj alınmıştır. (*Selami'ye*) Sevgili kralım Claudius. Artık işimize bakalım.

SELAMİ – Elbette kraliçem. Sizin telgrafınız da alınmıştır.

NEFERTİTİ – Danimarka kraliçeliği tuhaf geldi bana Selami. Benimseyemedim bir türlü.

SELAMİ – Ben de bütün gece aynı şeyi düşündüm. Juliet'siniz siz. Hem de tam yüz yirmi beş yıldır Juliet'siniz. Bu asırlık sütkuzusunu... bu tevellüdü Dionizos ayinlerine dayanan... (*Toparlar.*) peri kızını... Ophelia'nın kaynanası olarak görmek, inanın bana da pek inandırıcı gelmiyor.

NEFERTİTİ – Bir de seyirciyi düşün. Çok yadırgayacaklar çok. Ama ne yaparsın ki mukaddes vazife. Mühim olan dostumuz Harpagon'un sağlığı. Yegâne dileğimiz onun o eşsiz sesini yeniden duyabilmek.

SELAMİ – Kardeşim benim. Nasıl da gürlendi sahnede. (*Roj belirgin bir şekilde gırtlaklarını temizleyerek burnundan rezonanslı bir ses çıkartır. Diğerleri bir an ona bakarlar. İmalı*) Şimdilerde rüzgârın istikameti değişti. Başlar ayak, ayaklar baş oldu.

ROJ – Yani aslında ben Hamlet rolüne layık değilim. Onu mu ima ediyorsun?

FUZULİ BEY – Mesaj alınmıştır. *(Abartılı bir kahkaha atar.)*

ROJ – *(Selami'ye)* Söylesene, onu mu ima ediyorsun?

SELAMİ – Ben bir şey söylemek istediğim zaman ima etmem.
Direkt söylerim...

ROJ – *(Araya girerek.)* Hayır bileyim de...

SELAMİ – *(Konuşmasını sürdürmektedir.)* Şu anda mevzu arkadaşımızın davudi hançeresine kavuşması.

ROJ – *(Araya girerek.)* Söylesene, onu mu ima ediyorsun?

NEFERTİTİ – *(Yüksek tonla konuşmaları keser.)* Şu anda mevzu bu gece oynanacak olan oyun. Harpagon'a şans dilediniz mi?

SELAMİ – Ben az önce öptüm yanaklarından.

SUZİ – Ben de.

ROJ – *(Suzi'ye)* Ne zaman?

SUZİ – Ne, ne zaman?

SELAMİ – *(Suzi'ye)* Kaş kalemini alabilir miyim Suzi?

SUZİ – Elbette Selami.

ROJ – *(Suzi'ye)* Ne zaman diye sordum.

SUZİ – *(Selami'ye)* Kullandıktan sonra ver ama.

NEFERTİTİ – *(Gözü Sırım'a takılır)* Kim bu delikanlı?

FUZULİ BEY – Sırım.

NEFERTİTİ – Kendi dili yok mu?

SELAMİ – *(Uzulca Nefertiti'nin kulağına eğilerek)* Otuz kere söyledim, sokma şu itleri kulise diye.

ROJ – *(Suzi'ye)* Suzi?

SUZİ – Susar mısın Raci!

FUZULİ BEY – *(Kadına sempatik görünmek için yarı alaylı)* Evet.

Adı Sırım. Talebe kendisi. Şey üzerine tahsil görüyor. Elekttronik beyin.

SIRIM – *(Düzeltir)* Bilgisayar.

FUZULİ BEY – Tasavvurcusu.

SIRIM – Tasarımcısı.

FUZULİ BEY – Evet.

SELAMİ – Aynı zamanda çorbacı.

FUZULİ BEY – Hadi ordan!

SELAMİ – İşkembe üzerine de ihtisası var. Özellikle tuzlama üzerine.

(Nefertiti ve Sırım dışındakiler güler.)

FUZULİ BEY – Çamur atıyor.

SELAMİ – *(Kalemi Suzi'ye uzatarak)* Al hayatım kalemini.

FUZULİ BEY – Sırım iyi aile terbiyesi görmüş, seviyeli, tahsilli, hisli bir genç. İstidatlı da..

NEFERTİTİ – Ne güzel. *(Çaktırmadan Roj'a göz atarak)* Tıpkı Hamlet gibi.

(Roj ansızın elinden kılıcını düşürür)

FUZULİ BEY – Övmek gibi olmasın hançeresi de çok kuvvetli. Diksiyonu.. sesi...

NEFERTİTİ – Siz misiniz sesi?

FUZULİ BEY – Efendim?

NEFERTİTİ – Ne harikulade bir hususiyet.

FUZULİ BEY – Anlayamadım?

NEFERTİTİ – Fuzuli'nin başkaları için konuşan bir sesi var. Keşke bu ses sadece çorbacılar için değil de, aktörler adına da konuşabilseydi.

ROJ – Aktörler mi?

NEFERTİTİ – Dostumuz Harpagon bütün ihtişamıyla sahnede, fakat sesi yok. Düşünsenize bir... Aynı dostumuz gene bütün ihtişamı ile sahnede, ve de konuşuyor. Çünkü Fuzuli Bey ona hançeresini hediye etmiş.

SELAMİ – Bir mucize olurdu bu!

ROJ – *(Kendi kendine murıldanır)* Hançeresini hediye mi etmiş?

FUZULİ BEY – Sırım da aktör olmak istiyor. Sahne sanatkârlığı imtihanlarına girecek. Birlikte çalışacağız. Şöyle bir yokladım, dirayetli çocuk.

SELAMİ – (*Yarı imalı*) Duydunuz mu yoklamış Sırım'ı lokantada.

FUZULİ BEY – (*Anlamazdan gelerek*) Dirayetli çocuk fakat üstüne gitmeli.

SELAMİ – E sen gidersin işte üstüne.

FUZULİ BEY – Merak etme gideceğim.

SELAMİ – Hiç kuşkum yok.

FUZULİ BEY – İmtihanda oynayacağı tiradları bile seçtim.

SELAMİ – Ne oynayacak imtihanda?

FUZULİ BEY – Hamlet.

ROJ – (*Ansızın kulak kesilir*) Ne!

NEFERTİTİ – Hamlet oynayacak ama henüz konuşmasını bile bilmiyor. Belki de sen öğreteceksin ona konuşmasını. Geceleri üşümesin diye üstünü örteceksin, ellerinle mamasını yedireceksin.. Bebeğin mi yoksa o senin? Ha Fuzuli? Bebeğin mi?

(*Sessizlik*)

SELAMİ – (*Konuyu değiştirir*) Demek Hamlet.

FUZULİ BEY – (*Birden ağlamaklı olmuştur, başıyla onaylayarak*) Evet, Hamlet. (*Ağlamaklı*) Bu sebeple de bu işin mutfağını bir koklamasın istedim.

NEFERTİTİ – Biriniz şu genç dostumuza antika koleksiyonculuğu ile aktörlüğün aynı kapıya çıkmadığını izah etsin.

ROJ – Ne zaman oynayacakmış Hamlet'i?

SELAMİ – Hele bi mutfaktan başlasın da koklamaya...

SIRIM – Ben okuyorum aslında.

SELAMİ – Sahi mi?

SIRIM – Söyledi ya.

FUZULİ BEY – Anlatsana bana yolda anlattıklarını. Hadi Sırım çekinme. Neydik bizler? Hadisene Sırım.

SIRIM – Aslında bütün kâinat bir bilgisayar oyunu.

FUZULİ BEY – İşittiniz değil mi?

NEFERTİTİ – (*Mırıldanarak tekrarlar.*) Aslında bütün kâinat bir bilgisayar oyunu.

SIRIM – Bizler yokuz aslında.

SELAMİ – (*Fuzuli'ye bakarak usulca Nefertiti'ye*) Normal birini getirse şaşardım.

NEFERTİTİ – (*Yarı alaylı*) Bırak anlatsın. Fırsat bu fırsat göster sin kendini. “Bizler yokuz aslında,” derken, aslında, “Ben de burdayım,” demek istiyor, Fuzuli'nin bebeği. “Ben de varım bu kainatta.”

SIRIM – Tam tersi. Yokuz.

NEFERTİTİ – Ben anlıyorum seni. Üzülme... (*Sırım'a yaklaşıp, yarı cilveli*) Nerdeyiz peki genç adam?

SIRIM – Sanalız sanal.

NEFERTİTİ – Yani?

SIRIM – Hiçbir yerde.

SELAMİ – Kim söyledi bunu sana?

SIRIM – Gazete yazdı.

FUZULİ BEY – Çok zekidir Sırım.

SELAMİ – (*İmalı*) Ne güzel.

ROJ – Ne zaman oynayacak?

FUZULİ BEY – Ne ne zaman oynayacak?

ROJ – Sırım.

FUZULİ BEY – Ne olmuş Sırım'a?

ROJ – Hamlet'i oynayacak dedin.

FUZULİ BEY – Ben öyle münasip gördüm.

NEFERTİTİ – (*Ansızın Suzi'ye*) Kaltak!

ROJ – (*Fuzuli'ye*) Kaltak!

NEFERTİTİ – (*Ansızın*) Ben de bu oda ne kokuyor diye düşünüyordum deminden beri. Leylak kokuyor burası. Nefret ederdim pis kokan kulislere. (*Çiçeklere yapışır*) Atın şunları çöpe.

SUZİ – (*Ayaklanır*) Bırak çiçeklerimi!

NEFERTİTİ – Yolarım kadın senin saçlarını!

SUZİ – Nah yolarsın! Kaldırım yosması!

NEFERTİTİ – Ağzını topla son ütücü!

SUZİ – Asıl ütücü senin kız kardeşindi, hoppa!

SELAMİ – Kendinize gelin kızlar.

NEFERTİTİ – *(Söylenerek kapıya doğru yürür)* Kulis yosması.
(Suzi'ye döner) Bana bak! Geldiğimde o süprüntüleri görme-
yeceğim bu odada! *(Çıkar)*

SUZİ – *(Arkasından)* Çiçeklerime süprüntü diyemezsin!

SELAMİ – Sen uyma ona. *(Roj'un son sözüne kadar aynı anda ko-
nuşmaya başlarlar.)* Yaşı ilerledikçe daha da çirkeleşiyor. *(Yap-
ma çiçekleri yerden alırken)* İhtiyarlığı hiç çekilmez bunun.

SUZİ – Niye götürüyorsun çiçeklerimi?

SELAMİ – Yeter Suzi, uzatma. *(Çiçekleri kostüm sandığına koyar)*

ROJ – *(Fuzuli Bey'e)* Demek Hamlet'i Sırım oynayacak?

FUZULİ BEY – Sen bana “Kaltak” diye hitap edemezsin!

ROJ – Burada da kazık öyle mi?

SUZİ – *(Ağlamaklı)* Hayır içime sindiremediğim nokta... niye ben?

(Suzi hıçkırarak ağlamaya başlar)

ROJ – *(Fuzuli Bey'e)* Demek arkamdan kuyumu kazıyorsun.

FUZULİ BEY – Kuyu mu? Ne kuyusu?

SUZİ – İçeri girdi, herkese hatırımı sordu, bana bi merhaba bile demedi.

SELAMİ – *(Kendi kendine)* Para konusu güme gitti.

(Konuşmalar biter. Kısa bir sessizlik.)

ROJ – Hamlet'imi kimseye kaptırmam ben!

(Karanlık)

2. SAHNE

(Hemşire, elinde lafların yazılı olduğu kâğıtlar, Harpagon tekerlekli sandalyede. Harpagon'un üzerinde eski bir pijama, yün hırka, saç sakalı birbirine karışmış. Gırtlığı sargılı, kulağında diğerlerinde olduğu gibi kulaklık, gözünde kalın camlı gözlükler. Harpagon'un yüzünü görmeyiz henüz. Sandalyesi sahne gerisine dönüktür. Geride Roj durmaktadır. Harpagon elini usulca kızın kalçasına doğru götürür, hafifçe okşamaya başlar, sonra bir şaplak atar)

HEMŞİRE – Ayy!

(Harpagon elindeki bastonu üç kez yere vurur. Hemşire Harpagon'un iskemlesini ağır ağır çevirir, Roj'a seslenerek.)

HEMŞİRE – Bu sahneyi baştan alacakmış.

ROJ – Baştan mı alacakmış? Nedenmiş o?

HEMŞİRE – Çünkü canı öyle istiyor.

(Roj, Harpagon'u izlemektedir. Kostümlü ve makyajlıdır.)

ROJ – Demek öyle istiyorsun. Nerede olursan ol; ister sarayda, ister düşkünler evinde... Veya sahnede. Evet, en mühimi bu. Sahnede bile. Üç kez vuruyorsun yere, herkes itaat ediyor, sorgusuz sualsiz. Emrindeki herkes... Herkes emrinde demek daha doğru olur. Tabiattaki bütün canlılar. Hatta, belki de küstahlığı iyice ele alarak, şöyle geçiriyorsundur içinden; “İstesem Kızıldeniz'i bile ikiye ayırabilirim.”

(Işık çoğalır. Harpagon ifadesiz, bastonunu üç kez vurur. Roj boş bulunur irkilir.)

HEMŞİRE – Çıkar mısınız sahneden Bay Roj?

ROJ – Bir mahzuru yoksa sebebini...

HEMŞİRE – (*Keserek*) Çünkü Bay Harpagon yalnız çalışmak istiyor!

ROJ – Ama ben yardımcı olabilirim kendilerine. Bu işleri sizden daha iyi bildiğimden emin olabilirsiniz.

HEMŞİRE – Siz temsile kadar biraz dinlenin isterseniz. Sinirleriniz yatışsın. Yeri göğü inlettiniz sabah sabah.

ROJ – Duyuldu mu o kadar?

HEMŞİRE – Duyulmaz olur mu?

ROJ – Övünmek gibi olmasın, pek bir kuvvetlidir hançerem. “İktidarsız adam,” diye haykırdığımı da işittiniz mi?

HEMŞİRE – Elbette. Ama kimi kastettiğinizi anlayamadım.

ROJ – Kendimi kastetmediğimi garanti edebilirim.

HEMŞİRE – Her neyse. Şimdilik ihtiyacı yok size.

ROJ – “Yeni Delhi aygırı,” derdi bana. Namım buydu.

HEMŞİRE – Oyunu farklı bir biçimde düzenledi Bay Harpagon. ‘Hamlet ve Kraliçe’ sahnesini de, ‘Hayalet ve Kraliçe’ olarak değiştirmek zorunda kaldık.

ROJ – Anlayamadım?

HEMŞİRE – (*Sesini yükseltir*) ‘Hamlet ve Kraliçe’ sahnesini de...

ROJ – Onu duydum. Sağır değilim çok şükür. Ama kimse bana bu değişiklikten bahsetmedi.

HEMŞİRE – Polonius’la olan sahnede varsınız ama. Ve artık Bay Harpagon da var o sahnede.

ROJ – (*Şaşkın*) Anlayamadım!

HEMŞİRE – (*Bağırarak*) O sahnede Bay Harpagon da var diyorum.

ROJ – Ben onu sormuyorum. Hayalet’in Polonius’un evinde ne işi var?

HEMŞİRE – Hayalet bu. Belli mi olur?

ROJ – Siz dramaturg musunuz, yoksa hemşire mi?

HEMŞİRE – Her ikisi desek?

ROJ – Anlayamadım..

HEMŞİRE – (*Biraz sesini yükselterek*) Beni tiyatro sınavlarına hazırlayacak. (*Roj şaşkın, kıza bakar*) Çok karizmatik bir insan Korkut... Bey.

ROJ – Öyledir kerata. Hepsi iyi hoş da, peki kraliçe ile nasıl konuşacak Harpagon? Yani Korkut Bey? Yani Hayalet?

HEMŞİRE – Konuşmayacak. Sadece dinleyecek. Sonra da tepki verecek.

ROJ – Nasıl yani?

HEMŞİRE – Ee, siz de yani!

ROJ – Pardon?

HEMŞİRE – Yılların aktörü için “nasıl yani?” diye sorulur mu?

NEFERTİTİ – (*Dışarıdan*) Canımın içiii! (*Yüzünde fazladan çizgi-ler, kraliçe kostümüyle girer, diğerlerine bakmadan Harpagon’un önüne gelir, döner, kostümünü gösterir*) Şimdi nasıl kostümüm? (*Harpagon eliyle ‘muhteşem’ dercesine hareket yapar*) Teşekkür ederim bir tanem. (*Harpagon, Nefertiti’ye eliyle öpücük yollar*) Ben de seni seviyorum minik patlıcanım. (*Hemşire’ye*) Lavman yapıldı mı?

HEMŞİRE – Yapıldı ama hala tık yok.

NEFERTİTİ – Tık?

HEMŞİRE – Bi boşaltsa rahatlayacak.

NEFERTİTİ – (*Harpagon’a*) Hadi ama nazlanma. Yap tıkını ki sahnede rahat rahat döktürebilesin.

ROJ – (*Nefertiti’ye bakarak, usulca söylenir*) Bi yalamadığı kaldı.

NEFERTİTİ – (*Yüzündeki gülücüğü bozmadan mırıldanır*) Geberemedin bir türlü. Çünkü ulu Tanrım, kurtlara yem olmadan önce uzun bir süre sürüm sürüm sürünmeni daha munasip gördü. Çünkü ulu Tanrım işini biliyor.

HEMŞİRE – Bir şey mi dediniz?

NEFERTİTİ – Onu hâlâ ne kadar sevdiğimi düşündüm sadece. Yüksek sesle mi düşündüm yoksa? Bunu hep yapıyorum ben.

(*Harpagon'a*) Ha, unutmadan... Bütün düşmanların dost maskeleri takmış aptortta bekliyor hayatım. Sana destekmiş gibi görünüyorlar ama aslında köstek olmaya gelmişler. Kendi aralarında teşkilatlanmışlar sanki bitanem. Seni yok etmeye çalışıyorlar. Sen onlara aldırma aslanım. (*Roj'a bakar.*) Ben nasıl oldu da koca bir dağı bırakıp, tümsek bile olmayı beceremeyen bir cüruf yığına kaçtım? Çocukluk işte. (*Harpagon'a*) Görüşürüz büyük aktör. (*Çıkar.*)

ROJ – (*Arkasından*) İşi gücü müzevirlik. Bacaklarına ilk naylon çorabı benim sayemde geçirdi. Bir sorsanıza, bana gelinceye kadar hayatında hiç jartiyer görmüş mü? Görgüsüz cahil.

(*Harpagon bastonunu vurur*)

HEMŞİRE – Çıkmanızı istiyor.

ROJ – Bana kaçtığı anda ellerini çil basmıştı. Büyükannem kılıklı karı, büyükanne!

(*Harpagon üç kez daha vurur*)

HEMŞİRE – (*Sesini yükselterek*) Tuvalet saati!

ROJ – Müsaade ederseniz sahneyi terk etmeden evvel size son bir şey daha sormak istiyorum. Sadece merak benimkisi. Mesela diyorum... Bay Harpagon kör olsa.

HEMŞİRE – O ne biçim söz? Ağzınızdan yel alsın.

ROJ – Yani farzımuhal diyorum. Ve de bir hayırsever ona gözlerini verse diyorum.. O gözlerini veren kişinin gözleriyle yeniden görebilir mi?

HEMŞİRE – Bilmem ki...

ROJ – Farzımuhal bendeniz. Gözlerimi versem... Laf aramızda uzağım şahanedir. Geçtiğimiz şubat ayında göç eden leylekleri seyretmiştim. Çıplak gözle.

HEMŞİRE – Şubat ayında!

ROJ – Yeminle size. Gargara yaparken başımı kaldırmış fezaya

bakıyordum. Bir de ne görsem beğenirsiniz? Leylek sürüsü. Uçuşup gitmişlerdi gözlerimin önünden.

HEMŞİRE – Leylekler mi?

ROJ – Evet.

HEMŞİRE – Benek benek.

ROJ – Yok, benek değil, leylek leylek. Muhacir kuşlar. Sürü halinde. Hatta bu soğukta niye geldiler diye geçirmiştim zihnimden. Ne diyorduk?

HEMŞİRE – Leylekler.

ROJ – Onu biliyorum. Oraya nereden geldik?

HEMŞİRE – Gözlerinizden.

ROJ – Sahi mi? (*Bir an hayranlıkla kıza bakar*) Size bir sır vereyim mi?

HEMŞİRE – Sır mı?

ROJ – Aslında benim de sizin gibi bir asistana ihtiyacım var. İlaçlarımı saatinde verecek, hatıratımı can kulağı ile dinleyecek, soğuk kış gecelerinde...

(*Harpagon bastonunu tekrar yere vurur*)

HEMŞİRE – Lütfen Bay Roj.

ROJ – Tamam, kısa keseceğim..

HEMŞİRE – Son cümle.

ROJ – Tamam, bağlıyorum. Ben gözlerimi verseydim diyorum mesela... sevgili Harpagon dostuma, yani eğer kör olmuş olsaydı.. ki ağzımdan yel alsın... Ne olurdu o zaman?

HEMŞİRE – Dünyaya kendi gözleri yerine sizin gözlerinizle bakmış olurdu.

ROJ – Ama bakan gene o olurdu, öyle değil mi? Roj değil yani. Harpagon.

HEMŞİRE – Evet. Öyle olurdu.

ROJ – (*Mırıldanır*) Bu kötü işte. (*Hemşire'ye döner*) Peki... mesela... göz değil de ses diyelim.

HEMŞİRE – Ses mi?

ROJ – Evet. Ses. Benim sesim. Göz yerine yani... Şey gibi... ne bileyim...

(Harpagon sinirle bastonunu yere vurur)

HEMŞİRE – Sonra konuşsak...

ROJ – Konuşmak. Konuşmak görmekten çok daha farklı bir şey öyle değil mi?

HEMŞİRE – Güle güle Bay Roj.

ROJ – Raci. Bana Raci diye hitap edebilirsiniz. Hususim size her zaman açıktır küçük hanım.

HEMŞİRE – Ben genelde konuşmayı tercih ediyorum Raci Bey.

ROJ – İsminizi lütfeder misiniz?

HEMŞİRE – Nick'im versem?..

ROJ – *(Elini kulağına götürür)* Ney?

(Harpagon bastonunu hiddetle üç kez yere vurur.)

HEMŞİRE – Güle güle.

ROJ – Ama ses daha farklı. Diğer organlar gibi değil.

HEMŞİRE – Altına edecek adam!

ROJ – *(Çıkarken.)* Ses daha farklı. Benim sesim. Roj'un sesi.

(Roj çıkar. Harpagon ifadesizce, elini Hemşire'ye doğru uzatır.)

HEMŞİRE – *(Harpagon'un elini tutar)* Burdayım canım.

(Harpagon'un yanına diz çöker, adamın saçlarını okşar, Harpagon hırıltılı bir ses çıkartır. Belli ki bir şey söylemek istiyordur.) Tamam bebeğim. Yorma kendini.

HARPAGON – *(Bir süre zorlandıktan sonra hırıltılı bir sesle)* Seni seviyorum.

(Karanlık)

3. SAHNE

(Lokal ışık. Roj sandığın üstüne oturmuş, kulağında aksesuar telefon ahizesi, önünde çikolata kutusu, ispirto şişesi, telefonla konuşur gibidir. Bir yandan da çikolata yemektedir.)

ROJ – Neler söylüyorsunuz! Demek tıp o kadar ilerledi. Demek benim ses tellerimi bir başka insana nakletmek mümkün olabiliyor artık. Şaka değil bu değil mi? Yanlış anlamayın, bütün bunlar bana masal gibi geliyor da... Birinin kostümünü bir başka kişiye giydirmek gibi. Enteresan. Kimin oluyor o zaman kostüm? Verenin mi, giyenin mi? Başka bir deyişle, o kostümü eski sahibinin üzerinden tanıyanlar, yeni giyenin üzerinde gördüklerinde, hangisini hatırlıyorlar acaba? *(Dinler.)* Ne diyorsunuz! Hani insanın neredeyse Pinokyo'nun bile konuşabileceğine inanası geliyor. Aslında bütün bunları sizin ağzınızdan işitmek, şahsım adına çok umut verici. Yani... kusura bakmayın tekrar tekrar soruyorum. Ben diyorum... mevcut olmasam bile demek istiyorum... sesim konuşabilir değil mi bu boşlukta? Hatta Hamlet'in, Othello'nun, Oidipus'un, Macbeth'in, Kreon'un, Malvolio'nun, Oberon'un, Tartuffe'un, Franz'ın, Truffaldino'nun duyguları; benim ses tellerimim titreşimleriyle yayılabilir sonsuzluğa. Öyle değil mi? O halde gönüllü birini bulmalı. Ya da ihtiyacı olan diyelim. Evet. Bu daha doğru olur. Benim sesime ihtiyacı olan biri. Hastanız mesela. Bay Harpagon. Düşünsenize Bay Harpagon'un benim sesimle haykırdığını... Bir taşla binlerce kuş. Ne Hamletler, ne Antoniuslar... Brutuslar. *(Karşısındakini dinler gibi durur)* Kusura bakmayın, sudan bir merak sebebiyle alıkoydum

sizi. Ben de zaten hazırlanayım artık rolüme. Size iyi seyirler efendim. Tekrar hoş geldiniz muhterem baştabip beyefendi. Temsilimize şeref verdiniz. *(Dinler)* Hay aksi, kalamayacaksınız demek? E tabii, ameliyat daha önemli. İnsan hayatı. Güle güle efendim. Görüşmek üzere. Saygılarımı sunarım başhekim beyefendi. Görüşmek üzere. *(Gözleriyle güya adamın gidişini takip eder, arkasından)* Muhtaçsın bana Harpagon! *(Sahne kararır. Perde)*

2. PERDE

1. SAHNE

(Sahne karanlık. Yazı belirir; “Roj’un akıl almaz akıbeti ve de Nefertiti’nin yüz yıllık nefreti...” Fonda; Selami, Fuzuli ve Roj’un çok eskiden çekilmiş gençlik görüntüleri akar. Bir temsil sırasında kaydedilmiş görüntülerdir bunlar. Replikler fondan cızırtılı sesler halinde gelmektedir.)

MARCELLUS (ROJ) – “Horatio’ya kalırsa bir hayal görmüşüz biz. İnanmak istemiyor bir türlü, iki kez gördüğümüz korkunç şeyin hayalet olduğuna.”

BERNARDO (SELAMİ) – “Gel Marcellus, biraz oturalım da şöyle, kale duvarı gibi söz işlemeyen kulaklarını bir kez daha kuşatalım iki gecedir gördüğümüz şeyle.”

HORATIO (FUZULİ) – “Aman, sus, işte bak, geliyor...”

(Görüntü biter.)

SELAMİ – *(Güya salona duyurmamaya gayret ederek)* Sükûnet!

(Sessizlik. Önce Roj’un öksürüğü duyulur, kesik kesik başlar, ardından tıkanırcasına öksürür, ardından bir diğeri, derken hepsinin öksürük, tıkanma ve gırtlak temizleme sesleri birbirine karışır... Sessizlik... Cızırtılı bir boru efekti verilir, ardından rüzgâr. Nefertiti, Selami, Fuzuli Bey ve Suzi belirirler. Hepsi oyun kostümleri içersinde, ellerinde baston, kulaklarında kulaklık, kral ve kraliçenin başlarında taçları, hepsi pürmakyaj... Oyuncular belirince birkaç silik alkış duyulur)

SELAMİ – *(Kral gibi)* “Sevgili kardeşinizin ölümü bütün ıstırabıyla içimizde henüz. Yüreklerimiz yaralı ve bütün krallığımız ke-
derden çatılmış bir tek kaş sanki hala. Mütemadiyen onu dü-
şünmekle birlikte kendimizi de unutmayalım diyoruz. Onun
için, eskiden yengemiz olan bu kadını, yaşlı bir sevinçle, bir
gözümüz ağlayıp, bir gözümüz gülerek, düğünde cenaze, cena-
zede düğün türküleri söyleyerek, acıyla tatlıyı birleştirmesini
bilerek, eş ettik kendimize, evlendik. *(Nefertiti’yi göstererek.)*
Sevgili kraliçem Gertrude.” *(Nefertiti selam verir.)* “Lütfen
bizi yalnız bırakın sevgili kraliçem. Hamlet’i gizlice buraya
çağırttık el altından. Gelince, bir rastlantıymış gibi, ansızın...
(Suzi’yi göstererek) Ophelia çıkacak karşısına.”

FUZULİ – *(Usulca Suzi’ye.)* Hadi göreyim seni. *(Suzi şaşkın,
Fuzuli’ye bakar.)* Kır şeytanın bacağına!

SELAMİ – “Babası Polonius’la ben, iki casus olarak, saklanıp bir
yana, görülmeden görerek, anlayacağız Hamlet’in davranış-
larına göre, sevda yüzünden mi, değil mi bu dertli halleri?”

NEFERTİTİ – “Peki, gidiyorum Claudius. Ama bilsen Ophelia,
ne kadar isterim, senin tertemiz güzelliğin olsun oğlum
Hamlet’in çılgınlığının mutlu sebebi.”

SUZİ – “Öyle olmasını dilerim kraliçem.” *(Sessizlik. Biraz daha
yüksek, tekrarlar.)* “Öyle olmasını dilerim kraliçem.”

NEFERTİTİ – Anlayamadım?

SUZİ – *(Daha yüksek)* Öyle olmasını dilerim kraliçem!
(Sessizlik.)

SELAMİ – *(Baştan alır.)* “Sevgili Gertrude, yalnız bırakın bizi.
Hamlet’i gizlice buraya çağırttık el altından...”

NEFERTİTİ – *(Keserek.)* Orayı geçtik.

SELAMİ – *(Bir an bakar.)* Anlayamadım?

NEFERTİTİ – Devam.

SELAMİ – *(Hatırlamaya çalışır.)* “Aman ne doğru, ne yaman bir
kırbaç vicdanımın suratına!”

NEFERTİTİ – Henüz oraya gelmedik.

SELAMİ – Ya?

NEFERTİTİ – Devam dedim!

SELAMİ – “Ah ne ağır bir yük bu beni ezen.”

SUZİ – Çok atladın.

SELAMİ – *(Bir an Suzi’ye bakar.)* Sana ne! Hayır, sana ne! Beğendin
mi yaptığını.. Ophelia! Hep senin yüzünden!

SUZİ – No oldu? *(Cevap alamaz)* Ne oldu?

SELAMİ – Trak geldi!

*(Karanlıkta küçük bir el feneri ışığı belirir, Hemşire görün-
mez, ama elindeki kâğıtlara bakarak sufle verdiği anlaşılır)*

HEMŞİRE – *(Fısıltıyla)* “Hamlet’i buraya çağırttık el altından,
gelince, bir rastlantıymış gibi...” *(Selami duymaz. Sessizlik.
Daha yüksek)* “Hamlet’i buraya çağırttık el altından, gelince,
bir rastlantıymış gibi...” *(Selami gene duymaz. Daha da yüksek)*
“Hamlet’i buraya çağırttık el altından!” *(Kısa bir sessizliğin
ardından söylenir)* Tık yok!

SELAMİ – *(Gene anlamamıştır, uydurmaya başlar)* Hamlet’i biz...
çağırttık çağırmasına da, numara aslında. Hamlet buraya ge-
lince karşısında Ophelia’yı bulacak. Sonra da biz kızın babası
Polonius’la, ki bu rolü değerli dostum Fuzuli Bey oynayacak...

(Kulisten Sırım’ın alkışı, sonra da ‘Bravo,’ diyen sesi gelir.)

NEFERTİTİ – *(Şaşkın)* Neler saçmalıyorsunuz!

SELAMİ – *(Usulca)* Mevzu aynı.

NEFERTİTİ – *(Rolünü ciddi bir biçimde oynamaya başlar)* “Peki,
gidiyorum... Ama bilsen Ophelia, ne kadar isterim senin ter-
temiz güzelliğin olsun Hamlet’teki çılgınlığın mutlu sebebi.”
Ophelia– “Öyle olmasını dilerim, kraliçem.”

NEFERTİTİ – Daha yüksek sevgili Ophelia. Yoksa sizin de mi ses
tellerinizde bir problem var?

OPHELIA – (*Şaşırır, öfkelenir*) Kendimi bildim bileli sesimi dururmakla alakalı hiçbir problemim olmadı, sevgili kraliçem. Sakın o problem dediğiniz şey, sizin kulaklarınızı mesken tutmuş olmasın?

FUZULİ BEY – (*Şaşkın*) Neler oluyor?

SELAMİ – Toparlarız şimdi.

NEFERTİTİ – Kulaklarımı bilmem ama annem yaşına gelinceye kadar köşelerde oturup, sonra da bu mabede adım atmaya kalkanların, benimle daha çok problem yaşayacağını garanti edebilirim.

OPHELIA – Tevellüdünüzü öğrenebilir miyim, bir sakıncası yoksa?

NEFERTİTİ – Size Ophelia demek bile zul geliyor bana.

Ophelia– (*Ağlamasını bastırmaya çalışarak*) Şu an ben de oldukça zorlanıyorum pek muhterem kraliçe hazretleri. Hakikaten zorlanıyorum.

NEFERTİTİ – Bütün mesele ne biliyor musun aksak çekirge? Olmak ya da olmamak.

FUZULİ BEY – (*Usulca Selami'ye*) Hamlet'in değil miydi bu sözler?

SELAMİ – Gönderme yapıyor.

SUZİ – Ölürsem cesedim kurtlanıp da kokmasın diye geceleri kapısını açık bırakıp yatan ben değilim sevgili kraliçem.

FUZULİ BEY – Fena yaraladı.

SELAMİ – Canevinden vurdu.

NEFERTİTİ – Netice itibarıyla, kendini var edebilmek ya da yok olup gitmek. Gerisi fasarya.

SELAMİ – (*Fuzuli Bey'e*) Gördün mü nereye bağladı?

NEFERTİTİ – Ve de ne yazık ki pis kokulu küçük muhteris, tabiat bu hususta hiç de adil davranmamıştır. Tabiatı adalet diye bir kavram yokken, sanatta nasıl olsun? Yalan mı, leylak kazanına düşmüş sahte Ophelia? (*Suzi ağlamasını iyice bastırarak, öfkeyle Nefertiti'ye bakar*) Şimdi arzu edersen söyleyebilirim tevellüdümü.

(*Suzi bir süre bakar ve hıçkırarak ağlamaya başlar.*)

SELAMİ – (*Bütün gücüyle*) İşte! Hamlet geliyor!

FUZULİ BEY – Nerde?

SELAMİ – Yolda. Az sonra burada olur. Hadi hanımlar siz de çıkın artık. Biz de Polonius dostumla şu perdenin arkasına saklanacağız. Sırım soracak olursa, merak etmesin kardeş sayılırız.

FUZULİ BEY – (*Sırım'la ilgili espri hoşuna gitmiştir, Sırım'a duyurmak için sürdürür*) Bir dakika Sırım yüzlü kralım.

SELAMİ – (*Durumu anlar, o da Sırım'a duyuracak biçimde sürdürür*) Söyle Sırımıyus. (*Kulisten Sırım'ın kahkahası gelir. Bu reaksiyon ikisinin de hoşuna gitmiştir.*)

FUZULİ BEY – Bir dakika, Sırımıyus'un sıırım boylu kralı.

SELAMİ – Boku çıktı. (*Ellerini çırparak*) Hadi bakalım. (*Suzi'yi koldundan tutarak, sağ kulisi gösterir*) Siz bu taraftan Desdomona.

SUZİ – (*Ağlayarak düzeltir*) Ophelia!

SELAMİ – Anladık, güle güle. Taburenin yanında şal var üşürsen. (*Suzi adamın itelemesiyle sağ kulisten çıkar. Nefertiti'ye sol kulisi gösterir*) Siz de böyle buyrun kraliçem. (*Usulca*) Öbür taraf soğuk. Hem çikolata da var burda. Bitter. Başhekim yollamış. (*Nefertiti'yi dışarı doğru iteler*)

NEFERTİTİ – (*Çıkarken*) Bu tuluatların hesabını ayrıca soracağım hepinizden.

SELAMİ – (*Seyirciye döner, kral gibi*) 'Ah ne ağır bir yük bu beni ezen!' (*Fuzuli Bey'i yakalar, beyaz bir fon bezini üzerlerine örterler. Sol kulise doğru seslenerek*) Hadi Hamlet!

ROJ – (*Kulisten*) Geldim! (*Sahne kararır, cızırtılı bir boru sesi, ardından rüzgâr. Roj, boynunda muskası, elinde kılıç ve kafatası girer. İki adım atar, başı döner, gözü kararır, fon bezine takılır, sendeler..*)

ROJ – Kahretsin!

(*Fuzuli ve Selami, fonun aralığından ilgiyle Roj'u izlemektedirler. Roj toparlanır, kendince Hamlet tavrına bürünür.*)

ROJ – Olmaaak ya daaa...

FUZULİ – Şşşt! Roj!

ROJ – (Sinirlenir) Ne beee!

FUZULİ – Hadi kolay gelsin kardeşim.

ROJ – (Öfkesini bastırmaya çalışarak toparlanır) Olmaaak...

(Suzi sağ kulisten, üzerinde şalla, söylenerek çıkar.)

SUZİ – Ben deli miyim be! Psikopat karı rahat edecek diye, bu ayazda, o kış kadar odada.. (Hışımla Roj'un önünden geçerek sol kulise girer, Roj şaşkın, gözleriyle kadını izler.)

ROJ – (Suzi sol kulisten çıkar, Roj yeniden toparlanır ve tiradına başlar.) “Olmaaak ya daaa... Olmamak! Bütün mesele bu...” (Fon bezinin altından Fuzuli'nin alkışı duyulur, 'Bravo,' diye seslenir, Roj başıyla selam verir ve devam etmeye çalışır. Hamlet edasıyla) Evet. Bütün mesele şu. Kör talihin oklarına, sapanlarına karşı zihinde tahammül göstermek mi daha doğru olur?..

NEFERTİTİ – (Kulisten) Küstah! Ver şalım!

SUZİ – (Kulisten) Yeter artık ama! Tak etti canıma ya! (Ağlama sesi)

HEMŞİRE – (Kulisten) Bayıldı!

ROJ – (Şaşkın, aynı eda ile devam etmeye çalışır) Küstah! Ne? Haa.. Şu kör talihin okları. Aaah, yok mu o oklar...

SIRIM – (Sesi gelir) Tansiyon aleti mi? Nerde tansiyon aleti?

ROJ – Tansiyon aleti mi? (Birine seslenir gibi bağırarak sufle ister) Oklaaar! (Eliyle çaktırmadan sufle isteyerek) Şu an beynime saplandılar...

(Fon bezini üzerlerine örtmüş olan Fuzuli Bey ve Selami, durumu kurtarmak için alkışlayıp 'Bravo'lar çekerler. Arkada fener yanar. Sessizlik.)

HEMŞİRE – (Sesi gelir) Siz çıkın artık.

ROJ – Mesaj alınmadı ey ses.

HEMŞİRE – (Daha yüksek) Çıkın.

ROJ – Kışın bu sessizliğinde..

HEMŞİRE – (Sesini daha da yükselterek) Çıık!

ROJ – Çıkmak mı? (Hamlet gibi olmaya çalışarak) Olmaaaz! Çıkmak yook! Ya tahammül göstereceksin bana, ya da çekip gideceksin bu diyardan! Ben bu geceyi görebilmek için tam doksan dokuz yıl tüketmişim... kolay mı öyle çıkın demek! Çıkayım da her tarafı hortlaklar bassın öyle mi? Yok öyle...

(Boru efekti konuşmayı keser. Hamlet'in ışığı alınır. Karanlıkta şaşkın) Bir dakika, ne oluyoruz! (Hemşire fenerli yol göstermek amacıyla Roj'a tutar. Roj kendine ışık verildi sanır, oynamaya başlar.) “Olmak ya da olmamak...” (Sırım sol kulisten çıkarak Roj'u kolundan yakalar, fener eşliğinde çıkarlarken) Bıraksana kolumu hain! Kraliçe gelmedi henüz. Bırak diyorum kolumu! (Çıkarken elindeki kılıcı ve kurukafayı sahneye düşürür. Sahne kararır. Sonra arkadaki yükselti aydınlanır. Tekerlekli sandalyesinde oturan Hayalet rolündeki Harpagon'un yüzü yavaş yavaş aydınlanır. Alkış efekti verilir. Hemşire Harpagon'un arkasında, tekerlekli sandalyeyi idare eder durumda, elinde kâğıtlar ve fener... ama silüet halindedir. Giderek yükselen alkış ve rüzgâr efektine kulisten gelen alkış ve 'Bravo' sesleri de katılır. Sol kulisten Nefertiti çıkar)

NEFERTİTİ – “Ah senin nen var Hamlet? Neden gözlerini boşluğa dikip havalarla konuşmaktasın?”

ROJ – (Dışarıdan sesi gelir) Geldim!

NEFERTİTİ – (Devam eder) “Dur. Sabrın dondurucu sularını dök, alev alev yanan öfkenin üstüne.”

ROJ – (Ellerinden kurtularak nefes nefese sahneye girer, ceketi Sırım'la Hemşire'nin elinde kalır, üzerine oldukça bol bir fanila vardır. Kolundan tansiyon aleti sarkmaktadır. Kılıcını ve kurukafayı yerden alır.) “Baksana! Nasıl da sapsarı yüzü! Bu kederli haliyle taşlara seslense, onlar bile duygulanıp oynar yerinden. Görüyor musun.. (Ağzı kurur) Büyükanne?”

NEFERTİTİ – Büyükanne mi?

ROJ – Büyükanne mi? Büyükanne mi dedim? *(Eliyle birkaç kez ağzına vurur)*

NEFERTİTİ – Senin ruh sağlığınla birlikte terbiyen de bozulmuş Hamlet!

ROJ – Büyükanne olur mu, anne! *(Tekrar eliyle birkaç kez ağzına vurur)*

NEFERTİTİ – Tekrar Danimarka dışına yollamalı bunu, şöyle Hindistan'a falan? Ya da daha uzaklara... Şöyle dönüşü olmayan bir yere. *(Selami ve Fuzuli Bey, fon bezinden başlarını çıkartıp izlemeye koyulurlar. Hemşire de Harpagon'a konuşulanları anlatmaktadır.)* Kırdığın cevizler bini aştı be! Büyükanneymiş! Deli mi ne!

ROJ – Büyükanne olmaz, anneanne.

NEFERTİTİ – Anneanne mi?

ROJ – Estağfurullah. Anne, virgül anne. *(Harpagon bastonunu yere vurur.)* Gene niye vuruyor bu şimdi?

NEFERTİTİ – Belki aklın başına gelir ümidiyle ikaz ediyor seni..

ROJ – Ama oyunumu bölüyor.

NEFERTİTİ – *(Alayla)* Oyunun mu?

ROJ – Beğenmiyor musun sen benim oyunumu?

NEFERTİTİ – Hangisi oyunun?

(Harpagon bastonunu tekrar yere vurur. Selami ve Fuzuli Bey, üzerlerinde örtü, çaktırmamaya çalışarak kulise doğru yürürler.)

ROJ – *(Gözlerini kısarak o yöne bakar.)* O ne öyle?

NEFERTİTİ – *(Aynı yöne bakar, hareket eden fon bezini görür, şaşkınlıkla)* Bir hayalet daha. Hamlet'te kaç hayalet vardı? *(Gözleriyle fon bezinin kulisten çıkışını izler, öfkelenir)* Bana sormadan mizansen değiştiriyorlar!

ROJ – *(Selami ve Fuzuli Bey sahneden çıktıkları halde Roj hala*

ilk baktığı noktaya bakmaktadır) Onu sormuyorum. *(Eliyle baktığı noktayı göstererek)* Şunlar ne? *(Nefertiti anlamadan aynı noktaya bakar)* Neler ne?

ROJ – *(Gözüyle görünmeyen bir şeyleri takip eder, bakışları salonun tepesini tarar. Nefertiti şaşkın, Roj'a bakmakta. İzlemeyi keserek Nefertiti'ye döner)* Leylekler.

NEFERTİTİ – Leylekler?

ROJ – Dünyanın içine ettik.

NEFERTİTİ – Ne?

ROJ – Yok atommuş, yok kimyasallarmış...

NEFERTİTİ – Neler saçmalıyorsun sen?

ROJ – İklimler değişti iklimler. Mevsimlerin sırası değişti. Kafası karıştı tabiatın.

NEFERTİTİ – Bitti mi?

ROJ – Göç mü?

NEFERTİTİ – İlaçlarını aldın mı sen?

ROJ – Çikolatadan.

NEFERTİTİ – *(Ne yapacağını bilemez)* Ne çikolatası?

ROJ – Getirdi ya başhekim.

NEFERTİTİ – Eee?

ROJ – Şekerim yükseldi galiba.

NEFERTİTİ – *(Kolundan yakalar)* Eyvaah...

ROJ – Üzerine de ispirto...

NEFERTİTİ – Ben bayılmak üzereyim.

ROJ – *(Nefertiti'nin arka yönüne bakar)* Aaa, bak.

NEFERTİTİ – Ne oldu?

ROJ – Geri döndüler. *(Sendeler)*

NEFERTİTİ – Bir bu eksikti. *(Dürterek)* Hamlet! *(Kulise doğru)* Yok mu kimse? Nöbetçiler!

FUZULİ BEY – *(Kulisten başını uzatarak, Nefertiti'ye seslenir)* Sırım'ı hazırlayayım mı yerine?

NEFERTİTİ – *(Sert ve kesin bir biçimde)* Zinhar! *(Son bir umut*

arkaya doğru bağırarak Harpagon'dan sahneyi kurtarması için yardım ister.) Hayaleet!

(Harpagon bastonunu birkaç kez yere vurur. Sessizlik. Işıklar alınır. Bir tek Harpagon net görünmektedir sahnede. Sandalyesinde. Arkasında silüet halinde hemşire. Roj ve Nefertiti de silüet halinde, hareketsiz. Bir süre hırıltılarla bir şeyler söylemeye çalışır. Hemşire konuşmasını diye müdahale etmek ister, sert bir el hareketiyle önler kızını. Hırıltılarla sesini temizlemeye çalışır, yavaşça heceleyerek başlar konuşmaya, hırıltılı sesi tirad boyunca giderek açılır.)

HARPAGON – (Hırıltılı bir sesle Hamlet'i oynamaya başlar) “Şuraya, şu resme bak, bir de şuna! İki kardeşin resimleri bunlar.”

(Harpagon ayağa kalkmak için hamle yapar, Hemşire önlemek amacıyla omuzlarından yakalar.)

HARPAGON – Bırak beni! Saygısız! (Güçlkle doğrulur. Alkış sesleri gelir, eliyle alkışı keser. Oynamayı sürdürür.) “Şu alımlı, görkemli yüze bak bir, Hyperon'un saçlarını, Zeus'un alnını gör!”

FUZULİ BEY VE SELAMİ – (Kulisten çıkarak, birbirlerine) İştiyor musun? Selami – Konuşuyor!

FUZULİ BEY – Kulaklarıma inanamıyorum!

SELAMİ – Dayanamadı.

FUZULİ – Üstelik Hamlet'i oynuyor!

HARPAGON – Susun! (Kendini göstererek) “Mars'ın gözleri bu gözler, kükreyen savaşta; Çevik Hermes, haberci, böyle dururdu göklere yakın bir tepenin başında. Her tanrı kendinden bir şey katmış ona sanki, bir insan örneği verir gibi dünyamıza. (Nefertiti'ye) Bu insan senin kocandı.”

(Sessizlik. Nefertiti izlemekte.)

HARPAGON – (Roj'a bakar) “Şimdi de ötekine bak, bu da şimdiki kocan. Bozuk bir kara tohum gibi, kardeşinin ak sağlığını kemirip çökertmiş.”

NEFERTİTİ – Ama iyi bir adamdı Roj.

HARPAGON – “Gözlerin yok mu senin? Nasıl inebilirsin bu yüce dağ başından bu bataklığa? Kör müsün sen?”

NEFERTİTİ – Ama çok gençtik Korkut..

HARPAGON – “Aşk diyemezsin buna; senin yaşında coşkun değildir insanın kanı, durgunlaşır, akla uydurur aşkını. Ama hangi akıl onu bırakır da bunu alır? Duyuların var elbette, yoksa canın olmazdı. Ama körleşmiş anlaşılan duyuların. (Sesi giderek berraklaşır.) Çılgınlık bile bu kadar şaşırtmaz insanı. Bu kadar bozmaz duyuları; ayırt ettirir, birbirinden bu kadar uzak iki insanı. Ey utanç, yüzün kızarmaz mı oldu senin?”

NEFERTİTİ – (Yüksek) Ben aslında her zaman seni sevdim.

HARPAGON – (Sesinin bütün gücüyle) Ben de seni.

ROJ – (Keserek, bütün gücüyle) Harpagon! (Harpagon oyunu keser, sese döner. Nefertiti de döner. Sessizlik.) Emanet bir hançere ile kainata haykırmak... güçsüzlerin işi! Sense çok güçlüsün Harpagon! Çook! Harpagon konuşur, Roj keser sesini. Bu hep böyle olmuştur.

(Roj silüet halinde, iki eliyle kılıcını kavrar, gırtlığına götürür)

Hadi Roj. Vedalaşma zamanı. Daha fazla bekletme boş koltukları. Belki de.. hatırlayan biri çıkar günün birinde.. bu son çığlığını! Harpagon konuşur, Roj keser sesini.

(Roj'un fona yansıyan gölgesini görürüz. Kılıcı boğazına saplar, ucu ensesinden çıkar. Kafatası yere düşer. Roj ağır ağır yere yığılır. Taş kesmiş olan Nefertiti müthiş bir çığlık atar. Böylece son çığlığı gene bir başkası atmış olur.. Vee karanlık)

2. SAHNE

(Suzi ve Nefertiti aynanın önünde oturmuş makyaj silmek-
teler.)

SUZİ – Ne geceydi.

NEFERTİTİ – Saat kaç?

SUZİ – Horoz öttü.

NEFERTİTİ – Tarlakuşu'dur o. Beni çağırıyor. (Suzi gülümser) Har-
pagon konuşunca, Roj kesiverdi sesini. (Sessizlik. Mırıldanır.)
Her şey bir bilgisayar oyunu.

SUZİ – Eğer öyleyse, bulup teşekkür etmeliyim her kim akıl
etmişse...

NEFERTİTİ – Sana da bir rol verdiği için...

SUZİ – Kıytırık bile olsa...

NEFERTİTİ – Tek bir kez oynanan.. sonra da çöpe atılan.. hayali
bir meydan muharebesi.. kıran kırana...

SUZİ – Biri daha çöpe atıldı bu gece.

NEFERTİTİ – O diskalifiye oldu. Çünkü mızıkçılık yaptı. Birinci
kural. Kendi kendini yok edenlerin bu oyunda yeri yoktur.
Akrep misin ki ateşten korkup kendini sokuyorsun!

SUZİ – Halbuki ta başından beri hep birinci gelmeyi hedeflemişti.

NEFERTİTİ – Birincilik diye bir şey yok. Sonunculuk da yok.
Galibiyet oynatanların işi. Mağlubiyet de öyle. Bizler oyunun
içindeyiz. Bizler hiçiz. Hiçler için kazanç olmadığı gibi kayıp
da yoktur. Çünkü hiçler zaten yoktur.

SUZİ – Sen de mi yoksun?

NEFERTİTİ – Ben işin felsefi tarafını konuşuyorum. Nedense ölüm
acıısı çeneme vurur benim.

SUZİ – Benimkine de kilit vurur nedense.

NEFERTİTİ – Aptalca bir duygusallık yaşıyor insan, ölümlerin
peşinden... geçici de olsa. Kâinatı çözdüğünü sanıyor o an, o
kuş kadar beyniyle... Ya da çözemeyeceğini.. hiçbir zaman..
ne kadar çabalarsa çabalasın...

SUZİ – Çabalayıp durdu, sesini duyurmak için.

NEFERTİTİ – Sen de öyle.

SUZİ – Ama sen farklısın bizlerden.

NEFERTİTİ – Ben farklıyım sizlerden. Harpagon da farklı. Oyu-
nu hazırlayanlar eşitlik kavramını da pek kaile almamışlar
anlaşılan. Ne kaygı verici bir durum. Üç kuruşluk bilgisayar
oyununda bile torpil dönüyor. Sizlerin adına üzülüyorum.

SUZİ – Eksik olma.

NEFERTİTİ – Harpagon unutamamış Nefertiti'sini.. tam yüz yıldır.

SUZİ – Nerden biliyorsun?

NEFERTİTİ – Sahnede yalan söylemez o. Söyleyemez. Tabiatına
aykırı.

SUZİ – Seni unutamamış olması mühim mi şu an?

NEFERTİTİ – Yoo... değil elbet...

SİRİM – (Girer) Fuzuli Bey'in varis çorabı varmış.

SUZİ – Bak oralara.

SİRİM – Nerelere?

NEFERTİTİ – Nerede o?

SİRİM – (Aranırken) Odasına bıraktım.

NEFERTİTİ – Kabullendi mi sonunda?

SİRİM – Sürekli ağlıyor. Sinirleri çok bozuk.

SUZİ – Haklı. Bunca yıllık arkadaşı gözlerinin önünde...

NEFERTİTİ – Ben sahne dışında hiç ağlayamam.

SUZİ – Bense yaş bırakmamışım pınarlarımda bu gece için. Bil-
seydim daha tutumlu davranırdım.

NEFERTİTİ – Verdin mi ilaçlarını?

SİRİM – Verdim.

NEFERTİTİ – Cüzdanını?

SIRIM – Verdim merak etme. (*Çorabı bulur, elinde sallayarak*)

Bu mu?

SUZİ – Evet o.

NEFERTİTİ – Güzel bacakları vardı.

SUZİ – Kimin?

NEFERTİTİ – Fuzuli'nin.

SUZİ – Roj'unkiler de öyle.

NEFERTİTİ – Gençken yani.

SUZİ – Gençken yani.

NEFERTİTİ – Hadi çabuk götür de üşümesin garip. Sonra da ört üstünü uyusun bi güzel.

SIRIM – Görüşürüz.

(*Sırım çıkar*)

NEFERTİTİ – (*Arkasından yarı imalı bir tonla*) Görüşürüz.

SELAMİ – (*Koşede üzerine örttüğü fon bezini kaldırır. Suzi ve Nefertiti onun orada olduğunu bilmektedir, ama seyirci ilk kez fark eder.*) Bakın aklıma ne geldi.

SUZİ – Ne geldi?

SELAMİ – Roj için bir anma gecesi düzenleyelim.

NEFERTİTİ – İyi fikir.

SUZİ – Hay aklınla yaşa.

SELAMİ – Bütün organizasyon bana ait. Belki Harpagon da toparlanır o zamana kadar.

NEFERTİTİ – Harpagon evleniyor.

SUZİ VE SELAMİ – Ne dedin?

SELAMİ – Ne zaman?

NEFERTİTİ – Yarın.

SUZİ – İnanmıyorum.

NEFERTİTİ – Ameliyattan sonra da balayı.

SELAMİ VE SUZİ – Ne!

NEFERTİTİ – Tam yirmi bir gün.

SELAMİ – Peki para?

SUZİ – Beleşe konmuştur her zamanki gibi. Paracıkları yanmamış olsaydı bizim pinti harcayacak mıydı sanıyorsun?

NEFERTİTİ – Bir şey değil, tam da ameliyatın üstüne... Korkarım cesedi gelecek kaplıcalardan.

SUZİ VE SELAMİ – Kaplıcalar mı?

NEFERTİTİ – Sigorta termal kaplıcalara yollayacakmış. Tabii eğer hastane siyatik tedavisi görmesi gerektiğine dair bir rapor vermeyi kabul ederse.

SUZİ – Balayı için mi?

NEFERTİTİ – Hem tedavi, hem balayı.

SUZİ – Aşâğılık köpek!

SELAMİ – Basına vermeli bu ibneyi! Sigorta parasıyla balayı! Memleketi bunlar batırıyor! Yaşına başına bakmadan sallandıracaksın meydanda ibreti âlem için. Zaten prostatı topuklarına inmiş...

SUZİ – Aa!

SELAMİ BEY – Soyunurken gördüm.

SUZİ – Anlamıyorum ki, ne cesaretle evleniyor!

NEFERTİTİ – Anma projesi suya düştü.

SELAMİ – Ne yapalım, biz de geceyi düzenlemek için Harpagon'un dönüşünü bekleriz.

NEFERTİTİ – Dönmeyecek. Gerdek gecesi yığılıp kalacak gelinin ayaklarının dibine. Duvağını bile açmaya fırsat bulamadan.

SELAMİ – Bu daha iyi. Aynı gece ikisini birden anarız. Hem Roj, hem Harpagon. Daha da ucuza gelir.

SUZİ – Romeo ile Juliet'i oynarız o gece. Sen Romeo olursun. Ya da Fuzuli Romeo olur...

SELAMİ – Fuzuli olmaz. Fuzuli kalkamaz Romeo'nun altından!

SUZİ – O zaman sen Romeo olursun. Juliet zaten var benim ezberimde.

NEFERTİTİ – Enteresan. Nerede düzenlemeyi düşünüyorsunuz gecenizi?

SELAMİ – Gecenizi değil, gecemizi.

NEFERTİTİ – Belki de üç oluruz. Roj, Harpagon ve Nefertiti. Üçümüzü birden anarsınız. Hem bu çok daha ucuza gelir.

SELAMİ – Ağzından yel alsın. Ben... ölümü yakıştıramam sana.

NEFERTİTİ – Ölüm mü? (*Kahkaha atar.*) Sabaha karşı sefil Harpagon bana evleneceğini söyledi. Kulağıma eğildi ve o diken diken sesiyle şöyle dedi, “Bu bir sır.” Ve ben, eski eşimin bu büyük sırrını sizinle paylaştım. Düşmanlarımla. Kaç düşman kaldık ki şurda? İki elin parmaklarından daha az. Roj da gitti, kaldı bir el. Beş düşman parmak. Kardeşsiz yaşayabiliriz bizler. Dostsuz da yaşayabiliriz. Ama düşmansız asla. Belki de niyetimiz oyunu hazırlayanları şaşırtmak. Bilinmez. Belki de onlara kazık atmak istiyoruz. Düşünsenize, hayali kahramanlar oyunun kurallarını tanımıyor. Müthiş bir haykırış olurdu bu? Sizce de öyle değil mi? Destedeki bir kupa kızının, yanında duran sinek beyine kızıp kendini yakması gibi. Ya da sinek beyinin kupa asını kiskanıp gırtlığına bir hançer saplaması. İsterlerse atsınlar oyundan. (*Sessizlik. Ciddileşir.*) Değer mi yani? Kâğıtlar karışınca zaten bir daha görmeyeceksin ki kupa asını. Üç beş el sonra belki gene çıkacak karşına, sonra gene karışacaksınız. Bir oyun bu. Sadece basit bir pişti oyunu. Ya da her neyse. Ha Roj?

SUZİ – Birkaç saniye için bile olsa unutmuştuk Roj’u.

SELAMİ – Sadece birkaç saniye mi?

SUZİ – Geçmişti kastetmiyorum.

NEFERTİTİ – Geçmiş diye bir şey yok ki. Gelecek de yok. İkinci kural. Hep şimdiki zaman. Mütemadiyen. Ebediyete kadar. Ama asıl içime sindiremediğim.. Ömrümün yüz yirmi küsur yılı sahnede geçti. Ve de hayatımda ilk defa boş bir salona oynadım.

SUZİ – Zor olmalı.

NEFERTİTİ – Keşke sen de yaşayabilseydin bu öfkeyi.

SUZİ – Öfke yaşamayı sevmem ben.

NEFERTİTİ – Ben bayılırım. Uzun zaman dilimleri içersine serpiştiririm öfkelerimi. Çok uzun zaman dilimleri...

SUZİ – Dedim ya, ben sevmem.

NEFERTİTİ – Ne güzel kokuyorsun sen öyle? Leylak mı bu çiçeğin adı?

SUZİ – Efendim?

NEFERTİTİ – (*Bir süre Suzi’ye bakar*) Sen bana acı çektiremezsin küçük hanım.

SELAMİ – (*Keserek*) Nasıl takıldı ama sahnede?

NEFERTİTİ – Hangi densiz takıldı sahnede?

SELAMİ – Hangi densiz olacak, Roj. Ayağı örtüye takıldı salağın.

SUZİ – Selami.

SELAMİ – Yadediyorum sadece. Şey.. Haklısın Nefertiti. Resmen kepezelik. Yetkililerle konuşacağım bu durumu. Böyle olmaz bu organizasyon işleri. Önce bir protokol listesi yapılır. Devlet büyükleri, muharrirler, sosyal sigorta görevlileri, hastabakıcılar.. sonra yurt bekçisi... Gazeteler de bir acayıp. Tek bir muhabir dahi göndermemişler. Ayıp be! Yuh size! Vandal bunlar. Sanat düşmanları! Yazacağım hepsini! Er veya geç yazacağım! Ben yazamazsam doğacak olan oğlum yazacak. Sabah ilk işim Reisicumhur hazretlerini aramak olacak. Bu bina niye değerlendirilmiyor diye hesap soracağım. Hayır, bir işe yaramayacaksa yıksınlar bari. Ya da elden geçirip yemekhane bölümüne ilave etsinler. Bu kadar da olmaz ki. Sıkış tepiş yiyoruz yemeklerimizi. Sanata saygı efendiler! Sanatkara saygı! (*Kısa bir sessizlik*) Şimdi çocuk da peydahlar bunlar.

SUZİ – Güldürme, ölü evindeyiz.

SELAMİ – Yeminle sana!.. Müspet ilim öylesine ilerlemiş ki, artık hücrenin köküyle ile hallediyorlarmış bebek işini. Valla ne

yalan söyleyeyim, ben bile düşünüyorum zaman zaman, şöyle dünyaya bir imza... Erkeğe pek iş düşmüyor zaten. Yani öyle uzun boylu bir şey gerekmiyormuş. Serçe parmak bile kâfi... Bir de şey tabii. Ana rahmi. Ee, ikincisi var zaten. Harpagon parmağını bile oynatmayacak.

SUZİ – Bebek için mi?

SELAMİ – Bebek için tabii. Biz ne anlatıyoruz deminden beri? Bir doku, bir rahim. O kadar. Eşittir bebek.

SUZİ – (*Gülerek*) Bir doku, bir rahim, eşittir bebek.

NEFERTİTİ – Yeter! (*Sessizlik*) Bebek bebek bebek!

SELAMİ – Şey.. Özür dileriz.

SUZİ – Kötü niyetle değil...

NEFERTİTİ – (*Çıkışa doğru giderken söylenir*) İğrenç yaratıklar! Hepsi ayakbağı! Hepsi asalak! (*Suzi'ye döner, dışlarının arasından*) Bana acı çektiremezsin sen. Bunu başaramazsın. O kadar kolay değil. İstirapların en hasını çekmiş bir kadını hiç kimse öyle ürkek ok atışlarıyla yaralayamaz. (*Sağ kulise doğru çıkar.*)

SELAMİ – (*Arkasından*) Zor kadın. Ama haklı. Katlanılır gibi değildi yaşadıkları.

SUZİ – Kırklı yaşlarında mıydı hamile kaldığında?

SELAMİ – Çok sevmişti o yabancıyı. Oyuncululuğu bile bırakacak kadar çok. Sonra da çekip gitti herif memleketine.

SUZİ – Hep o terk edecek değil ya.

SELAMİ – Bir baba gerekliydi bebeğe. Tam o anda hayat, kasti ya da fuzuli bir biçimde, Fuzuli Bey'i çıkardı karşısına.

SUZİ – Fuzuli Bey, Nefertiti'nin bebeğinin cici babası.

SELAMİ – Temsildeydi o akşam, Nefertiti. Sahnelere dönüşünün ilk gecesi. Bütün gazeteciler orada. Vekiller, mekiller... Fuzuli Bey'se evde. Alkol komasında.

SUZİ – Fark etmemişti bile boğulduğunu bebeğin. Bir ara hırıltıya benzer bir ses duyar gibi oldu ama mühimsemedi. İçtikçe içti.

SELAMİ – Yatağındaydı bebek. Yan odada. Nefertiti ise fuayed.

Tebrikler mebrıklar... “Dansa gelir misin?” diye soruyorlar, “Yok,” diyor, “bebek var.” “Olsun,” diyorlar, “bakan var nasıl olsa.” “Olmaaaz, özledim ben bebeğimi.”

SUZİ – Sonra eve döndü Nefertiti. Elinde çiçekler, üzerinde kürkü, pürneşe... İlk Fuzuli'yi gördü. Salonda. İçki şişeleri arasında, sızmış. Mühimsemedi. Kimdi ki Fuzuli? Nasıl olsa eninde sonunda gidecek. Bebekti mühim olan. Nefertiti'nin bebeği. Usulca açtı oda kapısını, uyanmasın diye. (*Fısıltıyla*) Pıış pıış pıış pıış...

SELAMİ – (*Usulca*) Karanlıktı oda.

SUZİ – (*Usulca*) Yüzü örtülüydü bebeğin. Örtünün üzerinden okşadı yüzünü. Sonra usulca kaldırdı örtüyü. Yüzünü götürdü yüzüne. Kokladı... bir süre kokladı incecik saçlarını... gıdısını... Sonra durdu bir an. Nereden aklına estiye? Nefes sesi dinledi. Kendi nefesini tuttu duyabilmek için. Burnunu kokladı bebeğinin. Derken tıkanı bir an. Nefessiz kaldı. Bebeği gibi. Sonra ışığa koştu.

SELAMİ – (*Devam eder*) Çevirdi ampulü. Sonra...

SUZİ – (*Sessizliğin ardından*) Ne geceydi... Öyle çok konuşuldu ki, duydum mu yoksa gözlerimle mi gördüm karıştırıyorum artık.

SELAMİ – Ben de öyle.

SUZİ – Mışıl mışıl uyuyordu örtüsünün altında. Nefes almadan uyuyordu. Zavallı küçük Leylak.

SELAMİ – (*Sessizliğin ardından*) O gün çıldırmadı ya bu kadın, artık hiç çıldırmaz diye geçirmiştim içimden.

SUZİ – Çıldırmıştı ama. “Asın bunu!” diye haykırmıştı hâkimlere. “Fuzulisin sen bu dünyada!”

SELAMİ – Deli gibi tutulmuştu Fuzuli Nefertiti'ye... ama o bebek.. Belki de...

SUZİ – Yok canım, daha neler.

SELAMİ – Yıllar boyu sorduk bunu kendimize. “Belki de..”

SUZİ – Hep şüphelenmiştik Fuzuli Bey'den. İçin için suçlamıştık.

SIRIM – (Girer) Selam.

SUZİ – Nasıl?

SIRIM – Ağlıyor hâlâ. Kriz halinde.

SELAMİ – Çok koydu çok.

SUZİ – Hepimize öyle.

SELAMİ – Sırım. (Anahtarını uzatır.) Bitişikteki odaya gir, yatağın altında bir naylon torba olacak. İçinde gazeteye sarılı erik pestili var. Koparda ver ona biraz. Avunur belki. Gazoz da var telli dolapta... Yarım şişe. Meyveli.

SIRIM – Durmadan ben masumum diye sayıklıyor.

SELAMİ VE SUZİ – Masumum diye mi sayıklıyor?

(Sağ kuliste Nefertiti belirir. Üstünde kürkü...)

NEFERTİTİ – Masummuş. Öyle mi? (Sessizlik. Sırım'a döner)

Sen... hazır mısın tarlakuşum?

SIRIM – Hazırım sevgilim.

(Sessizlik. Selami ve Suzi'nin şaşkın bakışları arasında Sırım'ın koluna girer) Nefertiti – Hadi. Yolcu yolunda gerek.

SIRIM – Eşarbin yok mu?

NEFERTİTİ – Mühim değil.

SIRIM – Kaldır yakanı. Soğuk dışarsı. (Nefertiti yakasını kaldırır)

Aldın mı ilaçlarını?

NEFERTİTİ – Karakolda almıştım. İfade vermeden önce. Bir tek hazım ilacı kaldı. (İmalî) Onu da uyumadan önce hatırlatırısın artık. (Sırım'ın parmağında Fuzuli'nin yüzüğünü fark eder) Nedir bu?

SIRIM – Hatıra diye verdi.

NEFERTİTİ – Sen de aldın, öyle mi!

SIRIM – Çok yalvardı. “Nasıl olsa yarın çıkaracaklar parmağımdan,” dedi.

NEFERTİTİ – Kim çıkaracakmış?

SIRIM – Morg bekçileri. Kendini asacakmış. Öyle dedi.

NEFERTİTİ – Çıkar şunu çabuk! (Sırım yüzüğü parmağından çıkartır, verir. Suzi'nin önüne doğru fırlatarak) Al! Satıp bir şeyler alırsın kendine.

SUZİ – Sen yap o işi.

NEFERTİTİ – Param var benim. Hem de çok param var.

(Suzi tepkisiz kalır. Sırım kadının koluna girer, kapıya doğru yürütür)

SELAMİ – (Şaşkın) Nereye?

NEFERTİTİ – Yurt müdürüyle konuşup eşyalarımı alacağım. Oradan da ver elini tabiat. Kuş sesleri, oksijen ve de genç bir ruh ikizi...

SUZİ – (Şaşkın) Seyahate mi çıkıyorsunuz?

NEFERTİTİ – Sanatoryuma. Balayını orada geçireceğiz. (Suzi'ye) İstersen benim odamda kalabilirsin. Sıcak orası. İhlamur da var, kavanozda, altta...

SUZİ – Sağ ol, iyi böyle. Belki sabaha karşı... Üşürsem...

NEFERTİTİ – Anahtarı bırakırım kapıya. Gerçi gerek de yok ya... İtince açılıyor.

SUZİ – Ne zaman döneceksin?

NEFERTİTİ – Kediler sana emanet.

SUZİ – Düşünme hiç.

NEFERTİTİ – Güvercinler de...

SUZİ – Keyfine bak.

NEFERTİTİ – Unutma. Sadece sabahları besleyeceksin.

SUZİ – Biliyorum.

NEFERTİTİ – Erkenden uyandırıyorlar. Gagalarıyla vururlar cama. Öfkelenme sakın. Öfkelenmezsin ya sen... En önemlisi, olur a denk düşer, eğer sevişecek olursan çarşafı değiştir sonradan. Kuru bile kalsa, ki eminim öyle olur, gene de değiştir. Nefret ederim bıraktığım yataklarda başkalarının sevişmesinden. Bu

arada Fuzuli'yi görecek olursanız, söyleyin ona tasalanmasın. Hefastion emin ellerde.

SELAMİ – Yolun açık olsun.

(Işık azalır. Nefertiti ve Sırım lokal ışıkta, ağır ağır yürür gibidirler.)

NEFERTİTİ – Yavaş yürü, ağrım var. Termofor alalım eczaneden.
SIRIM – Ne?

NEFERTİTİ – Termofor termofor. Var şu köşede, nöbetçi. Ha, bir de koruyucu. Ne olur ne olmaz. İğrenç yaratıklar. İçine sıçtı- lar dünyamın. Bana bak. Roj ölmüş müydü bu akşam? Ama finalde çok güzel bir oyun çıkardı kerata. Harpagon da gerdek yatağında giremeden can verecek. Sobadan tüten dumana benzemez cehennem dumanı. Neticede hepimiz yanacağız. Cayır cayır. Bana bak. Sen şimdi son nesil oluyorsun değil mi? Dünya gözüyle gördüğüm son... genç nesil. Bense tufandan önceki son insan kalıntısı. Sen Fuzuli'nin bebeğiydin. Benim bebeğimse toz oldu. *(Gök gürler)* Öyle istedi Tanrı. Ya da oyun kurucu. Gazete kırıklarını görünce ne yapacak acaba? Harpagon diyorum. Herkesi kandırdığını sanıyor. Ağzı iple bağlı torbayı açacak, bir de ne görsün? Yandığını söylediği dolar desteleri uçmuş. O hassas yürek, bunca maddi kayba karşı tepkisiz kalamaz? Hemen duruverir. Çünkü paracıklar bu çantada. Ona kalansa gazete kırıkları. Boşveer... Neticede hepimiz yanacağız. Hem de cayır cayır. *(Yağmur başlar.)* Yok, en iyisi sevişmeyelim biz. Uyut sen beni. Roj ölmüş müydü bu akşam? Yok, bu akşam değil.. Yıllar önce. Ama finalde çok güzel bir oyun çıkarmıştı kerata. Kaç yıl oldu acaba? Kırk mı, otuz mu?..

(Nefertiti ve Sırım kaybolur. Işık değişir. Selami bir köşeye atılmış olan kanlı Hamlet kostümü ve pelerini alır.)

SELAMİ – Canım pelerin kan içinde kalmış. Gömlek de öyle. İyice bir temizletmeli bunları. Anma gecesinde lazım olacak. Bir de fotoğrafı olsaydı keşke. Çoğaltıp yakalarımıza iğnelerdik. Yurt müdürlüğünde vardır belki. Öyle ya, nüfus cüzdanı da oradadır. *(Kostüm sandığının kapağını açar, kostümleri içine koyarken)* Ya, Roj efendi. Borç istetmişim bir keresinde de vermemiştin. Canın sağ olsun. Bu ihtiyar mühimsemez böyle şeyleri. İşini gücünü bırakır, safra kesesindeki taşı unuttur, insanlar seni hatırlasın diye böyle didinir durur. Gene de bravo sana. Bu geceki performansın nefisti. Müthiş bir... ‘manifestare’.. Hepimiz adına... *(Güvenlik amacıyla kostüm sandığını çıkışın önüne çeker, nefes nefese kalır, sandığın üstüne çöker.)*
SUZİ – *(İfadesizce, var olmayan aynadaki hayali görüntüsüne bakmaktadır.)* İyi misin?

SELAMİ – Yarın bir ara uğrayıp hatırını soralım.

SUZİ – Kimin?

SELAMİ – Fuzuli diyorum.. yalnız kalmasın. *(Suzi yerden aldığı yüzüğü parmağına takar, bakar)* Yatalım mı?

SUZİ – *(İfadesiz)* Uykum yok benim. Gelirim sonra. *(Selami az önceki yerine yatarken, aynı tonda)* Aldın mı ilaçlarını?

SELAMİ – Saati kurdum.

SUZİ – İyi.

(Selami fon bezini kafasına çeker. Suzi bir süre ifadesizce aynaya, hayali görüntüsüne bakar.)

SELAMİ – *(Kafasını çıkartarak)* Ben osururum ha. Bozulma sonra. *(Suzi cevap vermez)* Vay be...

SUZİ – Ne?..

SELAMİ – Uzun uzun bakmıştı bana o gür kaşlarının altından. Sonra da yanındakilere dönerek şöyle demişti, ‘Bu çocuğa dikkat edin.’

SUZİ – Kim?

SELAMİ – O büyük adam. Tiyatroya gelmişti, temsile.

SUZİ – Eee?

SELAMİ – Eesi.. osur osur ipe diz. *(Tekrar kafasını sokar)*

SUZİ – Nefertiti çok param var dedi.

SELAMİ – *(Ansızın çıkartır kafasını.)* Yalaaan. Senaryooo.. Karı aktris.

SUZİ – Ben güzel miyim?

SELAMİ – Las Vegas’a götüreyim mi seni, ister misin? Sonra California’ya geçeriz. Arabayla. Son model bir Pontiac. Çift kapılı. Ne dersin? Ha fıstık?

SUZİ – Beyaz mı?

SELAMİ – Eski karımı da görürüz bir ihtimal. Ama yok... Göremeyiz. Kolombiyalı bir barmenle gittiğini söylemişlerdi ama.. bilmem ki kaç sene oldu? İstidatlı kızdı. O gece bütün paramı kırmızıya değil de siyaha koymuş olsaydım...

SUZİ – Beyaz mı diye sordum?

SELAMİ – Araba mı? Kırmızı. Ama üstü beyaz. Bir de yan kanatları. Onlar da beyaz. Tam yirmi bin papel. “Twenty thousand sir! Borcumu fazlasıyla karşılar. İnanmazsanız karıma sorun.” *(Suzi’ye bakar bir an)* Geliyor musun?

(Dışarıda gök gürler. Ardından yağmur başlayacaktır.)

SUZİ – Güvercinler?

SELAMİ – Ne olmuş güvercinlere?

SUZİ – Aç kalırlar. Kediler de aç kalır. Sonra kediler vahşileşir ve güvercinleri yer.

SELAMİ – Tanrı sokak yaratıklarını sana mı emanet etti?

SUZİ – Tanrı değil, tanrıça. Emanet etmedi, emretti.

SELAMİ – Sen bilirsin. Sonra teklif etmedi deme de...

(Selami fon bezini başına çeker. Suzi bir süre ifadesiz, aynaya bakar. Sanki bir taş plaktan geliyormuşçasına “It’s Only a Paper Moon” şarkısı başlar.)

Suzi dudak boyasını alır, önce yanaklarını, sonra abartılı bir biçimde dudaklarını mora boyar. Perukasını tekrar takar, bastonuna yaslanarak kalkar, güçlükle portmantoya yürür, şalını alır, örtünür, ışıkları kapatır, loş ışıkta Selami’nin başucuna gelir, ayakta durur. Bir süre sonra Selami örtüyü açar, belli ki gelmesini bekliyordur. Suzi Selami’nin yanına kıvrılır. Örtüyü üzerlerine çekerler. Sahne kararır. Lokal ışık sadece üzerlerine örttükleri siyah fon bezini aydınlatmaktadır, bir mezar misali, sonra o da söner, karanlık.. şarkı sürmektedir. Perde)

CIVAN CANOVA

2004 - 2010